

ပိန်ဆရာ

ဟောင်ဝံနဝင်း

မင်းသား

ဟောင်

ဟောင်လှပျို

မင်းသား

မျှားဆင်...နေ

BURMESE
CLASSIC

စိန်သရဖူ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၇၉/၂၀၀၄ (၅)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၃၂/၂၀၀၄ (၆)

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အုန်း (၀၃၇၄၄)၊ စိန်သရဖူစာပေတိုက်
အမှတ် (၇၀/၇၂)၊ ၂၃-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း (၀၂၆၇၀)၊ ကလျာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၁၅၂)၊ ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊
သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ၊ ၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
စာအုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်၊ တန်ဖိုး - ၅၀,၀၀၀ ကျပ်

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

မေ့...

(၁)

တမ်းတစ်တံဖြင့် အိပ်မက်တို့ ရှည်ခဲ့ရပါပြီ။ အရာရာအစစ
သည်၊ သတိတရပ်ရပ်စေရောဟု ဖန်တီးနေပြီလား...။ အကြားမှာ
အူအသံကို အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ကြားယောင်တတ်ပြီး... အမြင်မှာ
သူ့ပုံရိပ်က အတိတ်တို့ကို နှသစ်စေပြန်ပြီ။

စွဲမြဲနှောင်ရစ်စေဟု ဝေဒနာမျိုးစေ့ကြခဲ့သူ...

လွမ်းဖွဲ့ကျွမ်းပြိုက်စေဟု သမုဒယပန်းခင်းပျိုးခဲ့သူ...

အူကို ချစ်ခြင်းဖြင့်ဖြစ်သော အပူသည်ပင်၊ ရင်၌ထားခဲ့သော သူ
အက်ဆောင်ဟု နှောင်တွယ်မက်မောမိဆဲ။

နုလုံးသားထဲမှာ သူ ထားခဲ့သော အမှတ်တရတို့ကား
အေးကွာသွားသည့်အခါ ဆူးဖြစ်၍

လွမ်းတိုင်းလွမ်းတိုင်း စူးနစ်ကြေကွဲပြန်ပြန်ကော။ ရင်အမော
အဆုံး စိတ်လှုပ်ရှားမှုသည်ကား နှလုံးသားကို တူးဖွဲ့ ချစ်သူထားရစ်
ခဲ့သည့် ဝေဒနာစတိုကို ကောက်ယူစုဆောင်းခြင်းပင် ဖြစ်ပါသတဲ့လား။
သစ္စာစကားဖြင့် ချစ်ခြင်းကို ထာဝရရှင်သန်နေစေချင်ပါသည်။
ထိုအခါ...

သစ္စာသည် ချစ်ခြင်းဖြစ်၍
ချစ်ခြင်းသည် သစ္စာဖြစ်ကာ

သံသရာအဆက်ဆက်

သူ့ကို ချစ်နေရခြင်းပင် ကိုယ့်အသက်...ဟု

စွဲမက်ယုံကြည်နေချင်ပါသေးသည်လေ...

၁၃၄၄

(၂)

အောင်မြတ်ဦးနှင့် အမှတ်မထင် ပြန်ဆုံရခြင်းကပင် သည်
ခရီးကို စနိုင်ခဲ့သည်ပဲ။ အောင်မြတ်ဦးနှင့် ကျောင်းပြီးကတည်းက
ကွဲသွားခဲ့ကြသည်။ မိဘက ချမ်းသာကြွယ်ဝသူမို့ အောင်မြတ်ဦး
စီးပွားရေးလောကထဲမှာ ကျင်လည်နေသည်ဟုတော့ ကြားသည်။
လူချင်းမဆုံဖြစ်။ ပြန်ဆုံသည့်အခါ အောင်မြတ်ဦးက အတော်လေး
အဆင်ပြေနေသည့် စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။ သူ့လုပ်ငန်းက
ရန်ကုန်မှာ မဟုတ်။

သူနှင့်အောင်မြတ်ဦး ဘီယာဆိုင်ထိုင်ပြီး ရှေးဟောင်း
နောက်ခြစ်တွေ ပြောဖြစ်ခဲ့၏။

“မင်းလိုက်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ သူရိန်။

အရေးကြီးတာက မင်းလို ငယ်ပေါင်း လူယုံလိုနေတာ”

အောင်မြတ်ဦးစကားက သူ့အကြပ်အတည်းကို လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သလို။

“မင်းတကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

“လိုက်မယ်ကွာ”

အောင်မြတ်ဦးက အံ့သြသလို သူ့ကို ငေးကြောင်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ဘိယာဖန်ခွက်ကို မော့ပြီး ပြန်ချကာ မေးပြန်၏။

“မင်းတကယ်ပြောနေတာလား သူရိန်”

“ဘာလဲ မင်း ငါ့ကို မယုံဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းမှာက ခင်သစ္စာဦးရှိနေသေးတာ”

ဟက်ခနဲ အသံထွက်သွားအောင်ရယ်တော့ ဘာရယ်တာလဲ သူရိန်ဟု မေး၏။

“သစ္စာကြောင့်ပဲ ငါ မင်းနဲ့လိုက်ခဲ့မှာ”

“ဘယ်လို”

“သစ္စာကြောင့်”

“ခင်သစ္စာဦးနဲ့ မင်းနဲ့ အဆင်မပြေလို့လား”

သူရိန်”

ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်မိသည်။ တစ်ဖက်စားပွဲဝိုင်းမှ ဖန်ခွက် ဘူကွသံကြောင့် အကြည့်က တစ်ဖက်စားပွဲဆီ ရောက်သွားပြန်သည်။

“လုပ်ငန်းအသစ်ရှာဖို့ လိုပြီကွာ။ ဒါကြောင့်”

“မင်း ခင်သစ္စာကို မတိုင်ပင်တော့ဘူးလား။

ဟိုရောက်ရင် ခဏခဏပြန်လို့မရဘူးနော်။ လုပ်ငန်းကိစ္စက ပုစ်ထားလို့ မရတာလည်း ပါတယ်။

ပြီးတော့ သွားရေးလာရေးက အရမ်းခက်တယ်”

“ရပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော...”

တိုင်ပင်တာမဟုတ်သော်ငြား၊ အသိပေးစကားတော့ ပြောရန် ခိုမည်ဟု တွေးသည်။ မနက်ဖြန်အလုပ်ထဲမှာ ခင်သစ္စာကို သူ့ခြာမည် စဉ်းစား၏။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ခင်သစ္စာကို လွှမ်းမိုးပြီ

လား၊ ခရီးက အခုမှ စရမှာ”

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးရင်း လိုက်ပါလာသော သူ့ကို

၁၂

မောင်စိန်ဝင်း
(ပုထိုးကုန်း)

အောင်မြတ်ဦး မေးလိုက်တော့ အောင်မြတ်ဦးကို ပြန်ကြည့်ပြီးပြ
ဖြစ်သည်။

မနေ့ညနေက ကျွန်းလှရောက်ပြီး အောင်မြတ်ဦး မိတ်ဆွေ
အိမ်မှာ သူတို့ အိပ်ခဲ့ကြသည်။ မနက်အစောကြီး ကားစစ်စီးလာခဲ့
ကြ၏။ အရှေ့မှာ ရောင်နီပျိုးနေပြီ။

“ဟိုရှေ့ ကြို့ပင်ချောင်ဆိပ်ကမ်းမှာ ဆင်းရ
မယ်။ ပြီးမှ သဖန်းဆိပ်ဆည်ကို ဖြတ်မှာကွ”
နေရောင်အောက်မှာ လှမ်းမြင်နေရသော ဆည်ရေပြင်ကို
လှမ်းငေးကြည့်မိသေးသည်။

“တွေ့လား ဟိုဘက်ကူးဖို့ မော်တော်ဆိုက်
ထားတယ်။ ခြောက်နာရီခွဲ ထွက်မယ်ထင်တယ်။
လာလာ”

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ခရီးသည်များနှင့်အတူ မော်တော်ဆိုက်
ထားရာ ကမ်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းခဲ့ကြ၏။

အောင်မြတ်ဦးပြောသည့် သဖန်းဆိပ်ဆည်ကို ဖြတ်ရဦးမှာတဲ့
လာ။

~~~~~

(၃)

“တို့အိမ်က ဟိုနေရာလေ...”

“ဟိုကနေရာက စာသင်ကျောင်းပေါ့”

“ဟိုနေရာလေးက တို့ကစားနေကျ ပန်းခြံ
လေ”

ပါလာသည့်ခရီးသည်များထံမှ စကားတို့ကို နားစွန်နားဖျား
ကြားနေရသည်ပဲ။ ရေပြင်အောက်မှ အရာရာကို သူတို့ မြင်နေကြ
သလို။

“တွေ့လား တွေ့လား။ ဟိုမှာ တောင်တုန်း
ပေါ်က စေတီလေး”

စေတီလေးတစ်ဆူက ရေပြင်ပေါ်မှာ သပ္ပာယ်စွာ ပေါ်လော

ပေါ်နေသည်။ စေတီကလေးက တောင်ကုန်းကမူပေါ်မှာရှိပြီး တောင်ကုန်းကလေးကတော့ ရေအောက်ရောက်နေပြီဟု သိလိုက်၏။

ခရီးသည်တွေ၏ မျက်နှာတွေက လွမ်းမောစရာတစ်ခုခုကို တွေ့နေကြရသလို၊ ခံစားမှုတို့က မျက်နှာတွေပေါ်မှာ ဝေ့ဖြတ်ပေါ်လွင်နေကြပြီလား။ ပျောက်ကွယ်သွားသော အရာရာသည် သူတို့၏ အာရုံမှာ ပေါ်လွင်နေကြပြီထင်သည်။

ဝေ့ဖြတ်သွားသောလေက သဖန်းဆိပ်ဆည်ရေပြင်မှာ ဂယက်ဖြာထစေပြန်၏။

သတိတရဖြစ်စရာတို့ကား တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း ရင်၌ အသစ်သစ် ဖြစ်လာတတ်မြဲ။

သဖန်းဆိပ်ဆည်ရေပြင်ကို ငေးရင်း သူ့ရင်တွင်းမှာ ခင်သစ္စာနှင့် ပတ်သက်သည့် ခံစားမှုတို့က ပေါ်လာပြန်ပြီလေ။

ရန်ကုန်မှ ဟိုတက်ကမ်းကူးသည့် မော်တော်ပေါ်မှာ ခင်သစ္စာနှင့်သူ အတူရှိခဲ့ဖူးတာ။ အမှတ်တရ ဖြစ်စေပြန်ခဲ့ပြီပဲ။

၂၇

“နင်အားလား”

“အားတယ်။ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကျူရှင်အပြီးမှာ ခင်သစ္စာ သူ့ကို မေးသည်။

“ငါ ခြုံထဲသွားရမယ်၊ နင် အားရင် လိုက်ခဲ့ပါလား။ အပြန် မိုးချုပ်နေမှာ”

“ရတယ်လေ”

ရုံးဆင်းချိန်မှ ဘတ်စ်ကားစီးရတာ အခက်အခဲရှိမည်။ ခြုံထဲ အသွားအပြန် မိုးချုပ်နေမှာ သေချာသည်။

“မနက်မှ သွားပါလားဟာ။ မိုးချုပ်မှာ သေချာတယ်”

ရန်ကုန်ဘက်အသွား ကားဂိတ်ဆီ ဦးတည်လျှောက်ရင်း သူပြောလိုက်၏။

“နင် မလိုက်ချင်ဘူးလား သူရိန်၊ မလိုက်ချင်နေခဲ့”

သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည့် ခင်သစ္စာအသံက ဗာဆတ်သည်။ မျက်နှာကို လှမ်းအကြည့် အတည်အတင်းမျက်နှာက အရာရာ ပြတ်ပြတ်သားသားရှိနေမည့်ပုံမျိုး။

“ငါက အကောင်းပြောတာပါဟာ။ နင် ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့”

“အားအားယားယား လျှောက်သွားမှာ

မဟုတ်ဘူး သူရိန်”

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ သူ့ဘက်ကို မျက်နှာငဲ့စောင်းကြည့်သည်။ ဘတ်စကားကိတ်အရောက်မှာ ယှဉ်ရပ်လိုက်ရင်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်၏။

“ညက ဖေဖေကို ဆေးခန်းပို့ရတယ် သူရိန်။ ဆေးရုံတင်ဖို့ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား”

“လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအပိုက ဘယ်ရှိမှာလဲ နင် သိပါတယ်။ မေမေမှာ စိန်နားကပ်တစ်ချပ် ရှိတယ်။ ဘွားဘွားတို့ လက်ထက်က အမွေရထားတာ။ အဲဒါ စိန်ဆိုတော့ ချက်ချင်း ပြန်ရောင်းရမှာလည်း ခက်မယ်တဲ့ မေမေက ပြောတယ်။ ရရင်လည်း မတန်တဆ ဖြစ်မှာတဲ့။ မေမေတို့နဲ့ ဟိုကောင်းစားတုန်းက သိတဲ့ စိန်ပွဲစား ဒေါ်တင်တင်ဆိုတာ ဖြူထဲမှာ ရှိတယ်။ သူ့ဆီသွားပြီး ပေါင်ထားခိုင်းလို့”

“နင်က ဒေါ်တင်တင်ကို သိလား”

“သုံးလေးခါ တွေ့ဖူးတယ်။ မေမေတို့ပစ္စည်းတွေ သူ့ဆီမှာပဲ ရောင်းလိုက်ပေါင်လိုက်လုပ်တာပဲ”

“ပြီးရောဟာ။ ငါက ဒီလောက် အရေး

တကြီးကိစ္စမှန်း မသိလို့ မနက်မှ သွားဖို့ပြောတာ”

မျက်စောင်းတစ်ချက် ဝေ့ထိုးသည်။

ကားတစ်စီးထိုးအရပ်မှာ ခင်သစ္စာက ကားပေါက်စဆီ တိုးတက်တော့ နောက်တစ်စီးစောင့်ပါလားဟု ပြောမည့် သူ့စကားကို မပြောဖြစ်တော့။

“မေမေ ဟိုဘက် ကူးသွားတယ်”

ဒေါ်တင်တင် အိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်တင်တင်၏ သမီးဖြစ်သူက ပြောသည်။

“အန်တီနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မှာ။ ကျွန်မ ထိုင်စောင့်ချင်တယ်”

“ညအိပ်မှာ ညီမလေးရဲ့။ ဟိုမှာ အမျိုးတစ်ယောက် ဆွမ်းကျွေးလို့သွားတာ။ မနက်ဖြန်မှ ပြန်လာမှာ။ မှာခဲ့ပါလား။ ဒါမှမဟုတ် မနက်ဖြန် နေ့လယ်လောက်မှ လာခဲ့လေ”

“မဖြစ်ဘူး အစ်မရဲ့”

စကားကို နားပြီး စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။

“အန်တီဆီမှာ ပစ္စည်းထားခိုင်းလိုက်လို့ပါ။
ငွေက ဒီညရမှဖြစ်မှာ အစ်မ”

“အဲဒါတွေက မေမေလုပ်တဲ့ အလုပ်တွေ
ညီမလေးရဲ့။ အစ်မက ဘာမှ မသိဘူး။ မေမေနဲ့
တွေ့မှ ဖြစ်မှာ”

“ဒီလိုလုပ်ပေးပါလား အစ်မ”

“ပြော ညီမလေး”

“အန်တီသွားတဲ့ လိပ်စာ ကျွန်မကို ပေးပါ
လား။ ကျွန်မလိုက်သွားပြီး အန်တီကို တွေ့ပါရအောင်
ဒီည ဝိုက်ဆံရမှ မနက်ကို ဖေဖေဆေးရုံတင်နိုင်မှာ
မို့ပါ။ ကျွန်မ ဒီညပဲ အပြတ်လုပ်ချင်တယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ညီမလေးရယ်။ မိုးချုပ်နေပြီ”

“ဖြစ်ပါတယ် အစ်မ”

“အစ်မ လိပ်စာ ရေးပေးလိုက်မယ်။ အေး
ဆီက စာတစ်စောင်ရေးပေးခိုင်းလိုက်ပေါ့။ အေး
ပေးခိုင်းတဲ့ ငွေကို အစ်မ ထုတ်ပေးလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်မ”

ဒေါ်တင်တင်၏ သမီးက အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားကာ စာရွက်

မှာ လိပ်စာလေးရေးပြီး ပေးလိုက်၏။

ဒေါ်တင်တင်၏ တိုက်ခန်းမှ သူတို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“

“သစ္စာ”

“ဘာလဲ သူရိန်”

“အပြန် မိုးချုပ်လိမ့်မယ်”

ဆတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ နင် မလိုက်ချင်ဘူးလား။ မလိုက်

ချင် ပြန်လေ သူရိန်၊ ရတယ်”

သက်ပြင်းကို ချလိုက်မိသည်။

“မဟုတ်ဘူး သစ္စာ။ ငါက အရေးမကြီးပါ
ဘူး။ နင့်အတွက် ပြောတာ”

“မပိုစမ်းပါနဲ့”

“ငါက တစ်ကောင်ကြွက်။ ဦးလေး အဒေါ်
တွေကလည်း ငါ့အတွက် သိပ်ပူနေမှာ မဟုတ်ဘူး။
နင့်အမေ နင့်အတွက် စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ ပြီးတော့
အပြန်မှာ နောက်ဆုံး မော်တော်ခေါက် မမီမှာ

နပ် ထည့်မတွက်ဘူးလား”

လျှောက်ရင်း ကမ်းနားမော်တော်ဆိုက်ရာ လှမ်းမြင်နေရပြီး မော်တော်ဆိုက်စမိုလား မယ်။ လူအုပ်က လမ်းမတွေဘက်ဆင်းလာတာ မြင်သည်။

“ငါလုပ်မယ်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ကိစ္စအတွက် ငါဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်တတ်ဘူး သူရိန်။ နပ်မလိုက်ချင် ကျန်ခဲ့။ နောက်ပြဿနာ နောက်မှကြည့်ရှင်းမယ်။ ဒီည အမေ့လက်ထဲ ပိုက်ဆံထည့်နိုင်ဖို့အရေးကြီးတယ်”

“နပ်က ဇွတ်ပဲ”

“နပ် ငါ့စရိုက်ကို သိသားနဲ့ လျှောက်လျှောက်ပြောနေတာ”

“ငါက ပူလို့ပါဟာ”

ခင်သစ္စာက ဟိုဘက်ကမ်းအတွက် လက်မှတ်နှစ်စောင်ဖြတ်သည်။ ပြီးတော့ အဆင်းလမ်းအတိုင်းလျှောက်ရင်း မော်တော်ပေါ်တက်လိုက်ကြ၏။ အပေါ်ထပ်အထိ တက်ကာ ဝရန်တာမှာ ရပ်လျက် ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိပြန်သည်။

မကြာခင် မော်တော် စတွက်၏။

“သူ့မှာ နပ်လိုသလောက် ပိုက်ဆံပါလား”

မလား”

ငဲ့ကြည့်စဉ် လေတိုးသဖြင့် ဆံစတိုဝေဖွာနေတာ တွေ့၏။

“နပ်ကလည်း တွေးပူနေတာပဲ”

“ငါမေးတာ ဖြေကြည့်ပါဦး”

“မပါလည်း ဘာဖြစ်လဲဟာ။ အဲဒီက သူ့အမျိုးတွေဆီမှာ သူ လှည့်ယူလို့ ရနိုင်တယ်။ နောက်ဆုံး မရဦးတော့ သူက စာရေးပြန်ပေးလိုက်ရင် သူ့သမီးဆီပြန်သွားမယ်ဟာ။ ဘာဖြစ်လဲကဲ...”

“အင်း...နင့်အတွေးနဲ့နင့်တော့ ဟုတ်နေတာပဲ”

သူ ခင်သစ္စာဦးကို ပြန်မပြောမိတော့။ သူ့ကို အဖော်အဖြစ် ခေါ်လာတာကိုပဲ တော်သေးသည်ဟု စဉ်းစားပါသည်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုလည်း သည်လိုပင် သူ လုပ်စရာရှိတာအားလုံးကို လုပ်မည်ဟု အသေအချာ။ တစ်ယောက်တည်းမို့ မိုးချုပ်အိမ်ပြန်နောက်ကျနေမှာမို့ဟု နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်မည်မဟုတ်။

ဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်တော့ ဆိုက်ကားတစ်စီးငှားပြီး သေတ္တာသည့် လိပ်စာကို ရှာသည်။ လိပ်စာကို လျှောလျှောရှုရှုတွေ့ဆော်ငြား သူတို့တွေ့ချင်သည့် ဒေါ်တင်တင်ကို ချက်ချင်းမတွေ့ရ။ သူ့မိတ်ဆွေတွေအိမ် သွားနေသည်မို့ ထိုင်စောင့်နေရသေးသည်။

ဒေါ်တင်တင်ပြန်လာတော့ ခင်သစ္စာဦးက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ဒေါ်တင်တင်ကလည်း ခင်သစ္စာရဲ့ အမေအပေါ်မှာ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း အရင်းအချာနယ် သဘောထားပုံရသည်။

ခင်သစ္စာပြသော စိန်နားကပ်ကလေးကို ကြည့်ရှုပြီး ပြန်သိမ်းကာ အန်တီမှာ ငွေတော့ မပါလာဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယူပေးမယ် အိမ်ကို တစ်ခေါက်ဝင်နေရရင် သမီး ပိုးချုပ်နေမယ်ဟု ပြောသည်။

ပြီးတော့ အိမ်ရှင်ထံမှ ငွေကို ယူပြီး ခင်သစ္စာကို ပေးလိုက်၏။ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာစဉ် သူ့လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အချိန်တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေတာလဲ”

သူ့ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း ခပ်အုပ်အုပ်အသံဖြင့် ပြောသည်။

“မော်တော်မမီမှာစိုးလို့ပေါ့ဟ။ အဘွားကြီး စောင့်ရတာ တော်တော်ကြာသွားတယ်”

“မသိဘူး။ ငါကတော့ မတွေ့မချင်းစောင့်နဲ့ပဲ”

“နင့်အမေ စိတ်ပူနေမှာပေါ့”

“သိပ်နောက်ကျပြီး စိတ်ပူရင် နင့်အိမ်သွား မေးလိမ့်မယ်”

“ငါ့ဦးလေး မိန်းမကတော့ ငါ ပြန်မလာလေ”

ကြိုက်လေဖြစ်မှာ”

“နင် သူတို့ဆီနေတာ ကြိုက်ပုံမပေါ်ဘူး”

“ငါလည်း မနေချင်ပါဘူး”

ပိုက်ဆံအပိုအကုန်မခံချင်တော့သဖြင့် ဆိပ်ကမ်းကို လမ်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ခင်သစ္စာနှင့်အတူ အခုလို လမ်းလျှောက်ခွင့်ရတာကိုတော့ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်နေမိသည်မှာ အမှန်ပင်။

“သွားပြီ ခင်သစ္စာ”

ဆိပ်ကမ်းကို လှမ်းမြင်ရသည့် နေရာအရောက်မှာပင် သူ့နှုတ်က အသံထွက်သွား၏။

“ဘာလဲ”

“မော်တော်မရှိတော့ဘူး”

“သေချာအောင် မေးကြည့်မယ်”

“ဘာလို့ မသေချာရမှာလဲ”

သူ့ကို နှုတ်မှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ လမ်းဘေးမှ အအေးဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သူ လိုက်မသွားတော့ဘဲ လမ်းမက စောင့်၏။ ဆိုင်ကောင်တာကိုသွားပြီး ခင်သစ္စာ မေးနေတာ တွေ့သည်။

“ဟုတ်တယ်။ မော်တော် မရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူရိန် ငါက မိန်းကလေးပါဟာ”

“နင့်အတွက် ပူလို့ပြောနေတာပေါ့။ ငါ့ဦးလေး

မိန်းမသွားမေးရင် ဟိုကငေါ့ပြီး ခိုးပြေးကြပြီလား
မသိဘူး ပြောလိုက်မှာ...”

“သေနာ၊ ဒီမှာ ကြည်စမ်း ဟိုရှေ့မှာ ကူးတို့
တွေရှိတယ်တဲ့။ ငှားလို့ရတယ်တဲ့။ အဲဒါ သွားငှား
ကြည့်...”

ထိုညက မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်ပြီး ခင်သစ္စာနှင့်အတူ ကူးတို့စီးခဲ့
ကြရသည်။ ကူးတို့ပေါ်မှာ လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိစဉ် အရာအားလုံး
ကို မေ့ထားနိုင်ခဲ့ကြသလို...

ဟိုးဝေးဝေးမီးရောင်နှင့် ဆိပ်ကမ်းသည် သူတို့ဘဝ၏
အနာဂတ်ဖြစ်နိုင်ပါသတဲ့လား။

~~~~~

(၄)

“သဖန်းဆိပ်ဆည် ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ပြီ။

မင်းကလည်း တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်ပြီး လိုက်လာတာ။

ဘာလဲ ခင်သစ္စာကို လွမ်းနေပြီလား”

မော်တော်ကမ်းဆိုက်ချိန်မှာ ပြန်ရောက်လာပြီး အောင်မြတ်ဦး

က ပြော၏။

“ရေနဲ့ဖုံးထားတဲ့ဟာတွေကိုတောင် အရင်
တိုင်းမြင်နေကြသေးတာ”

“ဘာလဲ။ မော်တော်ပေါ်မှာ ပါလာတဲ့လူတွေ
ပြောတာ မင်းကြားတယ် ထင်တယ်”

“အေးလေ။ ကြည့်လိုက်ရင် ရေပြင်ကြီးပဲ

မြင်နေရပေမဲ့ သူတို့ ခွဲလမ်းခဲ့တဲ့ နေရာတွေက
ရင်ထဲက မပျောက်ကြဘူး။ ဟိုးနေရာလေးမှာသာ
ဟိုးနေရာလေးက ဘယ်လိုနဲ့ ပြောနေကြတာပဲ
ငါလည်း ဒီလိုပေါ့ကွာ။ ခင်သစ္စာနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ရင်ထဲမှာ အပြည့်ပဲဟာ”

လှမ်းမြင်နေရသော လှည်းများကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်
သည်။ မော်တော်ပေါ်ပါလာသူများနှင့် ရောပြီး မော်တော်ပေါ်မှဆင်း၏။

“နေပါဦးကွ။ ငါကြားကြားနေတယ် ပြောခွဲ
တယ်၊ လွမ်းရွဲတယ်နဲ့ ရွဲဆိုတာ ထည့်ထည့်ပြောတာ
ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

အောင်မြတ်ဦးက ပြုံးသည်။

“အရမ်းလို့ ပြောတာကွ”

“ဘယ်လို”

“ပြောခွဲတယ်ဆိုတာ မခွဲမချန် အရမ်းပြော
ချလိုက်တာကွ။ လွမ်းရွဲတယ်ဆိုတာ အရမ်းလွမ်း
တယ်ပြောတာ။ ခွပြောတယ်၊ ခွလွမ်းတယ်ဆိုတာ
မျိုး”

“သိပြီ သိပြီ။ အလွန်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီဘက်မှာ ပြောကြတာ”

“ကမ်းရောက်ရင် စက်ပေါက်ကြည့်မယ်ဆို
တာက”

“စက်ပေါက်တယ်ဆိုတာ စက်နဲ့ ဆက်သွယ်
ကြည့်တာလို့ ပြောတာ။ စကားပြောစက်နဲ့ လှမ်း
ဆက်ကြည့်မယ် ပြောတာ”

“အထူးအဆန်းပဲနော်”

“ခဏနေဦး ဟိုမှာ ငါ့အသိလှည်း။ အခု
သွားမလား ဝီ သွားမေးလိုက်ဦးမယ်”

အောင်မြတ်ဦးက လှည်းဆီ ထွက်သွား၏။ လှည်းဆရာနှင့်
စကားပြောပြီး ခဏအကြာ သူ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။ သူ လှည်းဆီ
လျှောက်၏။

“နွေရောက်လို့ ကားလမ်းပေါက်ရင်တော့
လှည်းတွေနားရတာပေါ့ကွာ။ အခုတော့ ဆက်သွယ်
ရေးက လှည်းပဲရှိတာ။ ငါတို့ မော်ကယ်အထိ လှည်း
စီးရမယ်”

“မော်ကယ်က ရွာလား”

“ဟုတ်တယ် တောင်ခြေကရွာ”

(၅)

ဝန်းကျင်သည် လွင်ထည်းခေါင်ဖြစ်၍ ရွာတို့က အဆက်
အစပ် ဝေးလှသည်။

လှည်းလမ်းသည် မညီမပြေ။ အတက်အဆင်း ကမူချိင့်ဝှမ်း
တို့ဖြင့် ပြည့်၏။ တချို့နေရာတွေမှာ ရောင်းပြတ်ဗွက်နွံကို ဖြတ်ရသည်။
ဆုယမ်းသော နွားအမြီးကြောင့် ရွံ့တို့ စင်ထွက်လာ၏။

ခင်သစ္စာကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမည့် အကြောက်တရားက
အယ်ကိုမဆို သွားရဲစေသော သတ္တိကို ဖြစ်စေပါသတ့်လား။

အောင်မြတ်ဦးတို့ကရော။ အောင်မြတ်ဦးလို ချမ်းသာကြွယ်ဝ
သော မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသူတစ်ဦးက သည်နယ်ကြမ်းတမ်း
သော ခရီးကို သွားလာနေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ မကျောင်းတုန်းက

ခပ်ကြောကြောလေး နေတတ်ခဲ့သော အောင်မြတ်ဦးက သည်နှယ်
ဝေးခေါင်သော နေရာမှာ ဘာကြောင့် ပျော်နေနိုင်ရပါသလဲ။
သူ့နှယ်ပင် ဇောတစ်ခု ကပ်ငြိနေတာ သူ စဉ်းစားမိပြန်သည်။
ငွေဇော၊ ငွေရွှေကပ်။ သည်ဇောရွှေကပ်ကြောင့်ပင် အောင်မြတ်ဦးသည်
သည်လောက် အပင်ပန်းခံနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခင်သစ္စာကိုခေါ်ပြီး သည်အရပ်မှာ အေးချမ်းစွာ နေလိုက်ချင်
ပြီး ခင်သစ္စာ၏ မျက်နှာသည် အတွေးမှောင် အတည်အတင်းက
မပျက်။ သူ သည်လိုခေါ်လျှင် သူ့ကို ရူးနေပြီလား မေးဦးမည်ပဲ။

“ငါ့ဘဝက ငါ့မိဘ မောင်နှမတွေနဲ့ ခွဲမရဘူး
သူရိန်။ နင့်ကို ငါ ခဏခဏ ပြောနေတာပဲ။
ငါ့မိဘတွေက အသက်ကြီးပြီ။ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့
ဘူး။ ငါက အကြီးဆုံး၊ အငယ်တွေအတွက် ငါ့မှာ
တာဝန်ရှိတယ်လေ”

ပြောနေကျ စကားတို့ နားမှာရပ်ဝဲပြန်သည်။ လှည်းအဆောင့်
မှာ ကိုယ်ကိုဖော့ပြီး မြှောက်လိုက်ရ၏။

“မိက်ဆာပြီလား သူရိန်။ လှည်းကဆောင့်
တော့ မနက်က စားထားတာလေး ကုန်လောက်ပြီ။
လမ်းထက်ဝက် လှည်းဆိပ်မှာ ထမင်းစားမယ်
နောက်ထပ် သုံးနာရီလောက်ပဲ ကြာမှာပါ”

“မော်ကယ်ရောက်အောင်ဆို ငါနာရီလောက်
လှည်းစီးရမှာပေါ့...”

“အေးလေကွာ။ ဘာလဲ ပြန်ပြေးချင်ပြီလား”

“ပြေးလို့မရဘူးလေကွာ။ ဒီအတိုင်း ပြန်
ရောက်သွားရင် ခင်သစ္စာနဲ့ငါ ဝေးပြီပဲ”

ကန်သင်းကို၊ ရွှေကပ်ကို လှည်းက ဖြတ်ပြန်ပြီ။ ရွှေကပ်တို့က
နားခြီးအဝေမှာ နောက်သို့ စင်ပြန်၏။ အာရုံက အတိတ်လမ်းကို
ဖြတ်ပြန်ပြီ။

ခင်သစ္စာတို့ရပ်ကွက်မှ ဦးလေးက မိဘဆုံးအပြီး သူ့ကို
ခေါ်မွှေးခဲ့သည်။ သည်ကတည်းက ခင်သစ္စာတို့နှင့် ရင်းနှီးခဲ့၏။
ငယ်ငယ် ခင်သစ္စာတို့ အဘိုးအဘွားလက်ထက်က ခင်သစ္စာတို့က
ချမ်းချမ်းသာသာ။ အဘိုးအဘွားဆုံးပြီးတော့ ခင်သစ္စာတို့ စီးပွား
ပျက်တာ ဘာကြောင့် သူမသိ။ တစ်ရပ်ကွက်တည်း၊ တစ်ကျောင်း
တည်း နေခဲ့သူချင်းမို့ ငယ်ကတည်းက သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့သည်။
ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အရောင်းမြှင့်တင်ရေး ဝန်ထမ်း
ဘဝမှာလည်း အတူတူ။ သူက စာပေးစာယူတက်တော့ ခင်သစ္စာ
တောက်ဖြစ်တော့။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ခင်သစ္စာ။ ဘာကြောင့်ဖြစ်
ဖြစ် ပညာရေးကိုတော့ တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ မရပ်သင့်
ဘူး”

“နင် နားမလည်ဘူး၊ သူရိန်။ နင်က
တစ်ကောင်ကြွက်။ ငဲ့စရာမရှိဘူး”

“ငါ့လည်း ငါ့ဝင်ငွေထဲက ချွေတာပြီး
ကျောင်းတက်ရမှာ”

“ဒီမှာ သူရိန်၊ နင်ချွေတာရင် နင့်အတွက်ပဲ။
ငါချွေတာရင် ငါ့အောက်က မောင်လေး ညီမလေး
တွေအတွက်ပဲ။ ငါ့အတွက်ဆိုတာ မရှိဘူး။ သူတို့
အတွက် ငါ အနစ်နာခံရမှာပဲ။ ငါ့အတွက်က
ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီလေ”

“နင်ကလည်းဟာ”

“တစ်ကောင်ကျွေးပြီး ကင်းယူသလိုပေါ့ဟာ။

ငါ အနစ်နာခံရင် ငါ့မိသားစု အနေချောင်မယ်”

ခင်သစ္စာ၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့
ချရုံမှတစ်ပါး စကားမဆိုဖြစ်တော့။

“သူရိန်”

ခင်သစ္စာ၏ အသံကြောင့် အဝေးဝေးထားသော အကြည့်ကို

မျက်နှာဆီပို့၏။

“နင် ငါ့ကို စိတ်ပျက်နေပြီလား”

“ဘာလို့ ပျက်ရမှာလဲ”

“ငါ့အကောင်းပြောတာ သူရိန်”

“ဘာကိုလဲ”

“နင် တခြားကောင်မလေး ပြောင်းချစ်လိုက်
ပါလား”

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ခင်သစ္စာ”

“ငါတကယ်ပြောတာ သူရိန်။ နင် ငါ့ကို
ချစ်ရင် နင် စိတ်ညစ်ရမယ်။ ချစ်သူအတွက်ဆိုတာ
ငါ့ဘဝမှာ မိသားစုတစ်ဝန်ရဲ့ နောက်မှာပဲရှိနေမှာ”

“ငါ နင့်ဘဝကို နားလည်တာပဲ”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“ဒါတော့ ငါ မသိဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာ။ စောစော လမ်းခွဲ
လိုက်။ မရေမရာနဲ့ ငါ့ကို ဘာလို့ ချစ်နေမှာလဲ”

“ချစ်တာက ဘာမှ မစဉ်းစားရပဲ ချစ်သွား
တာပဲ”

“အချစ်မှာ ဘဝ ပါချင်မှ ပါမှ အိပ်ထောင်

ရေးမှာကျတော့ ဘဝတွေပါလာပြီ သူရိန်”

“ငါသိပါတယ်”

“သိလည်း ပြီးရောလေ။ နောက်မှ ငါ့ကို

အဆိုးမဆိုနဲ့”

ဆောင်ရွက်နိုင်သည် သူတို့ ဘတ်စ်ကားဂိတ်ရောက်သည်
အထိ သိပ်သည်းနေဆဲ။ အဲဒီနေ့က နင်းတွေ တအိအိပြိုနေတာ
မှတ်မိသည်။

~~~~~

(၆)

လှည်းလမ်း၏ တစ်ဖက်မှာ ဝါးရုံကောလေးရှိသည်။ ဝါးရွက်
တို့သည် နွေမဝင်မီပင် ကြွေပြီး ရွက်ကြွေတော့နယ်။ လှည်းလမ်း၏
တစ်ဖက်မှာ ကမူလွင်ပြင်လေးရှိပြီး ဈေးဆိုင်လေး သုံးလေးဆိုင်နှင့်
ချော်တစ်ခု။

“အဲဒါ...လှည်းဆိပ်ပဲ သူရိန်”

အောင်မြတ်ဦးက လှည့်ပြောသည်။ ရေနံပီပီထွေ တင်ထား
သော လှည်းများ လှည်းဆိပ်မှ ထွက်လာတာ လှမ်းမြင်ရ၏။

“ခရီးထက်ဝက်ကျိုးပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ မော်ကယ်ရောက်ဖို့ ထက်ဝက်

ကျိုးပြီ”

“နေပါဦးကွ၊ မော်ကယ်က ကလေးတွေ
ကျောင်းတက်တော့ ဘယ်လိုတက်လဲ”

“အလယ်တန်းအထိတော့ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်
မှာ ရှိတယ်။ အထက်တန်းတော့ ကျွန်းလှသွားတက်
ရမယ်”

“ပင်ပန်းလိုက်တာ”

“ရေနံမှော်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်တဲ့ သူတွေ
များသွားပြီ”

“ပိုပြီး တိုးတက်လာမှာပေါ့”

“စီးပွားရေးပြေလည်လာတာတော့ အမှန်ပဲ”

ရေပ်ရေနားမှာ လှည်းဆရာက လှည်းရပ်လိုက်၏။ လှည်း
ပေါ်မှ သူတို့ ဆင်းသည်။

လှည်းဆရာကိုယ် အောင်မြတ်ဦးက ခေါ်ကာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆီ
ဦးတည်လျှောက်၏။

ရေပ်ပေါ်မှာတော့ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး ဆွမ်းစားနေတာ မြင်ရ
သည်။

“နေပါဦးကွ အောင်မြတ်ဦး ဒီမှာ ရေနံမှော်
ကို ဘယ်လို စတွေ့တာလဲ”

စားသောက်ဆိုင်မှာ ထမင်းတစ်ပွဲစီမှာရင်း ထိုင်စောင့်နေစဉ်
မှာ သူ မေးလိုက်မိသည်။

“စတွေ့တာကတော့ ဦးချစ်ထူးကွ၊ မော်ကယ်
ရွာသားပဲ”

“ဦးချစ်ထူးက မော်ကယ်က ဆင်ဦးစီးတွေနဲ့
အတူနေပြီး တောထဲ တောင်ထဲ လျှောက်သွားရင်း
တွေ့တာ”

လှည်းဆရာကပါ ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီချောင်းကမ်းပါးတစ်ဝိုက်မှာ ရေနံစိန်နေ
တာ ဦးချစ်ထူးက စတွေ့ပြီး တူးတာ။ ဒါကြောင့်
အဲဒီနေရာကို ဦးချစ်ထူးခွင်လို့ ခေါ်တယ်”

“မော်ကယ်ရွာနဲ့ အတော်ဝေးလား”

“အဲ...မော်ကယ်အထက် ရှစ်မိုင် ကိုးမိုင်
လောက်ဝေးတဲ့ ချောင်းဖျားမှာကွ”

“စတူးပုံလေး ပြောစမ်းပါဦးကွာ။ ငါ စိတ်
ဝင်စားလာပြီ”

“ငါလည်း ကြားဖူးတာ ပြောပြမှာနော်။
ဦးချစ်ထူးနဲ့တော့ မခင်ပါဘူး။ ဦးချစ်ထူးနဲ့ ပထမဆုံး
အတူတူနဲ့တဲ့ ကိုငြိမ်းချမ်းဆိုတာ ရှိတယ်။ သူက

တော့ လူငယ်ပဲကွ။ အမှန်တကယ်ကြာတယ်။ အဲဒီ
ကိုငြိမ်းချမ်းနဲ့ ဦးချစ်ထူးတို့ စတုန်းခဲ့ကြတာတဲ့”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုငြိမ်းချမ်းနဲ့ ဦးချစ်ထူးက
အလုပ်သမားဆယ်ယောက်လောက်နဲ့ လုပ်ငန်းစကြ
တာ”

လှည်းဆရာက စကားထောက်ပေးသည်။

“သူတို့ ရေနံစပေါက်တာက”

“ဘာလဲကွ ရေနံစပေါက်တယ်ဆိုတာ”

“ရေနံစပေါက်တယ်ဆိုတာကွာ ရေနံတွင်း
တူးရင်း ခပ်ယူလို့ရတဲ့ အဆင့်ရောက်တာ ပြောတာ။
ကျင်းစပေါက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်”

“ဪ...ဪ”

“အဲဒီလို ပထမဆုံးစပေါက်တာက ‘မကြီး
မငယ်ခွင်’ မှာကွ။ ချောင်းရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းပေါ်
စောစောကပြောခဲ့တဲ့ မော်ကယ်နဲ့ ရှစ်မိုင် ကိုးမိုင်
ဝေးတဲ့ အထက်မှာ”

“၁၉၅၉ လောက်ကကွ”

“ဟုတ်မယ်။ ကိုငြိမ်းချမ်း ပြောဖူးတယ်။
၁၉၅၉ ဇွန်လလောက်မှာ စတုန်းတာ။ ဇူလိုင်ထဲမှာ

ပေါက်တယ်တဲ့”

အောင်မြတ်ဦးက လှည်းဆရာစကားကို ဖြည့်စွက်ပြောသည်။

“သိပ်မကြာဘူးနော်”

“ဟာ သူရိန်ကလည်း ဒါ ပထမဆုံးကျင်း
လေကွာ။ အတောင် ခုနစ်ဆယ်ပဲ တူးရတယ်တဲ့”

“အခုရော အောင်မြတ်ဦး”

“အခုတော့ အတောင်သုံးရာလေးရာကျော်
တူးနေရပြီကွ”

“ဪ...ဪ”

ထမင်းဟင်းများ လာချအပေးမှာ စကားပြတ်သွား၏။ ထမင်း
စားပြီးချိန်မှာ ဇရပ်ပေါ်တက်ပြီး ခဏနားကြရအောင်ဟု လှည်းဆရာ
က ပြောသည်။

“ဆက်တိုက်မောင်းရင် နေပူပြီး နွားတွေက
မသက်သာဘူးကွ”

အောင်မြတ်ဦးက ဝင်ပြောပြီး ဇရပ်ပေါ် တက်ခဲ့ကြ၏။
စောစောက တွေ့ခဲ့သော ဦးပဉ္စင်းတို့ လှည်းက ထွက်သွားလေပြီ။
ဇရပ်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လှဲလိုက်မိ၏။

(၇)

“စတုးပြီး ရေနံထွက်တာ အတောင်ခုနစ်
ဆယ်၊ အခု အတောင်သုံးလေးရာမှ ရေနံထွက်
တယ်”

အောင်မြတ်ဦးစကားက အတွေးမှာ ရစ်ဝဲပြီး စဉ်းစားစရာ
တစ်ပုံတစ်ပင်ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ ခင်သစ္စာတို့ နှိမ်းပါးတဲ့သူတွေ
အတွက် ငွေတွင်းက ရေနံတွင်းလိုပင် တစ်ထက်တစ်စ နက်လာ
ဖို့သတိပေးလား။ ရေနံတွင်းက နက်လာသော်ငြား ထွက်လာသည့်
ရေနံက ဆက်တိုက်ချင်အောင် ဆွဲဆောင်ညှို့ယူထားနိုင်ခဲ့ပြန်သည်။
သူတို့အတွက် ငွေတွင်းကား နက်သထက်နက်လာသော်လည်း
သူတို့ဘဝကို အဆင်ပြေအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါလား။

ဒုက္ခတရားသည် အဆင်မပြေနှင်းပါးသူတို့ဘဝမှာ ပိုပြီး
ပျော်ရွှေပါသလား။

ဦးလေးမိန်းမ အဒေါ်က သူ့ကို အိမ်ပေါ်မှ နှင်ချလိုက်ပြီး
အဆောင်ပြောင်းခဲ့သည့်နေ့ ညနေမှာပင် အဆောင်ကို ခင်သစ္စာ
ရောက်လာသည်။

“ဟင်...ခင်သစ္စာ နင် ငါ့ကို သတိရလို့
လာတာလား”

မမျှော်လင့်ဘဲ ခင်သစ္စာကို တွေ့တော့ အပျော်လွန်ပြီး
မေးလိုက်မိသည်။ ခင်သစ္စာမျက်နှာက မရယ်မပြူး။ သောကရိပ်
ကြောင့် နှင်းနေတာ သတိထားမိပြီး သူ့မျက်နှာကို ပြင်မိသည်။

“ခင်သစ္စာ နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“နင် အားလား”

“ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ငါ့နှုတ်ခွံခွံခွံပါ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ရဲစခန်းကို”

“ဟင် ဘာကိစ္စ”

“မောင်လေး ရန်ဖြစ်ပြီး သူများကို ရိုက်လိုက်
လို့”

“ခဏစောင့် ငါအကျီလဲလိုက်မယ်”

အဆောင်ပေါ်တက်ပြီး အဝတ်အစားလဲသည်။ ပြီးတော့
ခင်သစ္စာနှင့်အတူ ရဲစခန်းလိုက်သွားခဲ့ရ၏။

“အဲဒီကောင်က မိဘကို ဒုက္ခအပေးဆုံးပဲ။

အမေလည်း သူ့စိတ်နဲ့ ခဏခဏ အိပ်ရာထဲ လဲရ
တယ်။ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းလည်း အောင်မှာ မဟုတ်
ဘူး။ ညီမလေးက လိမ္မာလို့ တော်သေးတယ်”

ခင်သစ္စာမျက်နှာကို သူ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ဖြစ်သည်။
ခင်သစ္စာအောက်မှ ညီမလေးက စာတော်သည်။ မနှစ်က ဆယ်တန်း
ကို ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနှင့် အောင်ခဲ့သည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်
အမှတ်မိပြီး တက်ချင်တယ်ဆိုတော့ အားလုံးက မတားရက်၊
ဇေယျဝံ၊ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို သိရင်း မသက်မသာဖြစ်ခဲ့ကြရတာ
အမှန်။ သမီးရယ်၊ ညည်းအစ်မ မနိုင်ဝန်ထမ်းနေရပါမယ်ဟု အမေက
သွယ်ဝိုက်ပြီး တားခဲ့သေးသည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်မတက်ရလျှင်
ဥက္ကဋ္ဌအောင်လောက်အောင် ရောဂါတက်နေသော ညီမက အမှေ့စကား
တို့ နားမဝင်။

သူတက်ချင်တာ တက်ပါစေ မေမေရယ်။ ဖြစ်သလို ကြံဖန်
ဆုပ်ကြတာပေါ့ဟု ခင်သစ္စာက ပြောလိုက်ရသည်။

နင့်ညီမက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပေါ့ဟု သူက မညှာ

မတာ ဝေဖန်မိသေး၏။

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သူရိန်။ သူ ဆရာဝန် ဖြစ်ရင် တစ်အိမ်လုံးအတွက် ထွက်ပေါက်လို့ပဲ မျှော် လင့်ရမှာပေါ့။ ငါတော့ အလုပ်ပိုလုပ်ဖို့ လိုလာတာ အမှန်ပဲလေ”

ဟု သူ့ကို ကြည့်ရင်း ပြောခဲ့သည်။

ရဲစခန်းမှ တာဝန်ကျရဲကို ရိုက္ခိုးစွာ ဆက်ဆံပြောဆိုနေသော ခင်သစ္စာကို ကြည့်ရင်း သူ မသက်မသာ သက်ပြင်းချစ်ပြန်သည်ပဲ။

၄၄

ခင်သစ္စာ၏ မောင်လေး ရိုက်လိုက်သည့်သူမှာ ဆေးရုံမှာ ဆုံးသွားတော့၏။ ခင်သစ္စာ၏ မောင်လေးလည်း လူသတ်မှုပုဒ်မ တပ်ကာ တရားခွင်ရောက်တော့သည်။ အမေက သားစိတ်ဖြင့် အိပ်ရာထဲ လဲပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ ခင်သစ္စာ၏ မောင်လေးမှာ တရားဥပဒေ အရ ထောင်ကျသွားသည်။ မောင်လေးထောင်ကျသွားပြီး မကြာခင် မှာပင် ခင်သစ္စာ၏ အမေ ဆုံးတော့၏။ ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းပြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်း လေဖြတ်ထားသည့် ရောဂါသည် အဖေက “ဆုံးတော့

ဆွေးတိုးရှိသော အမေက အလျင်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ခင်သစ္စာ၏ အောက်မှာ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နေသည့် ညီမတစ်ယောက်၊ ထောင်ကျသွားသည့် မောင်တစ်ယောက်အပြင် အငယ်နှစ်ယောက် ခိုသေး၏။

“အားလုံး ငါတာဝန်ချည်းဖြစ်သွားပြီ သူရိန်။ အမေရှိတုန်းက ဘာဖြစ်ဖြစ် အရင်က အမေအသိ မိတ်ဆွေတွေဆီက အကူအညီရနိုင်သေးတယ်။ အခုတော့ အမေဆီက အကြံဉာဏ်တောင် ငါမရနိုင် တော့ဘူးလေ”

ရက်လည်နေ့က ခင်သစ္စာ သူ့ကို ပြောခဲ့သည့် စကား။ သဘာကမျက်နှာမှာ မာနကြောင့် အတည်အတင်းကတော့ မပျက်။

“ငါတို့ လက်ထပ်ကြရအောင် ခင်သစ္စာ” ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားပြီမို့ အိပ်ရှေ့မှာ သူတို့နှစ်ယောက် အည်း ရှိစဉ်မှာ ရင်ထဲမှ စကားက လျှံထွက်သည်။

“ဟာ...နင်ကလည်း အရေးထဲ”

နှင့်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်မှာ အမှန်။

“ငါ တကယ်ပြောနေတာ ခင်သစ္စာ”

“ငါဒီလောက် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ ဘယ်လို လုပ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားရမှာလဲ သူရိန်”

“နင် ငါ့စေတနာ နားမလည်ဘူး”

“ဘာလဲ”

“နင့်တာဝန်တွေကို ငါ ခွဲယူချင်တယ်။ နင်နဲ့

ငါ အေးအတူ ပူအမျှပေါ့”

အရည်လုံနေသော မျက်ဝန်းဖြင့် အကြည့်ဆုံသည်။ မျက်ဝန်း

မှ စကားများစွာကို နှလုံးသားဖြင့် ကြားနိုင်ပြန်ပြီ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူရိန်”

မျက်လွှာအချမှာ စကားစ ထွက်လာ၏။

“နင် သဘောတူမှာလား”

မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ယမ်းဆဲသည်။

“ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ငါ့နင့်ကို လက်မထင်ချင်ဘူး”

“နင် ဘာကို ပြောတာလဲ”

“နင့်ကိုလည်း ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး”

“ငါက ဒုက္ခကို ခွဲဝေခံစားချင်တာ”

“စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ သူရိန်ရယ်”

“ငါက လက်တွေ့ကျကျ ပြောနေတာ ခင်သစ္စာ”

“မဖြစ်ဘူး သူရိန်။ ငါ့မှာ မိသားစုတာဝန်တွေနဲ့၊ ဒီတာဝန်တွေကို နင် ကူထမ်းမယ်ပြောတာ ငါ အရမ်းကြည်နူးတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါက အိမ်ထောင်ကျရင်လည်း ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်တာဝန်ကို ကျေချင်တယ်။ နင်နဲ့ငါ ကလေးတွေမွေးလာရင် တာဝန်တွေက ပိုပြီး မခိုင်မနင်းတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်။ တာဝန်တစ်ခု မကျေခင် နောက်ထပ်တာဝန်တစ်ခုကို မယူချင်ဘူး”

“အချစ်ဟာ တာဝန်လား ခင်သစ္စာ”

“အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာတော့ ကြီးလေးတဲ့ တာဝန်ပဲ သူရိန်။ တာဝန်မယူချင်ရင် အိမ်ထောင် မပြုဘဲနေ”

“နင်ပြောသလိုဆို...”

စကားကို ရပ်ထားပြီး ခင်သစ္စာ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟုတ်တယ်။ နင် ဘာမေးချင်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ငါ့မိသားစု ပြေပြေလည်လည်ရှိမှ ငါ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်မယ်”

သက်ပြင်းချစ်ရုံတစ်ပါး ပြောစရာစကား မရှိတော့။ ခင်သစ္စာ

၏ ခေါင်းမာမှု၊ တရားစားနိုင်မှုကို သူ အသိဆုံး။

“ဘာလဲ နင် ငါ့ကို မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလား”

အပြုံးမျက်နှာဖြင့် နောက်ပြောပြောကာ သူ့ခံစားမှုကို ပေါ့စေပြန်သလား။

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါတစ်ခု စဉ်းစားမိလို့ပါ။ ဒီအလုပ်မှာပဲ နင်ရောငါရော ဆက်လုပ်နေလျှင်တော့ ဒီဘဝက ဘာမှ ထူးခြားလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ငါက ယောက်ျားလေးဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့ စွန့်စားဖို့လိုပြီထင်တယ်”

ခင်သစ္စာက ပြုံးသည်။

“နင် ငါ့အတွက် ဒီလို စဉ်းစားပေးဖော်ရတာပဲ ငါ အားရှိလှပါပြီ သူရိန်ရယ်။ လက်မထပ်လည်း ငါ့ဘေးမှာ နင်ရှိတာပဲဆိုပြီး ငါ အားယူရတာပဲ။ ဘယ်သွားသွား ငါတစ်ယောက်တည်း မတင့်တယ်တဲ့ နေရာတွေဆို နင်ခေါ်ရတာပဲ မဟုတ်လား”

အိမ်ထောင်စုဇယားမှာ သူမပါသောကြောင့် ထောင်ထဲအထိ ဝင်ခွင့်မရသော်ငြား ခင်သစ္စာ ထောင်ဝင်စာတွေသွားတိုင်း သူမပါကျပဲ့။

ခင်သစ္စာ၏ ညီမကတော့ သည်နေရာတွေနှင့် မပတ်သက်ချင်ဟု ပြောပြီး ထောင်ဝင်စာ တစ်ခါမှ မပါခဲ့။

~~~~~

(၈)

ပျံ့မြင်နေရသောတောင်သည် တဖြည်းဖြည်း ထင်ရှားလာ
ပြီး အရောင်ပြာနုနုက တဖြည်းဖြည်း ရင့်လာပြီ။

“တောင်ခြေရောက်ရင် ရောက်ပါပြီကွ”

အောင်မြတ်ဦးက ပြောသည်။ နေလုံးက အနောက်ဘက်မှာ
တွယ်သွားပြီမို့ အလင်းနုနုသာ ကျန်တော့၏။ ဆောင်းလည်နေသည်
အပင် စောပြီး အအေးဓာတ်က အရောက်မြန်သည်။ တောင်ခြေနှင့်
နီးလာလေ ပို၍ စိမ့်လာလေထင်ရ၏။

“အနွေးထည်ယူမလား သူရိန်”

“ရောက်တော့မှာပဲ၊ မယူတော့ပါဘူး”

“ရွာကို လှမ်းမြင်နေပြီ၊ ရောက်တော့မှာ။”

ဟိုတောင်ခြေက ရွာပဲ”

နားကို ကြိမ်တို့ရင်း လှည်းဆရာက ပြောလိုက်၏။ လက်နာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခြောက်နာရီထိုးတော့မည်။ မကြာမှီ မှောင်တော့မှာပါလား။

“ဒီည မော်ကယ်မှာ အိပ်ရမှာပေါ့ အောင်မြတ်ဦး”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မော်ကယ်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အိပ်မယ်ကွ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကတော့ ရွာရဲ့ အဆီဟိုတယ်တွေပဲနော်”

ရွာစရိုက်ကို နှစ်ခြိုက်စွာ တွေးမိရင်း ပြောလိုက်မိသည်။

“ဆရာတော်က ဘုန်းကြီးစာရေး၊ ဆရာပညာရော တတ်တယ်ကွ။ ရွာအတွက် ဒီကျောင်းထိုင်နေခဲ့တာ။ မြို့က ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေမှာ စာချပြီး နေလို့ရတယ်”

“ရွာအတွက် အနစ်နာခံတာပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သူရိန်”

မိသားစုအတွက် အနစ်နာခံချင်သော ခင်သစ္စာ၏ မျက်နှာအတွေးမှာ ရစ်တပ်ပေါ်လာပြန်၏။

“မော်ကယ်မှာ ဘုန်းကြီးက စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ထားတယ်”

“စာကြည့်တိုက်ရှိတယ် ဟုတ်လား။ ဟာတယ်ဟုတ်ပါလား”

တကယ်ပင် တအံ့တသြဇာသွားမိသည်။ တချို့မြို့များမှာပင် စာကြည့်တိုက်ရှိသည် မဟုတ်။ သည်မျှ ဝေးခေါင်သော ရွာကလေးမှာ စာကြည့်တိုက်ရှိသည်ဆိုတော့ မယုံချင်စရာ။

“အဲဒီစာကြည့်တိုက်အပေါ်ထပ်မှာ ငါတို့ ဒီည အိပ်ကြမှာ”

“အေးကွာ ငါ အရမ်းအံ့သြသွားတယ် ဆရာတော်က တော်တော် အမျှော်အမြင်ကြီးတာပဲ။ ဘာလဲဟေ့ကောင် စာကြည့်တိုက်တစ်တိုက်ဖွင့်တာ ထောင်တံခါးများစွာကို ပိတ်လိုက်တာပဲဆိုတဲ့ စကားလေ”

“စာအုပ်တွေလည်း အတော်စုံတယ်ကွ။ ရောက်ရာအရပ်မှာ ဆရာတော်က စာအုပ်ဝယ်တာ”

ခင်သစ္စာဆီ အတွေးက ရောက်ပြန်၏။ ခင်သစ္စာ၏ စိတ်က ခင်သစ္စာ၏ အနစ်နာခံလို့၊ ခင်သစ္စာ၏ ရဲရင့်ဖွယ်လတ်မှုကို သူ တကယ်ပင် လေးစားနှစ်ခြိုက်ခဲ့သော်လည်း စာဖတ်ရန်

ဝါသနာနည်းမှုကို သူ အားမရ။ သည်လောက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား
နေရတဲ့ စိတ်ရှုပ်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဘယ်လို စာဖတ်မှာလဲဟု
ပေးနေကျဆင်ခြေကို ခင်သစ္စာ ပေးတတ်စမြဲ။ သူက လက်ထဲမှာ
စာတစ်အုပ်ပါလာသည်ကိုပင် စိတ်ဝင်တစား တောင်းကြည့်တတ်။

“ဒီစာအုပ် ဖတ်ကြည့်သင့်တယ် ခင်သစ္စာ။ ဖတ်ကြည့်ပါ
လား” ဟု တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းပြောသည်ကိုပင် ခင်သစ္စာက
အားထက်သရော မရှိ။ နင် ဖတ်ပြီးပြီ နင်ပြောပြရင်လည်း ပြီးတာပဲ
ဟာဟု ရယ်ကျဲကျဲပြန်ပြောတော့ ခင်သစ္စာကို သူ စိတ်ပျက်သွားမိပြန်
၏။

“နင် စာမဖတ်တာ တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်မယ်
ခင်သစ္စာ”

“အလို ပြောပါဦး ဘယ်လို ဒုက္ခလဲ”

“တိုတို ပြောရရင်တော့ လူတစ်ယောက်ဟာ
ဘယ်လောက်ပဲ ပညာတတ်တတ်၊ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်
စရာတစ်ခုခုကြုံလာရင်တော့ စာမဖတ်သူဟာ
စာဖတ်သူလောက် အမြင်မကျယ်နိုင်တာ၊ မလေး
နက်နိုင်တာ အမှန်ပဲ ခင်သစ္စာ”

“နင်ရှိသားပဲဟာ။ ငါ့အတွက်ပါ ပိုဖတ်။
ဟုတ်လား။ ငါ့ဘေးမှာ စာဖတ်နေတဲ့ နင်ရှိနေတာပဲ

ဟုတ်ဖူးလား”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပခုံးချင်းတိုက်ကာ စကားကို ဖော့ပြောပစ်
လိုက်ပြန်၏။

လှည်းဆရာ၏ နွားငေါက်သံကြောင့် အတွေးရပ်ကာ မျှော်
အကြည့် ရွာကို လှမ်းတွေ့ရပြီလေ။

မော်ကယ်ကို ရောက်တော့မှာပါလား။

~~~~~

(၉)

ရွာအလယ်လောက်မှာ ဆရာတော်၏ ကျောင်းတိုက်ရှိပြီး
သံဃာများသန့်ရှင်းနေတာ မှောင်လုလုအလင်းမှာပင် သူ မြင်ရသည်။
ဆရာတော်နေသည့် ကျောင်းတိုက်ကိုသွားပြီး ဆရာတော်ကို
ဆုံပြုနုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းသားလေးတစ်ဦးကို စာ
ကြည့်တိုက်ကလေးဆီ လိုက်ပို့ခိုင်းသည်။

စာကြည့်တိုက်ကလေးသည် သေသပ်လှပသော တိုက်
ကလေးတစ်လုံးဖြစ်ပြီး အောက်ထပ်မှာ စာကြည့်တိုက်ထား၍ အပေါ်
ထပ်မှာ ဧည့်သည်တွေတည်းရန် ပြုလုပ်ထားသည်။

အပေါ်ထပ်တက်ပြီး သူတို့ အဝတ်အစားလဲလိုက်၏။ ပြီးတော့
ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ညစာသွားမစားခင် အောက်ထပ်စာကြည့်တိုက်

ကလေးကို ဝင်လေ့လာကြသည်။

လှည်းဆရာက မော်ကယ်ရွာသားဖြစ်၍ သူနှင့် အောင်မြတ်ဦး နှစ်ဦးသာ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ကျန်ခဲ့သည်ပဲ။

“စာအုပ်တွေက အတော်စုံတာပဲနော်။
ကာတွန်းတွေ စာစောင်တွေကစပြီး စာကြီးပေကြီး
တွေအထိ ရှိနေတာပဲ”

စာအုပ်တွေကို သူ လျှောက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“စာကြည့်တိုက်ဆိုတာ လူစုံလာတာပဲကွာ၊
ကလေးကစပြီး စာကြီးပေကြီးဖတ်တဲ့သူအထိ သူ
အဆင့်နဲ့သူရှိမှာပေါ့။ ကလေးအရွယ် ကာတွန်း
ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဘယ်ကလေးမှ စာကြီးပေကြီး
ဖတ်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“မင်းပြောတာမှန်တယ် အောင်မြတ်ဦး။
ကလေးအရွယ်မှာ ကာတွန်းဖတ်ခဲ့ရင် အရွယ်နဲ့
အလိုက် သူကြိုက်တဲ့စာက ပြောင်းသွားမှာပဲ။ ဘာမှ
ပူစရာမရှိဘူးလေ။ ကလေးအရွယ်ကတည်းက
စာဖတ်တာ ဝါသနာမပါမှတ် ဖူးရိန်ရတာ။ ခင်သစ္စာ
ဆို ငယ်ကတည်းက စာမဖတ်ခဲ့တော့ အခုကြီးမှ
ဘယ်လိုမှ ပြောမရတော့ဘူးလေ”

“ခင်သစ္စာက စာဖတ်တာ ဝါသနာမပါဘူး
လား”

သူ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိသည်။

“ဒါဆို သူက ဘာဝါသနာပါတာလဲ။ အခု
ပညာကို မခံစားတတ်ဘူးလား။ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး
ထင်တယ် သူရိန်”

“မခံစားတတ်တဲ့သူဆို မင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ
ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး”

အောင်မြတ်ဦးကို သူ ကြည့်လိုက်၏။

“သီချင်း သီချင်းဆိုတာလေကွာ။ အသေ
အလဲ ဝါသနာပါတာ။ ကျောင်းမှာတုန်းကလည်း
ကျောင်းကပွဲတွေ ဘာတွေဆို အမြဲတက်ဆိုခဲ့တာ။
ပျိုဝံ့တွေဘာတွေလည်း ဆုတွေရတယ်”

“အသံကောင်းလား”

“အသံရော အဆိုရော မဆိုးပါဘူး။ သာမန်
ထက်တော့ ပိုမယ်ထင်တယ်”

“အဆိုတော်လုပ်ခိုင်းပေါ့ကွာ”

“ပိုက်ဆံချမ်းသာရင် စီးရီးတစ်ခွေလောက်
တော့ ထုတ်မယ်လို့ အမြဲကြွေးကြော်နေခဲ့တာပဲ”

“သိချင်းတွေချစ်တာလည်း မဆိုးပါဘူးကွာ”

“ဘာလုပ်လုပ် စာဖတ်တာတော့ ဆိုးတယ်။

စာဖတ်တဲ့သူနဲ့ မဖတ်တဲ့သူ တူကို မတူနိုင်ဘူး”

“အေးလေ ဒါတော့ ဒါပေါ့...”

ကဗျာစာအုပ်ကလေးတွေတွေ့တော့ ကောက်ယူကြည့်ရင်း ခင်သစ္စာဆီ အတွေးက ရောက်ပြန်သည်။

✱

နွေဆည်းဆာ၏ အလှသည် ရန်ကုန်မှာ မရှိတော့လေ သလား။ နွမ်းနယ်ညိုညိုကျသည့် မျက်နှာများမှာ တစ်နေကုန် လှုပ်ရှား ရုန်းကန်ခဲ့ရသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ထင်ဟတ်နေသယောင်။ ဘတ်စ်ကားကိတ်များမှာ လူတွေက စုပြုံနေစမြဲ။ ဆည်းဆာတိမ်တိုက် တို့၏ ရောင်စုံအတောက်အပကို ဘယ်သူကမှ သတိမထားဖြစ်။

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ တိုးဝှေ့ဆင်းလာစဉ် ကောင်းကင်ကို အကြည့်ရောက်ခိုက် ရောင်စုံတိမ်တိုက်ကို မြင်သည်။ ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားမိတာ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

သူ့နောက်မှ လိုက်ဆင်းလာသည့် ခင်သစ္စာ၏ လက်ဖျား လေးကို လှမ်းကိုင်လိုက်မိသည်။

“လာ လမ်းကူးရအောင်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ သူရိန်”

လမ်းအလယ်မှာ ကားကို စောင့်ရင်းရပ်ခိုက် ခင်သစ္စာက ဖမ်းသည်။

“အိမ်မှာ ဘာကိစ္စရှိသေးတယ်၊ ဘာလုပ်ရဦး မယ် မပြောနဲ့ ခင်သစ္စာ။ ဒီနေ့ စောစောလေး အလုပ်က ပြန်ရတုန်းမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ခဏ ထိုင်ကြရအောင်။ ဒီနှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး ချစ်သူလို နေနိုင်တဲ့အခွင့်အရေးက နည်းပါးလိုက် တာ”

ကားအရင်းမှာ လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ ခင်သစ္စာက သူ့မျက်နှာကို ငဲ့အကြည့် မျက်ဝန်းမှာ စာနာနားလည်မှုကို တွေ့သည်။

သည်လို အလုပ်မှ စောစောအတူပြန်ခွင့်ရသည့် ရက်များမှာ သည်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သူတို့ ထိုင်တတ်၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ လှမ်းအဝင်မှာ လူကျဲကျဲသာရှိတာ သတိထားဖြစ်သည်။ သည်ဆိုင်ကလေးက သိချင်းသံတိုးတိုးငြိမ့်ငြိမ့် ဖွင့်တတ်တာကို သူ့ရော ခင်သစ္စာပါ သဘောကျသည်။

ထိုင်နေကျ စားပွဲပုလေးမှာ သူတို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ချိုပေါ့ကျဲနှစ်ခွက် မှာလိုက်၏။ ဆိုင်နံရံမှာ ကပ်ထား

သော အဆိုတော်အမျိုးသမီးလေး၏ လှပသည့် ပိုစတာကို ခင်သစ္စာ
က ငေးကြည့်နေတာ တွေ့သည်။

“အဲဒီအခွေ နားထောင်ပြီးပြီလား၊ ကြိုက်လို့
လား”

သူ့မျက်နှာဆီ အကြည့်ရောက်လာသည်။

“နားတော့ထောင်ပြီးပြီ၊ မဝယ်နိုင်သေးပါဘူး၊
အငယ်မကျောင်းက စာအုပ်ဖိုးတွေအတွက် ဦးစား
ပေးလိုက်ရတယ်လေ။ မသေခင် အဲဒီလိုမျိုး ပိုစတာ
လှလှလေးနဲ့ အခွေတစ်ခွေလောက်ထွက်လာနိုင်ရင်
ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်နေ
တာ”

“ကံဆိုတာ ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ”

ခင်သစ္စာက ပြီးသည်။ သူ့အပြားက နှမ်းလျှော်ပြီး အသက်မသိ
ဆံပင်တိုတိုထဲကို လက်ထိုးသပ်တင်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချတာ
သိလိုက်သည်။

လာချသည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ရှေ့တိုးပေးလိုက်၏။
ခင်သစ္စာက ဖုန်းဖြင့် မွှေနေတာ သူ ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

“ညကတော့ နင့်ကို အရမ်းသတိရတာ
ဟာ”

မွှေလက်စွန်းကလေးကို ကိုင်ရင်း မော့ကြည့်သည်။

“ခါတိုင်းတော့ သတိမရဘူးလား”

“ခါတိုင်းထက် ပိုသတိရတာကို ပြောတာ။

အိပ်မရတော့လို့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ထရေးလိုက်တယ်။
နင် ဖတ်ကြည့်”

အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ထားသည့် စာရွက်ခေါက်ကလေးကို
ထုတ်ယူသည်။ ပြီးတော့ ခင်သစ္စာကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“လူတွေဟာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ်တော့
ရွေးနေကြတာပဲနော်။ ငါ အဆိုတော် သိပ်ဖြစ်ချင်
သလို နင်လည်း ကဗျာဆရာ သိပ်ဖြစ်ချင်တာပဲ
မဟုတ်လား”

ပြောရင်း စာရွက်ကလေးကို ဖြန့်ဖတ်သည်။ သူ ဘာမှ
ဖြန့်မပြောဖြစ်။ လက်ဖက်ရည်ကို ဖုန်းဖြင့် မွှေနေလိုက်သည်။

ရင်

- တကွယ်မက်မက်
အဖယ်ခက်စေ
နွယ်မြက်ကိုဖြတ်
ပြတ်နိုင်ရိုးလား...
- တတမ်းတတ
တသသဖြစ်
လမ်းတွေတဲ့ သစ်တစ်ပင်မျိုး
မေ့သွားရိုးလား...
- ချစ်ပြီးမှတော့ကွယ်
ဘယ်လိုခြေခြေ
ကြွေသမျှအရွက်
အမြစ်ထွက်တဲ့
ရွက်ကျပင်မျိုး
အပင်တိုသလို
မပျိုးဘဲရှင်း သံယောဇဉ်ရစ်
အနုသယတမ်းချင်းအသစ်တွေနဲ့
ရင်မှာတော့...
သမုဒယပန်းတစ်ခင်းဖြစ်။

“စိတ်ကူးယဉ်တယ်နော်”

ကဗျာစာရွက်ကလေးကို ပြန်ခေါက်ရင်း ပြောသည်။

“စိတ်ကူးယဉ်တာ မဟုတ်ဘူး ခင်သစ္စာ။

ကဗျာဆရာဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးမယဉ်ဘူး။
ခံစားတတ်တာ၊ မြင်တတ်တာ။ ကိုယ်ခံစားရတာ၊
မြင်တာတွေ့တာကို သူများကို မျှပေးချင်တာလေ”

“အေးပါ...အေးပါ...။ ငါ့ စကားအသုံးနှုံး
မှားသွားလို့ပါ။ နင့်အသံကလည်း မာသွားတာပဲ”

“မခံစားရဘဲ ကဗျာဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။
ကောင်းတာ မကောင်းတာကတော့ ပါရမီပေါ့ဟာ”

“ငါနဲ့နင် မတူတာ နင်သိပါတယ် သူရိန်။
ငါက အဲဒီလို စိတ်ကူးနဲ့ တွေးမနေတတ်ဘူး။ လုပ်
စရာရှိတာ ထဲလုပ်ပစ်လိုက်ချင်တာ။ လက်တွေ့ကျ
တာကို ပိုသဘောကျတယ်။ စိတ်မြန်လက်မြန်ပဲ”
ပြောရင်း စာရွက်ခေါက်ကလေးကို လှမ်းပေးသည်။

“နင်ယူလေ...၊ နင့်အတွက်ပေးတာ”

“ဪ ငါယူထားရမှာလား။ သိမ်းထားရမှာ
ပေါ့”

“သိမ်းချင်သိမ်း၊ မသိမ်းချင်လွှင့်ပစ်ပေါ့”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ စ,တာပါ”

သူ့ကဗျာလေးသည် ခင်သစ္စာ၏ နှလုံးသားထဲ မရောက်နိုင်တာ အလိုလို နားလည်လိုက်မိသလို။

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကောက်ယူမော့လိုက်၏။ နို့ဆီဖျော်အောင် မြှေမထားရသေးသော လက်ဖက်ရည်ကျ၏ အရသာကြောင့် မျက်နှာတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်မိသည်။

~~~~~

(၁၀)

ဆရာတော့်ကျောင်းမှာ ညစာစားရင်း ရွာထဲမှ ရောက်လာသည့် ဆရာတော့် ဒကာများနှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန် ဆင်အကြိုတယ်ဟု သူတို့က အောင်မြတ်ဦးကို ပြော၏။

“ဟာ...အတော်ပဲ။ ဒါဆို ဒီကောင် လမ်း

လျှောက်ရ သက်သာသွားတာပေါ့”

ဟု အောင်မြတ်ဦးက သူ့ဘက်လှည့်ရင်း ပြောသည်။

“အတော် ဝေးသေးလား”

“ရှစ်မိုင်ကိုးမိုင်လောက်တော့ရှိမယ်ထင်တယ်

ကွ။ ဒါပေမဲ့ မြေပြန့်မဟုတ်ဘူး တောင်တက်

တောင်ဆင်းတွေဆိုတော့ ခရီးမတွင်ဘူး။ ဆင်း
တောင် လေးနာရီလောက်တော့ သွားရမယ်”

“ဟာ ခြေလျင်ဆိုရင်ကော”

“သူတို့သွားနေကျလူတွေကတော့ ဖြတ်လမ်း
လည်းရှိတယ်။ ဆင်နဲ့သိပ်မကွာဘူး။ လေးငါးနာရီ
လောက်ပဲ”

လေးငါးနာရီလောက် တောင်တက်တောင်ဆင်း လမ်း
လျှောက်ရမည်ဆိုတာ သူ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးတဲ့ အရာ
ပါလား။

“စလျှောက်တဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့
အရမ်းပင်ပန်းမှာ အမှန်ပဲ သူ့ရိန်။ အခုတော့
ဆင်ကြိုရှိတယ်ဆိုတော့ အတော်ပဲဖြစ်သွားတာပေါ့
မင်း ကုသိုလ်ကံပဲ”

ဆရာတော်နှင့် ဒကာများကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိပ်ရန်အတွက်
စာကြည့်တိုက်အပေါ်ထပ် သူတို့တည်းသည့်နေရာကို လာခဲ့သည်။

“အောင်မြင်ပြီး နေပါဦးကွ။ ရေနံတူးပုံတော့
အကြမ်းဖျင်းပြောပါဦး”

အိပ်ယာထဲရောက်တော့ မအိပ်ချင်သေးဘဲ လှမ်းမေးလိုက်
မိသည်။

“အကြမ်းဖျင်းပြောရရင်တော့ကွာ ကိုယ်တူး
မယ့်နေရာကို ပေါက်ပြား ဂေါ်ပြား ရရာနဲ့ မြေညီ
အောင်ညှိ၊ ပြောင်အောင်ရှင်းရတာပေါ့။ ပြီးတော့
ဝါးလုံးဆယ်ကိုးလုံးရှာ။ ငြမ်းထောင်။ ငြမ်းထိပ်မှာ
စက်သီးချည်ထားပြီး ထောင်းကြိုးကို စက်သီးပေါ်
တင်တာပေါ့ကွာ”

“ဘာလဲကွ ထောင်းကြိုး”

“မြေကြီးကို ထောင်းဖို့ တူရွင်းရှိတယ်ကွ။
အဲဒီ တူရွင်းနဲ့ဆက်ထားတဲ့ကြိုးက ထောင်းကြိုးပေါ့
ကွာ”

“အင်း...အင်း”

“လူသုံးလေးယောက်အားနဲ့ ထောင်းရတာ
ပေါ့ကွာ”

“ဟာ အကြာကြီးပေါ့”

“အတောင်ခုနစ်ဆယ်ဆို လေးငါးရက်
လောက်တော့ ကြာမယ်။ အခုတော့ စက်အားတွေ
ဘာတွေ သုံးကြပြီပေါ့ကွာ”

“အခု တွင်းနက်ပြီဆိုတော့ ဘယ်လောက်
ကြာလဲကွ”

“အခုအတောင်သုံးရာကျော်လေးရာလောက်
ဆိုရင် သုံးလကနေ တစ်နှစ်အထိကြာတယ်ကွ။
မြေအနေအထားအရပေါ့ကွာ။ အလွယ်အခက်ပေါ်
မူတည်ပြီး ကြာတတ်တာပေါ့။ ဟိုရောက်တော့
မင်းတွေ့မှာပါကွာ။ ငါ့တွင်းတွေ မင်းလိုက်ပြမယ်။
ဒီမှာ မင်းလုပ်ရမှာဆိုတော့ ရင်းနှီးသွားမှာပါ”

အောင်မြတ်ဦး အိပ်ချင်နေပြီ သိရင်း စကားဖြတ်ကာ
ခြင်ထောင်ချလိုက်သည်။

(၁၁)

တစ်ခါမှ ခွင့်စတင်ဘဲ အလုပ်မပျက်ဘူးသူမို့ ခင်သစ္စာ
နေမကောင်းဖြစ်ပြီလား စိတ်ပူသည်။ နှစ်ပတ်တစ်ခါ တွေ့ရသည့်
ထောင်ဝင်စာရက်မှာလည်း တနင်္ဂနွေနေ့မို့ ထောင်ဝင်စာကိစ္စမဟုတ်
နှုန်း နားလည်၏။ တစ်နေ့ကုန်အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်က မဖြောင့်။
ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ခင်သစ္စာ ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲဟု သူ့ကို
ထားအမေးမှာ မနေ့က ညနေ သိပ်နေမကောင်းချင်ဘူးဟု သူ
ညာပေးမိသည်။

ညနေရောက်တော့ ခင်သစ္စာအိမ်ကို သူ လိုက်သွားလိုက်၏။

“ဦးလေး နေကောင်းရဲ့လား”

လေဖြတ်ထားသူမို့ သွားလာလှုပ်ရှားမရသော ခင်သစ္စာ၏

အဖေကို အိမ်ရှေ့ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ တွေ့သည်။

“ဒီလိုပါပဲကွာ”

ဟု စကားတီးတိုး ပြောသည်။

“သမီး...မောင်သူရိန် လာတယ်”

လှမ်းပြောပြီး မကြာခင်မှာ မီးဖိုထဲမှ ခင်သစ္စာ ထွက်လာသည်။

“နင် ဘာလို့ မလာတာလဲ”

ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း မေးလိုက်၏။ ပျက်နေသည့် မျက်နှာက ညှိုးလျှော့ကြေကွဲ ခိုင်သမ်းသွားကာ သတိထားဖြစ်သည်။ သူ့အနားမှာ လာထိုင်၏။

“နေမကောင်းလို့လား”

သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။ ခေါင်းအခါ အယမ်းမှာ မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်တို့ ပြည့်လျှံနေတာ မြင်၏။

“စန္ဒာ လင်နောက်လိုက်သွားပြီ သူရိန်”

“ဘာ”

“ခင်စန္ဒာ လင်ယူသွားပြီ”

အံ့သြစိတ်ကြောင့် ပထမနားမရှင်းသလို၊ ဒုတိယအကြိမ် အကြားမှာ လုပ်ရက်လေခြင်းဟု ခံပြင်းစိတ်ဝင်သည်။

“ငါ့မှာတော့ သူ ဆေးကျောင်းတက်နိုင်ဖို့

ကုန်းရုန်းရှာလိုက်ရတာ။ ကျောင်းပြီးခါနီးမှ လုပ်ရက် လိုက်တာဟယ်။ တစ်ကိုယ်ကောင်း အရမ်းဆန် တယ်”

ပြောရင်း ရှိုက်သံပါလာ၏။ သူ့ပခုံးစွန်းမှာ နဖူးကို ထိရင်း နေတော့သည်။

“တော်တော့ ဒီခွေးမအကြောင်း မကြားချင် ဘူး။ သူ့အတွက်နဲ့ တစ်အိမ်လုံးက လူတွေကတော့ အဆင်းရဲခံ၊ ဒုက္ခခံလိုက်ကြရတာ”

ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခင်စန္ဒာ၏ အဖေက ပြောသည်။ နဖူးမှ ခေါင်းကို ခွာရင်း မျက်ရည်သုတ်၏။

“ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်ပြီ သူရိန်”

“ဘာလဲ”

“ငါ အလုပ်ထွက်တော့မယ်”

“ထွက်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ငွေရှာမယ်”

“ဘာ”

“မနက်ဖြန် အလုပ်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီကုန်း

ငါ သေသေချာချာ ပြောပြမယ်”

“နင် စဉ်းစားဦး ခင်သစ္စာ။ နင့်ညီမ

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သွားတာနဲ့ နင့်အလုပ်နဲ့
ဘာဆိုင်လဲ”

“မဟုတ်ဘူး သူရိန်၊ အရင်က ငါ အပင်ပန်းခံ
ရုန်းနေရပေမဲ့ ငါ့မှာ ပန်းတိုင်တစ်ခုရှိတယ်။ စန္ဒာ
ဆရာဝန်ဖြစ်လာပြီးရင် ငါ သက်သာတော့မယ်။
ဒီလောက် ရုန်းစရာ မလိုတော့ဘူးဆိုတဲ့ မျှော်လင့်
ချက်ရှိတယ်။ အခု သွားပြီ။ အားလုံး ငါ့တာဝန်ချည်း
ပဲ။ အတိုင်းအတာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ငါ
ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ဝင်ငွေရှိတဲ့ အလုပ်ရှာရတော့
မယ်”

“လွယ်မှာတဲ့လား”

“ကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့”

“စိတ်ပြန်လက်ပြန် မဆုံးဖြတ်နဲ့ ခင်သစ္စာ”

“ထောင်ထဲကကောင် အတွက်လည်း ကုန်
စရာတွေ အများကြီးပဲ။ ဒီကောင် ရဲဘက်ရောက်
ရင် မလွယ်ဘူး သေမှာ”

ခင်သစ္စာကို သူ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ လေပူကို မှုတ်
ထုတ်လိုက်မိပြန်သည်။

“မှောင်နေပြီ။ နင်ပြန်လေ။ မနက်ဖြန် ငါ

အလုပ်လာမယ်။ အဲဒီမှာ ငါပြောစရာတွေ အများ
ကြီးပဲ။ ပြောမယ်”

ခင်သစ္စာနှင့် သူ့ဖေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ရန် အိမ်ပေါ်မှ
ဆင်းသည်။

လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှ ဓာတ်တိုင်မှာ တွေ့နေကျ နီကျင့်
ဆွင့် မီးလုံးလေးကို သူ မမြင်နိုင်သေး။

မှောင်ရိပ်ပျိုးစပေမဲ့ လမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးက အတော်
မှောင်နေပြီပဲ။

~~~~~

(၁၂)

ညက ခင်သစ္စာအကြောင်းတွေးရင်း အတော်နှင့် အိပ်မပျော်။
မနက်စောစော အောင်မြတ်ဦး နှိုးမှ နိုးတော့သည်။ မျက်နှာသစ်
ဆရာတော်ကျွေးသည့် မနက်စာကို စားပြီး ဆရာတော်ကို နှုတ်ဆက်
စာ ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းချိန် ကျောင်းဝန်းထဲသို့ ဆင်က ရောက်နှင့်
ပြီ။

သူတို့ တက်နိုင်ရန် ဆင်က ဒူးညှိတ်ကာ ဝပ်ပေးသည်။
အောင်မြတ်ဦးနှင့် သူက ဆင်ဦးစီး၏ နောက်ဘက်မှ နေရာယူပြီးရင်း
မော်ကယ်ရွာမှအထွက် ချောင်းအတိုင်း ဆန်နေစဉ် အထူး
အဆန်း အတွေ့အကြုံမို့ စိတ်ထဲမှာ ပျော်သလို၊ ချောင်းမှ ခွာပြီး
တောထဲဝင်ကာ တောင်ဆင်းတွေကို တက်ပြီဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ

တဖို့ဖို့။ အလိုလို ကြောက်ရွံ့စိတ်က ဝင်လာပြီပဲ။

“ဒီဆင်က မျက်လုံးတစ်ဖက်ပဲမြင်တယ်။

ဆင်ပိုင်းထဲမှာ အဆိုးဆုံး”

ဆင်ဦးစီးက ပြောသည်။

ဆင်ကန်းတောတိုးဆိုသည့် စကားကို ပြန်သတိရပြန်၏။

“မျက်လုံးတစ်ဖက်ပဲမြင်တော့ အန္တရာယ်
မများဘူးလား”

“ပိုတောင် စိတ်ချရသေးတယ်။ ဒီကောင်က
အရမ်းမလုပ်ဘူး”

ပြောနေစဉ်မှာ ဆင်က ရှေ့မှ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို တွန်းလှန်
တာ တွေ့၏။

“ဘာလုပ်တာလဲကွ”

“လမ်းရှင်းတာလေ။ သူ့ရှေ့မှာရှိတဲ့ တော်နဲ့
သစ်ပင်လောက်တော့ ကွေ့ရှောင်မနေဘူး။ လှဲဖို့
တာပဲ”

အောင်မြတ်ဦးက ပြောသည်။

အလွန်မတ်စောက်သော တောင်ကမ်းပါးကို တက်ရမည့်
နေရာရောက်တော့ ဖြစ်ပါ့မလားဟု စိတ်မှာ ပူသည်။ တစ်ဖက်တစ်
ကြည့်လိုက်တော့ နက်ရှိုင်းသည့် ချောက်ကို တွေ့၏။

“ဆင်းရင်ကောင်းမယ် အောင်မြတ်ဦး”

“မင်းကြောက်ရင် မျက်စိမှိတ်ထား”

“မတော်လို့များ ဆင်ခြေက ချော်သွားရင်၊
မြေက ပဲ့သွားရင် ချောက်ထဲထိုးအကျပဲ”

“အဲဒါ မပူနဲ့။ ကြည့်ကြည့်။ ဆင်က မသေ
ချာရင် ဘယ်တော့မှ ခြေတစ်ဖက်ကို မချဘူး။
အရင်ဆုံး သူတက်ရမယ့် မြေကို နှာမောင်းနဲ့
ထောက်စမ်းနေတာ တွေ့လား။ အဲဒါ ရှေ့လက်
တစ်ဖက်ချလိုရအောင် မြေမာလား စမ်းတာ။
တွေ့လား ပြီးမှ ရှေ့လက်တစ်ဖက်ကို ချတယ်။
ပြီးတော့ အဲဒီနှာမောင်းနဲ့စမ်း။ မာပြီဆိုတာ သေချာ
မှ နောက်ထပ် လက်တစ်ဖက်ကို ရှေ့လှမ်းချတာ၊
မြေပဲ့ကျမှာ၊ ခြေချော်မှာ မပူရဘူး”

ဆင်ဦးစီးက ရှင်းပြနေ၏။

သည်လိုနှင့် သည်းထိပ်ရင်ဖို့စွာ မတ်စောက်သော ကမ်းပါးယံ
အစ်ခုကို တက်နိုင်ခဲ့ပြီပဲ။ ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်က မပြေချင်သေး။

“သူရိန် မင်းဖတ်ဖူးမှာပါ။ ရာဇာဓိရာဇ်ရဲ့
ဆင်ဗကမတ်အကြောင်းလေ”

“အင်း ဖတ်ဖူးတယ်”

“အဲဒီမှာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ရန်သူ
ဘက်ရောက်နေတာတောင် သူ့ဆင်ဦးစီး ငဖျံတ
ရန်သူ့စခန်းဝင်ပြီး မင်းပြန်မလာရင် ငါ ဒုက္ခရောက်
တော့မယ်။ မနက်ဖြန် ငါ့ကို သနားရင် ပြန်လာ
ပြောတော့ မျက်နှာတွေ ကျနေတာလေ။ နောက်
တိုက်ပွဲထဲရောက်တော့ သူ့သခင်ဆီ ပြန်ပြေးလာ
တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ငဖျံနဲ့ သူ
ဆွေမျိုးအားလုံး အသက်ချမ်းသာခွင့် ရသွားတာ”

“ငါ ပြောချင်တာက ဆင်ဆိုတာ ယုံကြည်
စိတ်ချရတဲ့သတ္တဝါထဲမှ ပါတယ်ကွ။ စိတ်ချရ
တယ်”

အတွေးက ခင်သစ္စာဆီ ဖျတ်ခနဲ ရောက်ပြန်၏။

ခင်သစ္စာ၏ ရှေ့ခြေလှမ်းတွေက ဆင်တစ်ကောင် တောင်
တက်သလို ရေရာမှု ရှိပါရဲ့လား။

ခင်သစ္စာ ဆက်ဆံပတ်သက်ရမည့် အသိုင်းအဝိုင်းက
ဆင်တစ်ကောင်လောက် ယုံကြည်စိတ်ချမှု ရှိနိုင်ပါရဲ့လား။

~~~~~

စိန်သလ္လစာပေ

(၁၃)

အလုပ်ချိန်မတိုင်မီ စောပြီးရောက်လာသည်မှ အနီးအနားက
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“နင် ညက စိတ်ဆိုးပြီး ပြောနေတာလား။

တကယ်ပြောတာလား ခင်သစ္စာ”

ထိုင်မိသည်နှင့် ညက အလုပ်ထွက်မည်ဆိုသည့် စကားကို
ညှပ်ညှန်ပြီး မေးလိုက်၏။ ခင်သစ္စာက သူ့အိတ်ကို ဖွင့်သည်။
ပြီးတော့ လျှောက်လွှာစာရွက်တစ်ရွက်ကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ရော”

“ဘာလဲ”

“ဖတ်ကြည့်လေ အလုပ်ထွက်စာ”

စိန်သလ္လစာပေ

လက်ထဲမှ လျှောက်လွှာစာရွက်ကို လှမ်းယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ အလုပ်ထွက်စာမှန်း အသေအချာ သိလိုက်သည်နှင့် အသေအချာ မဖတ်တော့ဘဲ ခေါက်ပြီး ပြန်ပေးသည်။

“နင့်မျက်နှာက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

သူ့မျက်နှာအပြောင်းအလဲကို ခင်သစ္စာ သတိထားလိုက်မိသားပဲ။

“နင်လုပ်ချင်တာဆို တားမရမှန်းသိနေတော့ မတားတော့ဘူး ခင်သစ္စာ၊ နင် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာလား”

ခေါင်းကို ညှိတ်ပြရင်း စာရွက်ခေါက်ကို အိတ်ထဲထည့်သည်။

“နေပါဦး။ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အလုပ် ဘာလုပ်မှာလဲ။ နင် ငါ့ကိုလည်း တစ်ခါမှ မပြောဘူးပါလား”

ခင်သစ္စာက သူ့မျက်နှာကို ကြည့်သည်။

“နင် ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

“နင် ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို နင် ဘာလို့ လုပ်မှာလဲ”

“ပိုက်ဆံအတွက်”

“ပိုက်ဆံတစ်ခုတည်းအတွက်ပဲ နင် ကြည့်တော့မှာလား”

“ငါလည်း ဝါသနာပါလို့”

“ရှင်းရှင်းပြောဟာ။ ဘာအလုပ်လဲ”

“သီချင်းဆိုမှာ”

“ဟင်”

“စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုမှာ”

တစ်စုံတစ်ရာ၏ အဖမ်းစားအညှို့ငင်ကို ခံလိုက်ရပြီး မှတ်တက်သွားသလို ခင်သစ္စာကိုသာ ငေးကြောင်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။

“နင် ငါ့ကို စိတ်ကုန်သွားပြီလား”

လှုပ်အနှိုးခံလိုက်ရသလို သတိပြန်ဝင်သည်။ သက်ပြင်းကို ချိတ်ရင်း ဆိုင်ပြင် အကြည့်ဖို့လိုက်၏။

“နင် စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုတာ ငါ ကြုံတွေ့မိပါတယ်”

“စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ စိုးရိမ်ဟာ ခင်သစ္စာ၊ ပြီးတော့ ဒီအလုပ်မျိုး နင်ဘယ်တော့မှ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံထားလို့လဲ အံ့သြမိတာ”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ငါ့မိသားစု ငါ့နောက်မှာ ရှိနေတယ်”

“မိသားစုအတွက် အသက်ရှင်ရပ်တည်ရတာ
ကောင်းတယ်။ ငါ ဂုဏ်ယူတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိသား
အတွက် နင့်ကိုယ်ကျင့်တရားကို လဲမှာလား”

“ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုရင် ကိုယ်ကျင့်တရား
တော့ဘူးလား သူရိန်”

“အများစုက မရှိတော့ဘူး။ ရှိတဲ့သူရှိမယ်
ရှားမယ်”

“ရှားတဲ့အထဲမှာ ငါ မပါနိုင်ဘူးလား”

“နင့်လို ကြွေးကြော်ပြီး ဝင်လာတဲ့ လူတွေ
ချည်းပဲဖြစ်မှာ ခင်သစ္စာ။ အဲဒီနေရာတွေက ငွေ
နေတဲ့သူတွေနဲ့၊ ငွေပိုနေတဲ့သူတွေရဲ့ ကစားပိုင်
သာယာမက်မောမှုတွေအားလုံးရဲ့ အားစမ်းတာ
နင် ကြုံရမှာပဲ ခင်သစ္စာ”

ခင်သစ္စာက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ပြုံးလိုက်တာ တွေ့သည့်

“နင် ဘာပြုံးတာလဲ”

“မာလာပြောတာ ပြန်သတိရလို့”

“ဘာလဲ လမ်းထိပ်က မာလာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ငါ ထင်သားပဲ။ နင့်ကို မာလာက

ဆက်သွယ်ပေးတာ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“မာလာက ဘာပြောလို့လဲ”

“ဒီအလုပ်လုပ်ရင် ရည်းစားနဲ့ အရင်ပြတ်
မယ်၊ ဒါ ဖော်မြူလာပဲတဲ့”

“ဘယ်ရည်းစားအစစ်အမှန်ကမှ ဒီအလုပ်ကို
သဘောတူစရာ မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ရည်းစားအစစ်တွေရဲ့ အစွန့်
အပြစ်ခံပြီး ရည်းစားအတုတွေကို ရင်ဆိုင်ရမှာတဲ့”

“နေပါဦး ခင်သစ္စာ။ မာလာတို့ အဆင်ပြေ
သွားတာကို ကြည့်ပြီး နင်က အားကျတာလား”

“အားကျတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး သူရိန်။
လောလောဆယ် ထွက်ပေါက်တစ်ခုအနေနဲ့၊
ပြီးတော့ ငါသီချင်း ဘယ်လောက်ရှုသွပ်တယ်ဆိုတာ
နင် သိပါတယ်”

“လွဲမှားတဲ့ ထွက်ပေါက်ပဲ”

“ငွေအတွက် သက်သက်၊ ဝါသနာမကြီးဘူး
ဆိုရင်တော့ နင့်စကားကို ငါထောက်ခံတယ်။ ဒီလို
ဆိုရင်မှာ သီချင်းဆိုရင်း အောင်မြင်တဲ့ အဆိုတော်ဖြစ်

သွားတဲ့သူတွေကို အားကျစိတ်က ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ဖြစ်သွားစေခဲ့တာပဲ”

“တော်ပါပြီဟာ။ ငါမပြောတော့ပါဘူး။ တစ်တော့ ငါ သတိပေးချင်တယ်။ စတိတ်ရှိုးတစ်ခုလားနားထောင်တဲ့ ပရိသတ်ဟာ သိချင်းချစ်တတ်သူတွေ၊ အခု နင်တွေ့ရမယ့်ပရိသတ်က နင့်ဆီတစ်ခုခုလိုချင်မက်မောမှုနဲ့ ရောက်လာတဲ့လူတွေ အဲဒါ နင် ခွဲခြားတတ်ဖို့ပါပဲ။ သွားရအောင်”

နာရီကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ဆိုင်မှအတွက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

“ငါတစ်ခုပြောမယ် ခင်သစ္စာ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ အပြောကို ငုံ့သည်။ အကြည့်ထဲ ဆုံ၏။

“ငါလည်း ဒီအလုပ် ကြာကြာမလုပ်ချင်ဘူး နင်မရှိဘဲ ငါလည်းပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ နင့်လိုပဲ ငါလည်း ငွေရှာရတော့မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့”

“နင့်အလုပ်ထဲက နင့်ကို ရွေးထုတ်နိုင်ဖို့ပေါ့”

နင့်မိသားစု တစ်ခုလုံးကို တင့်တောင်းတင့်တယ် ငါတာဝန်ယူနိုင်တဲ့ အချိန်မှာတော့ နားထောင် လိမ့်မယ်လို့ ငါယုံတယ် ခင်သစ္စာ၊ ဟုတ်လား”

ခင်သစ္စာနှုတ်မှ အဖြေကို မကြားရသော်ငြား ခင်သစ္စာ၏ မျက်ဝန်းမှာ ဝေလည်နေသော မျက်ရည်ကြည်တို့က သူ့နှလုံးသားကို အဖြေပေးနေပြီ ယုံလိုက်သည်ပဲ။

ရုံးဝန်းထဲကို လှမ်းဝင်လာစဉ်မှာ နှစ်ဦးလုံး ဆိတ်ငြိမ်လျက်။

~~~~~

~

(၁၄)

တောင်ကုန်းတွေ ကျော်ဖြတ်လာပြီးတော့ မြေက ပြေညီသွား
သည့် သည်တော့မှ အောင်မြတ်ဦးနှင့် စကားပြောဖြစ်တော့သည်။

“တစ်ကျင်းကို ဘယ်လောက်ထွက်လဲ
အောင်မြတ်ဦး”

“စတုရန်းမိုင်ခန့်တော့ တစ်ကျင်းကို ဆယ်ပီပီ
လောက်ရှိမှာပေါ့။ အဲဒီလောက်ထွက်တဲ့ကျင်းက
လည်း တစ်ကျင်းနှစ်ကျင်းပဲရှိမှာပါ”

“ခန့်မှန်းခြေပေါ့ကွာ။ ဒီမော်က တစ်နေ့
ဘယ်နှစ်ပီပီလောက်ရှိမလဲ။ ထွက်တာ”

“ဟာ ကျင်းတွေအားလုံးပေါင်းဆိုရင် တစ်နေ့

ကို ပီပါလေးငါးရာလောက် ရှိမှာပေါ့”

“ရောင်းတော့ ဘယ်သွားရောင်းလဲ”

“သူရိန် မင်းမဆိုးပါဘူး။ ဒီလောက် စိတ်ထဲ
စားရင် မင်း မှော်မှာ ပျော်နေတော့မှာ သေဆု
တယ်”

“မပျော်လို့မှ မဖြစ်တာ”

“အရင်တုန်းကတော့ ရွှေဘိုခရိုင်က တာဝန်
ရှိသူတွေ အစီအစဉ်နဲ့ ရောင်းရတယ်ကွာ။ အခုတော့
ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းကိုပဲ ရောင်းရတဲ့ အစီအစဉ်ပြန်
သွားပြီ။ အရင်တုန်းကတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ်
ရောင်းခွင့်ရှိတယ်”

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းက ဝယ်တာဆိုလို့
တော့ ရောင်းရတာမှာ အနည်းအပါးတော့ အဆင်
အခဲရှိနိုင်တာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား။ ဈေးပြိုင်မရှိဘူး
လေ”

“ဟာ သူရိန်။ မင်းတွေ့တာ သိပ်တော်တော်
ပဲ။ အမှန်ပဲ။ အခုဆို ထွက်သလောက်ကို ကျွန်
တွေက အကုန်ရောင်းလို့မရဘူးကွာ။ သူတို့ဝယ်သ
ရောင်းနေရတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကျွမ်းကျင်မှုဟာ

ရောင်းရဖို့ ပြောရဆိုရတဲ့ အခက်အခဲတွေရှိလာတာ
ပေါ့ကွာ။ ရေနံသယ်ယူတာ၊ ပို့ဆောင်တာတွေ
တိုးတက်လာတယ်။ ပိုက်တွေ စက်တွေ သုံးနိုင်လာ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောသလိုပဲ ဈေးနှုန်းကိစ္စ၊
ငွေကို အကျေမရနိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ထွက်သမျှ ရောင်းချင်
တိုင်း မရောင်းနိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ အခက်အခဲလေးတွေ
ရှိလာတော့ အဆိုးအကောင်း ဒွန်တွဲနေတယ်ဆိုရမှာ
ပေါ့ကွာ”

“အခက်အခဲဆိုတာတော့ နေရာတကာရှိ
တာပဲနော်”

“မင်း တွေ့မှာပါ။ တွင်းတူးရတာလည်း
အခက်အခဲတွေက ဒုနဲ့ဒေးကွ။ ထောင်းကြိုး
မကောင်းတာ၊ ပြတ်တာ၊ တူရွင်းကျိုးပြီး တွင်းထဲ
ကျန်ခဲ့တာ”

“ဘယ်လိုပြန်ဆယ်မလဲ”

“အဲဒီပြဿနာရှင်းတဲ့ အတတ်ပညာရှင်က
သတ်သတ်ရှိတယ်ကွာ။ ရောဂါကုတဲ့ ဆရာဝန်လိုပေါ့
ကွာ။ တွင်းကုတဲ့ဒေါက်တာ သူက ဒါပဲ လုပ်တာ။
သူ့ပညာနဲ့သူပဲ”

“တစ်ကျင်းဆို အနည်းဆုံး ဘယ်လောက်
ကုန်နိုင်လဲ”

အောင်မြတ်ဦးက ရယ်သည်။ သူ အောင်မြတ်ဦးမျက်နှာကို
ငေးကြည့်မိသည်။

“ဟာသတစ်ခုရှိတယ်ကွ”

“ပြောပါဦး”

“ရေနံကျင်းထဲကို လှည်းတွေလည်း ကျသွား
ပြီ၊ နွားတွေလည်း ကျသွားပြီ၊ ကားတွေလည်း
ကျသွားပြီလို့ တောက မိဘတွေကို ပြန်ပြောတော့
တောက မိဘတွေက မင်းတို့တွင်းက ဒီလောက်ပဲ
ကျယ်သလားဆိုတာလေ...”

“အင်း”

“အမှန်တော့ ရောင်းရတဲ့ငွေတွေ ကျင်းထဲဝင်
သွားတာကွ။ အနည်းဆုံး တစ်ကျင်းကို နှစ်ဆယ်
သုံးဆယ်တော့ ရှိမယ်”

“သိန်း”

“အေးပေါ့...။ ဒါလည်း ရေနံပေါက်မယ်
ဘယ်သူမှ အာမခံနိုင်ဘူးနော်”

“တစ်ကျင်းမပေါက်တစ်ကျင်းပေါက်မှာပေါ့”

“ဒီလို မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ အိပ်မက်တွေ၊
လောဘတွေနဲ့ မတွယ်တွယ် တလည်လည်ဖြစ်နေ
ကြတာပဲပေါ့ကွာ။ မပေါက်တဲ့ကျင်းမှာ ကုန်လိုက်၊
ပေါက်တဲ့ကျင်းက ပြန်ရလိုက်ပါပဲ”

“ရောဂါအဖြစ်များတာကရော”

“ရောဂါကတော့ မိုးဦးကျစမှာ များတယ်ကွ။
ငှက်ဖျား၊ ဝမ်းလျှော့၊ ဝမ်းပျက်ပေါ့ကွာ။ ဟိုရှေ့မှာ
မှော်ကို စဝင်ပြီကွ လှမ်းကြည့်လိုက်”

ဈေးဆိုင်တန်းကလေးတွေ ဝဲယာမှာ ဆောက်ထားသော
လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးကို လှမ်းမြင်ချပြီ။

“ဒီဆိုင်လေးတွေကလည်း မှော်ကို အားပြုပြီး
အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတဲ့ ဈေးဆိုင်တွေပေါ့ကွာ”

“နေပါဦး အောင်မြတ်ဦး၊ ငါတစ်စုမေးကြည့်
ချင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“မှော်လို့ ဘာလို့ခေါ်တာလဲ”

“ဟာ ငါလည်း မသိဘူးကွ”

“ပြန်ထွက်လို့ မရနိုင်တော့အောင် ညှို့ပု၊
ဖမ်းစားထားတဲ့ နေရာများဖြစ်မလား”

“အင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ မှော်တို့ ပဉ္စလက်တို့ဆို
တာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတွေနဲ့ ဖမ်းစားလှည့်စား
တတ်တာပဲလေ”

ဆင်က ဈေးဆိုင်တန်းကလေးတွေကြားလမ်းမှ ဖြတ်သွား၏။
အောင်မြတ်ဦးကို လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်နေကြသူများအသံကို ကြားနေရ
သည်။

ခင်သစ္စာကို သတိတရဖြစ်လာပြန်ပြီပဲ။

ရေနံတူးသည့်နေရာမှာ အခက်အခဲတွေရှိသလို ခင်သစ္စာ၏
လုပ်ငန်းမှာလည်း အခက်အခဲမျိုးစုံရှိမှာ အသေအချာ။ ခင်သစ္စာ
တစ်ယောက် အခက်အခဲများကို ကျော်လွှားအောင်မြင်စေချင်ပြန်
သည်။

မှော် [၂]

“ရှေ့ကဟာ ရေနံမှော်ပဲ သူရိန်။ ရောက်ပြီ”
မော်ကယ်ရေနံမှော်တဲ့လား။

(၁)

ကျွန်တော့်ညှိခန်းထဲမှာ ရောက်နေပြီး သူ့အကြောင်း လာ
ပြောနေသော ကိုသူရိန်က စကားဖြတ်ပြီး ရေခွေးကြမ်းကို မော့
သောက်သည်။

“ပထမတော့ ကိုသူရိန်က သူငယ်ချင်း
လုပ်ငန်းတွေ ဦးစီးလုပ်တာလား”
ဟု ကျွန်တော် မေးမိသည်။

“ဟာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာ။ သူငယ်ချင်း
က ကျွန်တော့်ကို မခိုင်းပေမဲ့ ကျွန်တော်က အောက်
ခြေသိမ်း အကုန်ဝင်လုပ်တယ်။ နားလည်အောင်

အကုန်လေ့လာတယ်။ ဇောနဲ့ဆိုတော့ ပင်ပန်းရမှန်
မသိဘူးဆရာ။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်အားထုတ်ပြီး
လေ့လာ။ ဝင်လုပ်နဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျွမ်းကျင်
ကျင်ကျင်ဖြစ်သွားတယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာတော့လဲ”

“တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ရှိမှာပေါ့”

“ခင်သစ္စာနဲ့ရော အဆက်အသွယ်ရှိလား”

“မဆက်သွယ်ဘူး ဆရာ။ ဆက်သွယ်လို့
လည်း လွယ်ချင်မှလွယ်မယ်။ ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်
ချက်က ငွေအလုံအလောက် မစုမိမချင်း မဆက်
သွယ်ဘူး ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“ငွေစုဖို့ရော လွယ်ရဲ့လား”

“အဲဒါ ပြောပြချင်တယ်ဆရာ။ ဝတ္ထုတွေ
ရှုပ်ရှင်တွေထဲကလို နတ်ရေကန်ထဲ ချလိုက်သလို
ဖြစ်သွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ မိဘရင်းတွေပေါ်လဲ
အမွေတွေ အများကြီးရလိုက်၊ ဒါမျိုးလည်း မဟုတ်
ဘူး။ ကျွန်တော် ကုသိုလ်ကံကောင်းတာက ပထမ
ကျွန်တော် ကျန်းမာရေးကောင်းနေတာ။ ဒုတိယက
ကျွန်တော့်အပေါ် အလွန်ကောင်းတဲ့ အောင်မြင်မှု

လို သူငယ်ချင်းရှိနေတာ။ တတိယကတော့
ကျွန်တော် စပြီးတူးတဲ့ ကျင်းက ထပေါက်သွားတာ
ပါပဲဆရာ”

“ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းက အတော်ကောင်း
တယ်နော်”

“သူမရှိရင် ကျွန်တော် ဒါမျိုးမဖြစ်နိုင်ပါဘူး
ဆရာ။ သူက ကျွန်တော့်စားစရိတ်အားလုံး အကုန်ခံ
ပြီး ကျွန်တော့်လုပ်ခကို စုပေးထားတယ်။ နှစ်နှစ်
ကျော်လောက်မှာ ကျင်းတစ်နေရာရောင်းဖို့ရှိတော့
သူပဲ ကျွန်တော့်ကို အကြံပေးတာ။ ကျွန်တော့်ရှိတာ
လေးကို သူ ဖြည့်ပေးမယ် ဝယ်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ဝယ်ဖြစ်
ပြီး တူးတော့လည်း သူ့ပစ္စည်းတွေ၊ ကုန်ကျစရိတ်
သူစိုက်၊ အကုန်ခံ၊ တော်သေးတာပေါ့။ ကျင်းက
ထပေါက်လို့၊ ကျင်းပေါက်မှ သူ့ငွေတွေ ပြန်ဆပ်နိုင်
တာ။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ပိုင်း ကျင်းပိုင်တွေ ထပ်ဝယ်
ဖြစ်တာ ဆရာ။ ဟိုမှာ ကျွန်တော်တို့ စုပေါင်းပြီး
ကလေးတွေ စာသင်ကျောင်းရော၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ပါ တည်ဆောက်ထားပါတယ် ဆရာ။ စီးပွားရေးတွင်
မကဘူး သာရေး၊ နာရေး၊ လူမှုရေးမှာပါ ဝင်ပါရင်း

ပါရင်းနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အတော်လေး နေသား
တကျဖြစ်သွားတာပေါ့ ဆရာရယ်”

ပြောပြီး ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်ကျိုက်ကို သောက်ပြန်၏။

“ခင်ဗျား ရည်မှန်းချက် ပြည့်သွားပြီပေါ့။
အဲဒီတော့ ခင်သစ္စာဆီ ခင်ဗျား ဆက်သွယ်ရော
လား”

မျက်နှာတစ်ချက် ညှိုးသွားတာ သတိထားဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ရန်ကုန်ဆင်းခဲ့
တာပေါ့ ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ကွာသွားတယ်
ဆရာ”

“ဘာလဲဗျ”

“အစကတော့ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ခင်သစ္စာဆီကို
အပြီးပြန်ခဲ့ဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာ။ အခုတော့
ကျွန်တော် မှော်က ခွာလို့ မရတော့ဘူး ဆရာ။
ကျွန်တော့်မှာ တွင်းပိုင်တွေနဲ့ နောက်ထပ်လုပ်ဖို့
ကိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အိပ်မက်တွေနဲ့ အလုပ်
တွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြီလေ။ ခင်သစ္စာကို တွေ့
ချင်စိတ်နဲ့သာ အောင်မြင်ဦးနဲ့ အလုပ်တွေလွှဲပြီး
ရန်ကုန်ဆင်းခဲ့ရတာ။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ခင်သစ္စာ

မိသားစုအတွက် တိုက်ခန်းလေး ဝယ်ပေးမယ်။
ခင်သစ္စာကို လက်ထပ်ပြီး ခေါ်သွားမယ်။ သူ မလိုက်
နိုင်ရင်တောင် ဈေးဆိုင်လေး ဘာလေး လုပ်ငန်း
တစ်ခုခု အခြေတည်ပေးခဲ့မယ်ပေါ့။ ပြီးတော့
ကျွန်တော့်ဦးလေးမိန်းမ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး သူတို့
ကျေးဇူးလည်း ရှိတာပဲမို့ သူတို့ကိုလည်း ငွေကြေး
ကူညီကန်တော့မယ်ပေါ့။ အဲဒီ အိပ်မက်တွေနဲ့
ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဆင်းခဲ့တာပါ ဆရာ”

“ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်တော့ ည
ရှစ်နာရီကျော်ပြီ ဆရာ။ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာတည်း။
ရေမိုးချိုးပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် ခင်သစ္စာတို့အိမ်ကို
တက္ကစီငှားပြီး ပြေးတာပေါ့”

“တွေ့တော့”

“မတွေ့ဘူး ဆရာ။ သူ့အဖေနဲ့ သူ့မောင်
တစ်ယောက်ပဲတွေ့ရတယ်။ ခင်သစ္စာသီချင်းဆိုတဲ့
စားသောက်ဆိုင်နာမည်ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
အဲဒီဆိုင်ကို တန်းလိုက်သွားတော့တာပေါ့။ ဪ
နေဦးဆရာ။ ကျွန်တော် တစ်ခုတည်းပြောရလိမ့်မယ်။

သူတို့အိမ်က အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး။
ကြိမ်ဆက်တိတွေ ဘာတွေနဲ့ အရင်ထက်ပိုပြီး
သားနားနေပြီ ဆရာ။ အခန်းနံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့
ပုံစာကို တွေ့တော့ ကျွန်တော် အရမ်းအံ့သြသွား
မိတယ်။ ခင်သစ္စာရဲ့ ငယ်ကတည်းက မက်ခဲ့တဲ့
အိပ်မက်ပေါ့ ဆရာရယ်။ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တဲ့
အိပ်မက်လေ။ ခင်သစ္စာဦးရဲ့ ပထမဆုံးတေးစီးရီး
နံရံကပ်ကြော်ငြာပဲ ဆရာ။ ပုံစာထဲမှာ ခင်သစ္စာ
အရမ်းကို လှနေတာပါပဲ။

“အရှေ့ထွက်ပြီးပြီပေါ့”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မမေးမိဘူး ဆရာ။
သူ့ကို တွေ့ချင်စရာနဲ့ သူနဲ့တွေ့မှပဲ မေးမယ်စဉ်း
ပြီး ပါလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ပေးခဲ့ပြီး အိမ်ထဲ
က ဆင်းခဲ့တာ။ စိတ်ထဲမှာလည်း သူ့အတွက်
သူ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ကြည်လည်းကြည်နူးတယ်
စိတ်လည်း လေးတာ အမှန်ပဲဆရာ”

“စားသောက်ဆိုင်လိုက်သွားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ
ကျွန်တော် ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး မှာစရာရှိတာမှာပြီ”

အချိန်မှာပဲ သူ သီချင်းဆိုဖို့ အလှည့်ကျတာပဲ။
သူ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ။
ကျွန်တော်ကသာ သူ့ကို မြင်နိုင်တာ။ ဆိုင်အတွင်းမှာ
နေရာမရတော့လို့ အပြင်စားပွဲမှာ ကျွန်တော်က
ထိုင်တာလေ”

“ပြီးမှ သွားနှုတ်ဆက်မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ သူ့ဆိုပြီးရင် ဝိတ်တာကို
စာလေးရေးပေးလိုက်မယ်ပေါ့။ ဝိတ်တာကို ဒီ
အဆိုတော် ဘယ်သူလဲလို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်
မေးလိုက်တယ်။ ခင်သစ္စာဦးတဲ့။ အရှေ့ထွက်တော့
မှာတဲ့။ သူတို့ဆိုင်မှာ နာမည်အကြီးဆုံး၊ ပန်းကုံး
အကျဆုံးပဲလို့ ဝိတ်တာလေးက ပြောသွားတယ်
ဆရာ။ သူ သီချင်းဆိုနေတုန်းမှာပဲ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ
တစ်ခါမှ မကြုံဘူးတဲ့ မြင်ကွင်းကို ကြုံလိုက်ရတာပါ
ပဲ ဆရာရယ်”

~~~~~

(၂)

ရောင်စင်ပေပြတ်နေသော မီးစင်္ကြာအောက်မှာ ခင်သစ္စာ၏
အလှသည် ပို၍ အသက်ဝင်ကြွရွှနေသလို၊ သီချင်းသီဆိုသံထွက်
လာတော့ လက်ခုတ်သံ တဖြည်းဖြည်းက ညှိထားသလို အသံထွက်
လာသည်။ သီချင်းဆိုပြီး မကြာခင်မှာပင် ပန်းကုံးတစ်ကုံးနှင့် သရဖူကို
ဝိတ်တာကောင်လေးတစ်ယောက်က တက်စွပ်တာ မြင်သည်။
အောက်မှ လက်ခုတ်သံတဖြောင်းဖြောင်း။

ခင်စလေးအကြာမှာ ပန်းကုံးလေးငါးကုံးလောက်ကို တစ်ပြိုင်
တည်း တက်စွပ်တာ တွေ့ရတော့ အံ့သြရပြန်၏။

ပန်းကုံးစွပ်သည့် ဝိတ်တာလေး ဆင်းသွားပြီး မကြာခင်မှာ
ခင် နောက်ထပ် ဝိတ်တာလေးတစ်ယောက်က ပန်းကုံးတွေ စုလွယ်

တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် တက်သွားတာ မြင်ရပြန်သည်။

ခင်သစ္စာ၏ အောင်မြင်မှုအတွက် အံ့သြကျေနပ်နေရသေး
တော့သည်။

“ဆရာ ကြည့်နေကြည့်နေ ဝိုင်းနှစ်ဝိုင်းငြိကုန်
ကြပြီ ဆရာ”

ဘီယာလာချပေးရင်း သူ့စားပွဲဝိတ်တာလေးက ပြောလိုက်
၏။

“ဘယ်လို ငြိတာလဲကွ”

“ဆရာတစ်ခါမှ မကြုံဘူးဖူးလား”

“မကြုံဘူးဖူးကွ၊ ပြောပါဦး”

“ဟိုဘက်ဝိုင်းနဲ့ ဒီဘက်ဝိုင်း အပျိုအဆိုင်
ပန်းကုံးစွပ်နေကြတာ ဆရာ။ အဲဒီလို ငြိရင်
သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာ။ အခု ငြိကြတဲ့ဝိုင်းက
ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ ဆရာရေ။ ဒီဘက်က မြန်မာ
သူဌေး၊ ဟိုဘက်က မြန်မာမဟုတ်ဘူး”

ဝိတ်တာလေး သူ့ကို ရှင်းပြနေစဉ်မှာပင် ခင်သစ္စာ၏
သီချင်းက ပြီးဆုံးသွားပြီ။

ခဏအကြာမှာ အတွင်းမှ အသံက ပြတ်သားစွာ ထွက်လာ
သည်။ သီချင်းအလှည့်ကျ ကြေညာသလို မဝိမသ အသံမျိုးမဟုတ်

ပြတ်သားကြည်လင်သော အမျိုးသားအသံ။

“ကျန်ရှိနေတဲ့ ပန်းကုံးအားလုံးကို ငါးသိန်းနဲ့
အပြတ်ဖြတ်ပြီး ဆုတော်ငွေများစွာနဲ့အတူ အဆို
တော် ခင်သစ္စာဦးကို ကြိုက်နှစ်သက်ရာ သီချင်း
တစ်ပုဒ် တောင်းဆိုထားပါတယ်။ တောင်းဆိုထားတဲ့
လူကြီးမင်းက စားပွဲနံပါတ်(၃)က ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အဲဒါ မြန်မာမဟုတ်တဲ့ဝိုင်းက ဆရာ။ ဟို
နံပါတ်(၅)ဝိုင်းက မြန်မာသူဌေး ပန်းကုံးစွပ်စရာ
မကျန်အောင်လုပ်တာ ဆရာ”

ဘီယာငွေပေးရင်း ဝိတ်တာလေးက ရှင်းပြသည်။

သီချင်းစဆိုပြီး မကြာမြင့်မီမှာပင် ဧည့်သည်များအတွက်
နီးတွင်းမှာ ကြိုရန်ထားသော ထီးတစ်လက်ကို ယူပြီး ဝိတ်တာလေး
ဆက်လာထားသည်။ အတီးပုဒ်ဝင်တော့ အတွင်းမှ စောစောက
အမျိုးသား၏ ကြေညာသံထွက်လာ၏။

“ဧည့်သည်ကြိုတဲ့ ထီးဆယ်လက်ကို
တစ်လက် ခုနစ်သောင်းနှုန်းဖြတ်ပြီး ခင်သစ္စာဦးကို
စားပွဲနံပါတ်(၅)က ဧည့်သည်က ဆုတော်ငွေအဖြစ်
ချလိုက်ပါတယ်”

“ဟာ”

သူ့နှုတ်မှ အံ့သြသံ ထွက်သွားသည်။

“ဒီလိုပဲလားကွ”

“အရင်က ပန်းကုံးပဲ ကျွန်တော်လည်း မြင်ဖူးတာ။ အခုဟာက ပိုကြမ်းကုန်ပြီ”

ခဏအကြာမှ အလှပန်းအိုးကလေးတစ်လုံးကို ဝိတ်တာလေးတစ်ယောက်က ယူတက်လာပြီး စင်မြင့်ပေါ်တင်တာတွေ့ပြန်၏။ သီချင်းအဆုံးမှာ ခင်သစ္စာက ပြန်ဝင်မသွားဘဲ ဆက်ရပ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထဲမှာ အလှထားတဲ့ ဒီပန်းအိုးကလေးတွေ ဆယ့်နှစ်လုံးရှိပါတယ်။ တစ်လုံး ငါးသောင်းကြေးဖြတ်ပြီး ခင်သစ္စာဦးကို ဆုတော်ငွေများနဲ့အတူ စားပွဲနံပါတ်(၃)က ကြိုက်နှစ်သက်ရာ သီချင်းတစ်ပုဒ် တောင်းဆိုပါတယ်”

ဟေး...ဆိုသောအသံတွေ၊ လက်ခုပ်သံတွေ နားမှာ ဆူညံသွားတော့၏။ ဟိန်းထွက်လာသော တီးလုံးသံက သူ့ရင်ကို ကွဲသွားတော့မတတ် ကျယ်လောင်နေပြီလား။ ခင်သစ္စာဦးတဲ့။ အောင်မြင်ကျော်ကြားလှတဲ့ ခင်သစ္စာဦး။ ခင်သစ္စာ ဘာတွေဖြစ်နေတာတဲ့လဲ။ သူ အိပ်မက် မက်နေတာများလား။

“စားပွဲနံပါတ်(၅)မှ လူကြီးမင်းများက ကောင်တာမှာရှိတဲ့ အရက်ပုလင်းအားလုံးကို တစ်ပုလင်း

(၃)သောင်းခွဲဖြတ်ပြီး ဆုတော်ငွေများစွာနဲ့အတူ...”

သူ ဘီယာကို ကောက်ယူ မော့လိုက်တော့သည်။

“ဝိတ်တာ ဘေလ်ယူခဲ့တော့”

“ဆရာပြန်တော့မှာလား”

“အေးကွာ”

ဝိတ်တာလေး ထွက်သွားသည်။ ခင်သစ္စာဦးက သီချင်းဆက်ဆိုနေတုန်း။ ခဏအကြာမှာ ဝိတ်တာလေးရောက်လာ၏။

“မန်နေဂျာကိုယ်တိုင် စားပွဲတွေရောက်ပြီး တောင်းပန်နေရပြီ ဆရာ။ ဒါမှ ပွဲက ရပ်တော့မှာ”

“အခု သိန်းသုံးဆယ်လောက်ရှိပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

ဘေလ်ကို ကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းရင်း မေးလိုက်၏။

“ခင်သစ္စာဦးက အားလုံးရလား”

“လေးဆယ်ရာနှုန်းရမယ် ဆရာ ကျွန်တာက ဆိုင်နဲ့ ကျန်တဲ့ဝန်ထမ်းတွေ”

“သူ့ဝင်ငွေက ဒီလောက် ကောင်းလားကွာ”

“ညတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ဆရာ။ အခုဆို သူ ဆယ်သိန်းအထက်ရမယ်။ ကျန်တဲ့ညတွေလည်း တစ်သိန်းဝန်းကျင်တော့ ရသိပ်ပေါ့။ သူ့စနိုး

ပဲဆရာ။ သူက အနေအထိုင် သူများနဲ့မတူဘူး။
တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပဲတွဲတာ။ လူတိုင်းနဲ့
တော့ မလိုက်ဘူး”

“ဒီည ဆရာ့တဲ့ ဝိုင်းကလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ စားပွဲနံပါတ်(၅)က
ပြန်မာသူဌေးလေ။ သူ့စီးရီးခွေလည်း အဲဒီသူဌေးက
ထုတ်ပေးမှာ...”

“ဪ...ဪ”

“သူတို့က လက်ထပ်ထားကြတာလား”

“ဟာ ဆရာကလဲ။ ဒီလောကမှာ အတည်
တကျ ယူတယ်ဆိုတာ ဘယ်ရှိမှာလဲ”

“ဪ...ဪ...ကဲ...သွားမယ်ကွာ”

ဝိတ်တာလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။
သည်တစ်ခါ သောက်ဖူးသည့် ဘီယာသည် သူ့အတွက်
အမူးဆုံးဖြစ်နေပြီတဲ့လား။

နှလုံးသားမှာလည်း ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်ရပြီလေ။

နောက်နေ့မနက်မှာတော့ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့ ပြောင်းသွား
ပြီဆိုတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း သူ့ရောက်သွားတော့သည်။ ပီလာသည်
ငွေနှင့် ကန်တော့စရာပစ္စည်းများ ချပြီး ကန်တော့လိုက်၏။ ဦးလေး
နီးမ မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်စတွေ စီးကျလာတာ သူ တွေ့သည်။

“ဦးလေးတို့ ရပ်ကွက်ထဲဝင်တော့ ရပ်ကွက်
ထိပ်က၊ ကန်မှာ လူတွေ ဝိုင်းနေတယ်။ ဘာဖြစ်
တာလဲ မသိဘူး”

ဒေါ်လေး၏ ခံစားချက်ကို နားလည်ရင်း သူ စကားလွှဲလိုက်
မိသည်။

“အေးကွာ၊ ကန်ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်
နစ်သွားလို့ အလောင်းဝိုင်းရှာနေကြတာ ပြော
တယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“ဘောလုံးက ကန်ထဲရောက်သွားတာ လိုက်
ဆယ်တာတဲ့ကွာ၊ အဲဒီ ကန်ထဲမှာက မှော်တွေ
ဒိုက်တွေအားကြီးပဲ၊ ကလေးက ကူးရင်း မှော်တွေ
နဲ့ တွေးပြီး ရုန်းမရတော့ဘဲ နစ်သွားတာပြောကြ
တယ်”

“မှော် ဟုတ်လား ဒေါ်လေး”

၁၁၂

မောင်စိန်ဝင်း

(ပုဂံကုန်း)

“ဟုတ်တယ်၊ မှော်တွေမှ အများကြီး”

ခင်သစ္စာကို သတိရရင်း သက်ပြင်းရှည်ချလိုက်မိပြန်ပြီကော။

အပြန်လမ်းမှာ မှော်တွေနှင့် ကြည့်နေသော ရေကန်ဆီ
အကြည့်ရောက်ပြန်၏။ခင်သစ္စာလည်း သူ့လုပ်ငန်းခွင်မှာတော့ မှော်အောင်သွားခဲ့
ပြီပဲလေ။

စားသောက်ဆိုင်မှ သီချင်းဆိုခြင်း ဆိုတဲ့ မှော်တဲ့လာ။

~~~~~

(၃)

“အဲဒါပါပဲ ဆရာ။ သူ့ရော ကျွန်တော်ရော
မှော်ထဲရောက်သွားကြပြီပဲ ဆရာ။ ဒီမှော်တွေက
ဘယ်လိုရုန်းထွက်နိုင်ကြတော့မှာလဲ၊ ကျွန်တော်
နားလည်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ရေနံမှော်ကို
ကျွန်တော် ပြန်တော့မှာပါ ဆရာ။ သူ့လည်း သူ့
မှော်မှာ သူ ပျော်ပါစေတော့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ
ရေ ကျွန်တော် မသိခဲ့တဲ့ မှော်တစ်ခုက ရှိနေသေး
တယ်လေ...။

~~~~~

၈၇၆ [၃]

တမ်းတစိတ်တို့ဖြင့် အိပ်မက်တို့ ရှည်ခဲ့ပါပြီ။ အရာရာ အစစ
သည် သတိတရဖြစ်စေရော့ဟု ဖန်တီးနေပြီလား။ အကြားမှာ သူ
အသံကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ်၊ ကြားယောင်တတ်ပြီး အမြင်မှာ
သွပ်ရိပ်က အတိတ်တို့ကို နှသစ်ပြန်ပြီပဲ။

စွဲမြဲနှောင်ရစ်စေဟု ဝေဒနာမျိုးစေ့ကြံခဲ့သူ။

လွမ်းဖွဲ့ကျွမ်းမြိုက်စေဟု သမုဒယပန်းခင်းပျိုးခဲ့သူ။ သူ့ကို
ချစ်ခြင်းဖြင့်ဖြစ်သော အပူသည်ပင်၊ ရင်၌ ထားခဲ့သော သူ
သက်ဆောင်ဟု နှောင်တွယ်မက်မောမိဆဲ။

နလုံးသားထဲမှာ သူထားခဲ့သော အမှတ်တရတို့ကား

ဝေးကွာသွားသည့်အခါ ဆူးဖြစ်၍

လွမ်းတိုင်းလွမ်းတိုင်း စူးနစ်ကြေကွဲရပြန်ပြီကော။

ရင်အမောဆုံး စိတ်လှုပ်ရှားမှုသည်ကား၊ နှလုံးသားကို

ဘူးဆွ၊ ချစ်သူထားရစ်ခဲ့သည့် ဝေဒနာစတိုကို ကောက်ယူစုဆောင်း

မောင်စိန်ဝင်း
(ပုတီးကုန်း)

ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသတဲ့လား။

သစ္စာစကားဖြင့် ချစ်ခြင်းကို ထာဝရရှင်သန်နေစေချင်ပါသည်
ခင်သစ္စာ။

ထိုအခါ...

သစ္စာသည် ချစ်ခြင်းဖြစ်၍

ချစ်ခြင်းသည် သစ္စာဖြစ်ကာ

သံသရာအဆက်ဆက်

သူ့ကို ချစ်နေရခြင်းပင် ကိုယ့်အသက်ဟု

စွဲမက်ယုံကြည်နေချင်ပါသေးသည်လေ။

အနုသယမစင်သူမို့၊ 'သမုဒယမော်'...မှာ

တစ်သက်တာကာလ၊ ပျော်မောနေချီးတော့မှာပါ ခင်သစ္စာ။

(ရေနံမော်မှ ကိုငြိမ်းချမ်း၊ ဟောလီးဝု စားသောက်ဆိုင်မှ ကိုဖိုးကျော်
တို့အား ကျေးဇူးတင်လျက်)

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

9 Jan. 2014

2:25 PM

ဟောင်လှမျိုး
[ရင်းချောင်းခြုံ]

နုရိုးသစ် . . . နွေ

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ဗျူးရီးဆပ်...နေ့

ဦးခေါင်း

ကွဲအက်သွားပါစေ။

ဦးနှောက်တွေကို ဖိသိပ်ရင်း...

ကျွန်တော်...

ခုန်ချလိုက်တော့တယ်။

(၁)

သတင်းစကား ကြားသိလျှင် ကြားသိချင်း ကျွန်တော့်
ခင်ထဲတွင်၊ နှမြောတသ၊ စွာ ခံစားရသည်။ ပထမဦးစွာ၊ ထိုကိစ္စကို
အဖေနှင့် အမေအား ပြောပြအသိပေးဖို့ စဉ်းစားဖြစ်သေးသည်။
သို့သော် စဉ်းစားသမျှ အရာထင်အောင် မဆုံးဖြတ်ရသေး။ အမေက၊
ကျွန်တော့်ထက်ပို၍ စိတ်ပူပေါင်းမည်။ အဖေလည်း ကျွန်တော့်
ထက်ပို၍ ဒေါသ၊ ဖြစ်ပေါင်းမည်။

ဒေါသ...သောက...နှစ်ခုပေါင်းလျက်၊ နှမြောတသ၊ နေရသူ
ဤ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း။

မိဘနှစ်ပါးကို အသိမပေးဘဲ၊ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ်၊
ကျွန်တော် ဟန့်တားကြည့်လိုသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တိုင်ပင်

ကြည့်ရုံတစ်ပါး။ လောလောဆယ်တွင် ကျွန်တော့်မှာ... မည်သည့် အကြံဉာဏ်မှ လင်းလက်မလာသေး။

ညီဖြစ်သူ မင်းပိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ တိတိလင်းလင်း မေး တိတိလင်းလင်းဆွေးနွေး ဟန်တားဖို့ရာအတွက် သူငယ်ချင်း တွေနှင့် အလျင်ဦးဆုံး ဆွေးနွေးအကြံပေးပေးခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ညီ မင်းပိုင်သည် ကျွန်တော့် မိဘနှစ်ပါး၏ အသည်းစွဲ၊ ကျွန်တော့်တို့ ဆွေမျိုးသားချင်း အသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခု လုံး၏ အသည်းနှလုံး၊ ကျွန်တော့်၏ သံယောဇဉ်အထားဆုံး အချစ်ဆုံး “ညီ” ဖြစ်သည်။

ညီဖြစ်သူ၏ ဘဝ အနာဂတ် စိတ်နှလုံး အတွေးအခေါ် အသိဉာဏ်တို့ကို လွှင့်စင်လျှော့ပါးအောင် ထိခိုက်နစ်နာအောင် မည်သူပြု ဟု ထိုသူသည်... ကျွန်တော်၏ ရန်သူဟုသာ ကျွန်တော် ကြွေးကြော်ထားဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ညီ မင်းပိုင်နှင့် ဒေလီယာတို့ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်မှာ သုံးလေးကြိမ်မက။ မင်းပိုင် ဆိုက်ကယ်ပေါ်တွင် ဒေလီယာကို တွေ့သည်။ ဒေလီယာက မင်း

၏ ခါးကို တွယ်တွယ်တာတာ သိုင်းဖက်ထားသည်။ စားသောက်ဆိုင် အဝင်အထွက် ရပ်ရပ် အဝင်အထွက် ...စသည်ဖြင့် ဟိုဟို ဒီဒီမှာ သူတို့နှစ်ဦး ယှဉ်တွဲတွယ်ယှက်နေကြပြီကို ကျွန်တော်...၊ ဤသို့၊ မြင်တွေ့ နေခဲ့ရသည်။

ဒေလီယာသည် အိမ်ကို ဝင်ထွက်သောအခါများ၌ ကျွန်တော့်ကိုလည်းကောင်း၊ အဖေနှင့် အမေကိုလည်းကောင်း၊ ဆရင်းတန်း၊ ခေါ်ပြောဆက်ဆံသည်။ ကျွန်တော့်ညီ မင်းပိုင်ကိုမူ သာမန်မျှသာ ဆက်ဆံ၏။ ကျွန်တော့် ညီသည်လည်း ထိုနည်း သည်းကောင်း။

ဆိုလိုသည်မှာ မိသားစုရှေ့တွင် သာမန်ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ အဖြစ်သာ နေထိုင်ဆက်ဆံပြီး မိသားစု၏ မျက်ကွယ်တွင် သူတို့ နီးသည်... သာမန်မျှမဟုတ်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးစ ချစ်သူများ။

“ဒေလီယာက မင်းနဲ့ ရွယ်တူဆိုတော့ မင်းပိုင်

ထက် အသက်ကြီးတာပေါ့”

ဟု ထိုက်အောင်က ပြောမေး မေးသည်။

ကျွန်တော်က လက်လေးချောင်းထောင်လျက်...

“လေးနှစ်ကြီးတယ်”

“မင်းပိုင်နဲ့ ဒေလီယာနဲ့ ချစ်နေကြိုက်နေတဲ့ ကိစ္စမှာ မင်းက ဘာကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ”

၁၂၈

မောင်လှမျိုး

(ရင်းရောင်စွဲ)

နေလင်းထိုက်၏ အမေး။

ကျွန်တော်က....

“ချစ်နေကြိုက်နေတာကို၊ မကျေမချမ်းဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။

ချစ်ကို မချစ်သင့်တဲ့ သူတွေရှိ၊ ငါ ဟန်တာချင်တာ”

“အဆင့်အတန်း မတူတာကို ပြောတာလား”

“အဲဒါလည်း၊ ပါကောင်းပါနိုင်တာပေါ့။ မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာက၊ အကြောင်းတွေ အများကြီးပဲ။ မိဘချင်းက၊ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး။ တကယ့် ဆွေမျိုးအရင်းလို နေထိုင်ခဲ့ကြတာ။ ဒေလီယာ မိဘတွေက နယ်မှာ...။

သူက၊ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာတက်တာ ကျောင်းပြီးတော့လည်း၊ နယ်ကို မပြန်တော့ဘူး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ၊ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတယ်။ လိုအပ်အကူအညီမှန်သမျှ၊ ငါတို့က ပေးခဲ့ကြရတာ”

ကျွန်တော်က၊ ဖန်ခွက်ထဲမှ ကိုကာကိုလာကို တစ်ခွက်မျိုးချသည်။ ပြီးမှ စကားဆက်၏။

“ဒေလီယာက၊ နိုင်ငံခြားကို သိပ်သွားချင်”

မျိုးသစ်...နေ့

၁၂၉

တာ။ ဆိုလိုတာက၊ အရမ်းချမ်းသာချင်တယ်ပေါ့ကွာ။ အဲဒါကြောင့်၊ ငါ့ညီကို ဝင်လုံးနေတယ်လို့၊ ငါ ထင်တယ်”

“သူတို့က၊ အရမ်းဆင်းရဲလို့လား”

“ချို့ချို့တဲ့တဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့...၊ ငါတို့နဲ့တော့ ကွာတာပေါ့။

အဖေတို့၊ ငါတို့ နိုင်ငံခြားသွားတယ်ဆိုတာက၊ အလုပ်ကိစ္စကြောင့်၊ မဖြစ်မနေ သွားရတာ။

ဒေလီယာက၊ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေမှ၊ ချမ်းသာမယ်လို့၊ အယူအဆရှိတယ်။

ပြီးတော့၊ ဝတ်ပုံစားပုံ နေပုံထိုင်ပုံကို၊ တမင်တကား၊ နိုင်ငံခြားပုံဖမ်းပြီး၊ ဝတ်နေတာ။

ရှိုင်းရှိုင်းပြောရရင်၊ လူနေချို့ကွား စိတ်ထား၊ ဝတ် ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒါတော့...”

ထိုက်အောင်၏ စကားအထောက်တွင်၊ ကျွန်တော်က....

“ငါ အတ္တကြီးနေတာလားတော့ မသိဘူးကွာ။ ငါ ဆိုလိုချင်တဲ့ အကျဉ်းချုပ်ကတော့၊ ငါ့ညီနဲ့ ဒေလီယာနဲ့ ဖြစ်ကို မဖြစ်သင့်ဘူး။

သူမိဘတွေ ရန်ကုန်လာတဲ့အခါ၊ ငါတို့ဆီက
တည်းတယ်။ ငါတို့ နယ်သွားတဲ့အခါ၊ သူတို့အိမ်က
တည်းတယ်။ စာကယ့် ဆွေမျိုးတွေလိုပဲ။

အဲဒီလို နေထိုင်ဆက်ဆံနေကြရတဲ့ လူအချင်း
ချင်း မငြိစွန်းသင့်ဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်လေ”
နေလင်းထိုက်က...

“ချစ်တဲ့စိတ်ကို၊ မင်း၊ ထည့်မတွက်တော့ဘူး
လား။ သိမ်းပိုင်။

မချစ်သင့်ဘူး။ မကြိုက်သင့်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချစ်
ချစ်နေမိတဲ့ လူသား နှလုံးသားထဲက အချစ်စိတ်
အဲဒီစိတ်ကို ထည့်မတွက်သင့်ဘူးလား”

“တွက်စရာမလိုဘူးလေ။ မပြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ
အစကတည်းက တွေးတောထားရင်၊ အချစ်စိတ်
တာ ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“မင်းညီကိုရော၊ မင်း...အပြစ်မတင်ဘူးလေ
ဒေလီယာက မိန်းကလေးလေ။ မိန်းကလေးက
တော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ငါ တွေးပါတယ်။ မင်း ပြောသလို
တွေးတယ်။ ဒေလီယာက၊ ငါ့ညီထက် အသက်

လေးနှစ်ကြီးတယ်။

ငါ့ညီက ချစ်မိကြိုက်မိတယ်ဆိုရင်တောင် သူ
ရှောင်ခွာသင့်တယ်။ ငါ့အထင်တော့ မာယာလေးဆယ်
ထဲက၊ တစ်ခုခုကို ထုတ်သုံးလိုက်သလား မသိဘူး”
ကျွန်တော့်စကားကြောင့်၊ ထိုက်အောင်နှင့် နေလင်းထိုက်
တို့ ရယ်မောကြသည်။

“အခု ငါ့ညီ ရေရေလည်လည် ထိနေပြီ။
ညဘက်လည်း မအိပ်ဘူး။

ဖုန်းရိုးဆက်တာ ပါသေးတယ်။ ငါ ဘယ်လို
တားရမှန်း မသိဘူး”

“ဒေလီယာက ဘယ်မှာနေတာလဲ” ဟု၊ ထိုက်အောင်
မေးသည်။ ကျွန်တော်က...

“မြို့ထဲမှာ။ တိုက်ခန်းငှားနေတယ်”

“တစ်ယောက်တည်းပေါ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထိုက်အောင်က...

“အဲဒီ တိုက်ခန်းကို၊ မင်းညီ ဘယ်နှစ်ခေါက်
လောက် ရောက်ပြီးပြီ ထင်သလဲ”

“ချောင်းပေါက်လောက်ရောပေါ့”

“အခု၊ မင်းက၊ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ခွဲချင်တယ်။ အဖေ့နဲ့အမေ မသိခင်၊ အပြတ်
ရှင်းထားချင်တယ်”

“မင်းအဖေ့နဲ့ အမေသိလို့၊ သဘောတူ
ကြည့်ဖြူနေမယ်ဆိုရင်ကော...”

“အာ...မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မျက်နှာပျက်စရာတွေ
ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“လက်ခုပ်သံဆိုတာ၊ လက်ဝါးနှစ်ဖက်တီး
မြည်တာနော် သိမ်းပိုင်”

“မင်းက ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ”

“မင်းညီကို မင်း၊ အရင်တားကြည့်စေချင်တာ
လို့ ပြောတာ”

“ဘယ်လို တားရမလဲ”

“မင်းရဲ့ ပရိဘောဂဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်
ဦးစီးခိုင်းလိုက်ပေါ့ကွာ။ အလုပ်ပေးလိုက်။ အလုပ်
လုပ်နေရင်၊ အလုပ်ထဲက ထွက်လို့ မရတော့ဘူး”

“သူ့ခါးမှာ၊ ဟမ်းဖုန်းရှိနေသမျှ စိတ်က အ
ထဲမှာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကောင်
နိုင်ငံခြားပို့ဖို့၊ စီစဉ်ထားတယ်”

နေလင်းထိုက်က...

“ဟာ...။ အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ။ သူ
နိုင်ငံခြားရောက်သွားရင်၊ ဒေလီယာနဲ့ ဝေးပြီလေ”
ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်၏။ ပြီးမှ...

“ငါ ဖြစ်စေချင်တာ၊ လူချင်းဝေးဖို့ တစ်ခုတည်း
မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချင်းပါ ဝေးသွားစေချင်တာ”
“ရက်စက်လှချည်လား သိမ်းပိုင်ရယ်” ဟု၊ ထိုက်အောင်
ပြော၏။

“ရက်စက်မှ ဖြစ်မယ် သူငယ်ချင်း။ နိုင်ငံခြား
ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဒေလီယာပါ လိုက်သွားနိုင်တယ်။
ပါသွားနိုင်တယ်”

“သူမိတာကို အကြောင်းကြားလိုက်ရင်ကော...”

“မိတာတွေသိရင်၊ မျက်နှာပျက်စရာပါဆိုမှ။
ငါက ဘယ်လိုလုပ် အကြောင်းကြားရမှာလဲ။

သူညီမကတစ်ဆင့် အကြောင်းကြားဖို့ ငါ
စဉ်းစားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထိရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒေလီယာမှာ ညီမ ရှိသေးတာလား”

“ရှိတယ်။ ငါ့ညီနဲ့ ရွယ်တူပဲ။ အနေအထိုင်
အေးတယ်။ ဒေလီယာနဲ့ တခြားစီပဲ”

“အဲဒီ ကောင်မလေးက၊ နယ်မှာပဲလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျောင်းပြီးသွားပြီလား”

“ပြီးသွားပြီ၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်၊ လာလုပ်မလား
မသိဘူး။

ကျောင်းတက်တုန်းက၊ ရန်ကုန်မှာ လာတက်
တာပဲ။ ကျောင်းပြီးပြီးချင်း၊ နယ်ကို ပြန်သွားတယ်။
ဒေလီယာလောက် မလည်ဘူး”

“အဲဒီ ကောင်မလေးကို၊ မင်းညီနဲ့ ပေးစား
လိုက်ပါလား”

“ငါ့ညီက၊ ခေတ်ဆန်မှ ကြိုက်တာကွ။ အဲဒီ
အငယ်မကို ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် ပြုံးလျက်၊ ပြောသည်။

“အဲဒီ ကောင်မလေးနာမည်က ဘယ်သူ့တဲ့လဲ”

“အေးယုဆွေ”

~~~~~

(၂)

မီးထွန်းပွဲ

ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး

ပြတ်ကျခဲ့တာတောင်

ခါးရိုး....

ကျိုးခဲ့ရုံမျှသာ။

ဘဝရဲ့

အနာတရတွေ

ပြောပါတယ်၊

ပျားအုံကို
တုတ်နဲ့ ထိုးသလိုမျိုး...
မီးရှူးမီးပန်းတွေ
ပေါက်ကွဲ၊
ကျပြန်၊
လန့်ကား သွားသလိုမျိုး...၊
ခါးရိုးကျိုးတာထက်
ဆိုးတယ်။

လေထုထဲမှာ
“အချစ်”ရှိသလား။
ယောင်ဝါးဝါး
ခုန်ချခဲ့တာပါ။

လက်ဖဝါးသာသာ
ချောက်ကမ္ဘာအစွန်းပေါ်
ပျော်ရွှင်ဖို့
ရည်စူးပါတယ်။

ကြေမွ...
ပြာကျ...
တာဝန်အိပ်ရာ၊
မြက်ခင်းသာသာ
ကျောခင်းစရာ တစ်ခုအတွက်၊
ဦးခေါင်း
ကွဲအက်သွားပါစေ။

ဦးနှောက်တွေကို ဖိသိပ်ရင်း...
ကျွန်တော်...
ခုန်ချလိုက်တော့တယ်။

ယုံပါ...
အချစ်ဆိုတာ
လေဟာနယ်ထဲမှာ...
ထောင်မှတ်ဘဲ
ထ၊တောက်တတ်တဲ့
မီးခဲရဲရဲလေးတစ်ပွင့်ပေါ့...။

“ဒီလို ကဗျာမျိုးတွေ မင်း နှစ်သက်တတ်နေပြီလား ပိုင်ပိုင်”

ကျွန်တော့်ညီ မင်းပိုင်က၊ ကျွန်တော့် အမေးစကားကို ပြုံးလျက်နားထောင်ရင်း၊ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ လက်ထဲမှ ကဗျာစာအုပ်ကို ထုထည်ကြီးမားသော ရေမြှုပ်မွေ့ရာပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ရင်း...

“မင်းက ကဗျာတွေကို မြတ်နိုးတတ်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား ပိုင်ပိုင်”

“ကဗျာကို မြတ်နိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရား၊ ကဗျာတွေထဲမှာ အချစ်ပါနေလို့ အဲဒီ ကဗျာဆိုတာကို ချစ်မြတ်နိုးပစ်လိုက်တာ။

သီချင်းထဲမှာ အချစ်အကြောင်းပါနေရင်လည်း ကျွန်တော်က အဲဒီ သီချင်းဆိုတဲ့ အရာကို နှစ်သက်ပစ်လိုက်မှာပဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေ ကိန်းအောင်းနေလို့ပေါ့ ကိုကို”

အံ့သွားတွေကို ထိရုံမျှသာ၊ ကျွန်တော် ဖိကိုက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်...

“ဒီစကားမျိုးတွေကို မင်း... အဖေနဲ့အမေ

ရှေ့မှာ ပြောရဲသလား”

“လောလောဆယ်တော့ မပြောရဲသေးဘူးပေါ့။

နိုင်ငံခြားက ပြန်လာမှ ပြောရဲမယ် ထင်တယ်”

“ငါ့ကိုတော့ ပြောရဲတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဪ...ကိုကိုကလည်း မရှိမသေ မလေး

မစား ပြောရဲတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ပြေးကြည့်မှ ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ။

ကိုကို ရှေ့မှာ ရင်ဖွင့်တဲ့ သဘောပေါ့”

ကျွန်တော် သူ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းသည် လေအေးစက်ဖွင့်ထားသော်လည်း စိတ်တွင် အိုက်စပ်လျက် ဖြစ်။

“ငါ့လည်း မင်းကို ရင်ဖွင့်စရာ ရှိတယ်”

“ဟိုက်...ရှား။ ရေရေလည်လည် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ စကားပဲ။

ကိုကိုက ဘာကို ရင်ဖွင့်မှာလဲ။ ကျွန်တော့် ရင်ဖွင့်ချက်ကို နောက်မှပဲ ဖွင့်လှစ်တော့မယ်။ ကိုကို

ရင်ဖွင့်ချက်ကို ကျွန်တော် ဦးစားပေးတယ်။ ပြော။

ကိုကို ဘာပြောချင်လဲ။ ဘာကို ရင်ဖွင့်ချင်လဲ”

ကျွန်တော်က ယမ်းပုံမီးကျ ခံစားနေရသည့်တိုင်း ညီဖြစ်သူ

က လေပြည်ထိုးနေနိုင်လေ၏။

စကားကြမ်းကြမ်းလည်း ပြောမထွက်။ မပြောရက်။

သူ၏ ရယ်ရယ်မောမော ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ ခေါင်းဝှေ့ချွေးသိပ်

စကားတွေက မိသားတစ်စုလုံး၏ ဒေါသဟူသမျှ၊ မကျေနပ်မှုဟူသမျှ ကို၊ ချွေးမွှေးကွယ်ပ၊ နိုင်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ကျွန်တော့် မျက်နှာထားတွင်၊ ဒေါသခပ်ပါးပါးကိုတော့ သူ တွေမြင်ပေလိမ့်မည်။

“မင်း အရွယ်ရောက်ပြီ။ ကျောင်းပြီးပြီ။ အခွန် ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားခွင့်ရှိပါပြီ။

ဒါပေမဲ့...၊ ဒေလီယာနဲ့တော့၊ မင်း...၊ လုံးဝ ပတ်သက်ခွင့် မရှိတော့။ ချစ်ခွင့် မရှိတော့။ မချစ်ရဘူးကွာ။ အဲဒါ...ငါ့ ရင်ဖွင့်ချက်ပဲ”

“ဟာ...။ ကျွန်တော် ရင်ဖွင့်မှာကလည်း အဲဒီ ကိစ္စပဲ။

ကိုကို။ မတားပါနဲ့ဗျာ။ တားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မဒေလီယာကို၊ ကျွန်တော် အရမ်းချစ်နေတာ။

ပြီးတော့...၊ သူကလည်း၊ ကျွန်တော့်ကို အရမ်းချစ်တာ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ မခွဲနိုင်

တော့လောက်အောင်...”

“တော်တော့ ပိုင်ပိုင်။ မင်း...စကားမဆက်နဲ့ တော့”

“တီးတီးအော်ပါ ကိုကိုရား။ အမေတို့ ကြားသွား ဦးမယ်”

“အမေတို့ အဖေတို့ မကြားစေချင်လို့၊ မသိ စေချင်လို့၊ မင်းကို မပြောဘဲ၊ ငါ...နေခဲ့တာ၊ ကြာပြီ။

အခု...ငါ အပြတ်သားနဲ့ ပြောမယ်။ ဒေလီယာနဲ့၊ မင်း...အမြန်ဆုံး အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပါ။ ဒါပဲ”

“မဒေလီယာမှာ၊ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ကိုကို”

“အများကြီးပဲ။ မင်းမှာလည်း အပြစ်ရှိတယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းလို နေထိုင်ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ မိသားစုကြား ထဲမှာ၊ ဒီလို မဖြစ်သင့်ဘူး။

ဒေလီယာက အောက်ခြေလွှာနေတဲ့ မိန်းကလေး၊ သာမန်လူတန်းစားဘဝနဲ့ နယ်မှာ နေရမှာ စိုးလို့ ကမ္ဘာနဲ့ချီပြီး ဘဝင်မြင့်နေတာ။

မင်းကို အပိုင်သိမ်းတာ။ ဘဝအခင်အတန်း မြင့်ဖို့၊ မင်းကို အသုံးချတာ။ အဲဒါ မင်း...သိရဲ့လား။

ကွေးကြည့်မိရဲ့လား”

“ဟာ...၊ မဟုတ်ဘူး ကိုကို။ ကျွန်တော်က သူ့ကို၊ စ၊ချစ်မိတာ”

“ချစ်မိတာက... မင်း။ ငြိတွယ်အောင် စွမ်းဆောင်လိုက်တာက သူ။ အဲဒါကို၊ ငါ မြင်တယ် ပိုင်ပိုင်။ မင်းက...မွန်နေတော့...၊ ဘာမှ မြင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ငယ်သံယောဇဉ်လည်း ပါပါတယ် ကိုကိုရား၊ တယူသန်စကားနဲ့တော့ မစွပ်စွဲပါနဲ့”

“ငါ မင်းကို၊ ရှင်းမပြတော့ဘူး ပိုင်ပိုင်။ မင်း ကြိုက်သလို နေ။ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်။ ငါကတော့ ရအောင်ခွဲမှာပဲ။

ဖြစ်ကို မဖြစ်သင့်တဲ့ လူနစ်ယောက်က၊ ချစ်တို မချစ်သင့်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မချစ်သင့်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မချစ်သင့်တာလဲ”

“မင်း နားလည်အောင်၊ ငါ...မပြောတတ်ဘူး၊ ဒေလီယာ့ ခြေလှမ်းကို၊ ငါပဲ သိတယ်။

သူ လက်ထပ်တဲ့ သတို့သားဟာ၊ အနည်း

ချမ်းသာကြွယ်ဝ၊ရမယ်ဆိုတဲ့ မျက်လုံးမျိုး။ သူ့မှာ ရှိနေတယ်။

ပြီးတော့...ဆွေလိုမျိုးလို နေခဲ့ကြတဲ့ မိသားစုထဲကို၊ သူ...ဒီလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ဝင်မလာသင့်ဘူး”

“မဒေလီယာကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ကိုကိုရား။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ငါ...အထင်လွဲတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း...အမြင်မဲ့တာ။

လှတာ၊ ချောတာကိုပဲ ကြည့်တတ်ပြီး၊ နောက်ကွယ်က အစွယ်ကို မင်း မကြည့်တတ်ဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ...ရအောင်တားမယ် ပိုင်ပိုင်။ မင်း... အသည်းမာအောင် လေ့ကျင့်ထားပါ”

ပြောပြီး... ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထ၊ခဲ့၏။ သူက အိပ်ရာပေါ်သို့၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်လွှဲလိုက်လေသည်။

~~~~~

(၃)

ကျွန်တော့် မိဘများနှင့် ဒေလီယာ့ မိဘတို့သည်၊ ဇာတိ
ရပ်ရွာ အတူတူပင် ဖြစ်၏။ အဖေနှင့် အမေက ရန်ကုန်တွင်
အခြေချဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများစွာကို ကြီးကျယ်ထွန်းကားစွာ
ထုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ကုမ္ပဏီငါးခုတွင် အဖေက အစုရှယ်ယာ ပါဝင်ထားခဲ့ပြီး၊
ဇက်ပုံစည်းဆိုင်ရာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ကိုယ်ပိုင် ထူထောင်လုပ်ဆောင်
ခဲ့သည်။ ပြည်ပနိုင်ငံအချို့နှင့် ဆက်နွယ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ကျောင်းကိစ္စ မပြီးခင်အထိ အဖေ့လုပ်ငန်းနှင့်
ဆိုင်ရာ ကိစ္စအချို့ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ကျောင်းပြီးသည်မှ
အစပြု၍ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းများကိုသာ ကျွန်တော်

လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

စတိုးဆိုင်နှစ်ဆိုင်၊ ပရိဘောဂဆိုင် လေးဆိုင်တို့ကို ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ပြည်ယဉ် သွားလာဖြစ်သည်။

ညီဖြစ်သူ မင်းပိုင်သည် အလုပ်လက်မဲ့၊ မခိုင်းရက် မစေရက် စွာ ဖူးဖူးမှုတ်ထားဖြစ်၏။ စင်္ကာပူနိုင်ငံရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် သည် အဖေ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်၏။ ထိုဆိုင်တွင် ဦးမီး လုပ်ကိုင်ဖို့အတွက်၊ မင်းပိုင်ကို စင်္ကာပူနိုင်ငံသို့ စေလွှတ်ရန်၊ အဖေ စီစဉ်သည်။ မင်းပိုင် လက်ခံလိုက်နာသည်။

ထိုသို့ စီစဉ်သင်ကြားနေစဉ်အတွင်း မင်းပိုင်၏ စိတ်အား အပြောင်းအလွှဲကိစ္စကို၊ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသဖြင့်၊ စိုးရိမ် ကြီးမားခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

၇

ဒေလီယာ မိဘများမှာ၊ နယ်ဒေသတွင် သာမန်စီးပွား လုပ်ငန်းကိုသာ လုပ်ကိုင်နေကြရသူတွေဖြစ်သည်။ ရန်ကုန် မကြာခဏ လာရောက်နိုင်ခြင်းမရှိကြ။

ဒေလီယာ ကျောင်းတက်ဝင်ကာ၊ အဖေနှင့်အမေကို ဦးတည်

လျက် စာတစ်စောင်သာ ရေးပို့ အကူအညီတောင်းဖူးသည်။ အဖေ က၊ လိုအပ်သည်တို့ကို၊ ကူညီပေးခဲ့သည်။ ဒေလီယာ၏ ညီမ အေးယုဆွေ ကျောင်းလာတက်စဉ်ကလည်း၊ ထို့အတူပင်ဖြစ်၏။

သွားသွားလာလာ ယှဉ်ယှဉ်တွဲတွဲ မရှိခဲ့ကြသော်လည်း၊ မောင်တွေ နှမတွေ ဆွေမျိုးရင်းချာတွေပမာ၊ နေထိုင်ဆက်ဆံလာခဲ့ ကြသည်မှာ ကာလများစွာ။

ဒေလီယာမိဘတွေ ဘုရားဖူးလာစဉ်အခါ၊ ဒေလီယာ ဘွဲ့ယူစဉ်အခါများက၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင်သာ တည်းခိုသည်။ ထိုအပ်သည်များကို၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက၊ ပြည့်စုံကုံလုံအောင် ဖြည့်ဆည်းခဲ့ကြသည်။ ဖြည့်ဆည်းကူညီသည်ဟုပင် မယူဆ။ ကိုယ့် မိသားစုကိစ္စကို၊ ပိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ရသည်ဟုသာ၊ ယူဆခဲ့သည်။

အဖေ၏ ထောက်ခံမှုဖြင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင်၊ ဒေလီယာ အလုပ်ရသည်။ တက္ကသိုလ် စတက်သည်မှ အလုပ်ရပြီးသည်အထိ၊ ဒေလီယာသည်၊ နယ်ဒေသသို့ မပြန်ဖြစ်တော့...

မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်းဒေသတွင် မွေးဖွားခဲ့သူဟုပင် ထင်မြင်ရအောင်၊ နေထိုင်ဝတ်စား သွားလာနေတတ်သည်။

နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် အလုပ်လုပ်ရန်အတွက်၊ အဖေထံတွင် လာရောက်တောင်းခံနေတတ်သည်။ အဖေက မလိုအပ်ဘဲ နိုင်ငံ ရပ်ခြားသို့ မသွားစေချင်ကြောင်း၊ ကိုယ့်ရေမြေတွင်သာ ပျားချွန်အောင်

စွမ်းဆောင်စေလိုကြောင်း နားဝင်အောင် ပြောပြသည်။
 ပွင့်လင်းစွာ ဝေဖန်သုံးသပ်ရမည်ဆိုလျှင်...
 ဒေလီယာသည်...
 သူ့ဘဝကို ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အကူအပံ့ဖြင့်၊ ချမ်းသာ
 ကြွယ်ဝအောင်၊ ဆောင်ရွက်လိုသူဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က၊ ကျွန်တော်ညီ
 မင်းပိုင်လို ငယ်ရွယ်သူ တစ်ယောက်အား၊ ချစ်ခင်စုံမက်သည်ဆိုခြင်း
 ကို၊ ကျွန်တော် ဘဝင်မကျ။ မနှစ်မြို့။

ချမ်းသာကြွယ်ဝလိုခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့ဘဲ၊ အမှန်တကယ်
 မေတ္တာသက်ဝင်သည် ဆိုသည်ကိုပင်၊ ကျွန်တော် လက်မခံချင်။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆွေလိုမျိုးလို နေထိုင်ခဲ့ကြသူဖြစ်သဖြင့်
 မျက်နှာပူစရာ... အားနာစရာ...ဟု ကျွန်တော် တွေး၏။ ထို့ကြောင့်
 မည်သည့် နည်းနှင့်မဆို၊ ဒေလီယာကို ကျွန်တော်ညီနှင့် မပတ်သက်
 အောင်၊ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ဟန်တားရပေမည်။

“သားကြီး၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မျက်နှာထား တင်းလွန်း
 နေတယ်” ဟု အမေ ပြောသည်။ ကျွန်တော်က “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး
 အမေ။ အလုပ်များလို့ပါ။ အလုပ်ကိစ္စတွေ တွေးနေတာ” ဟု ပြုံးရယ်
 လျှက်၊ ဖြေလိုက်ရ၏။

ဒေလီယာနှင့် မင်းပိုင်ကိစ္စကို၊ အမေအား အသိပေးလိုက်
 ခုလားဟု၊ ကျွန်တော် တွေးသည်။ အမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်။
 အံ့သြမည်။ တုန်လှုပ်မည်။ အခန့်မသင့်လျှင် စိတ်နှလုံးကိုပါ၊ ထိခိုက်
 စေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့်၊ အမေရှေ့တွင်၊ နှုတ်ပိတ်လျက်သာ နေလိုက်
 သည်။

အဖေ့ကို အသိပေးလိုက်လျှင်လည်း၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်
 ခြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ အလုပ်များလွန်းသည့်ကြားထဲ၊ လူမှုရေးကိစ္စ
 ကို ဦးခေါင်းထဲသို့ မထည့်စေလို။

ထို့ကြောင့်... ယင်း ပြဿနာကို၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်၊
 ဆင်တော်တည်။ ပြတ်သားစွာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းမည်ဟု၊ ဆုံးဖြတ်
 သိုက်၏။

ဒေလီယာ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသော ကုမ္ပဏီသို့၊ ကျွန်တော်
 နန်းဆက်သည်။ ဒေလီယာနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ် ယူသည်။

၁၅၀

မောင်လှမျိုး

(ချစ်သောငယ်)

အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့...ဟဲ့ ပြောပြီး ကျွန်တော် စားသောက်ဆိုင်ခန့်
တစ်ခုသို့၊ ချိန်းလိုက်သည်။

(၄)

“နင်...၊ နိုင်ငံခြား သွားချင်သလား။ ဘဝ
အခြေအနေ ဦးထက် မြင့်မားတိုးတက်ချင်သလား။
ချမ်းသာချင်သလား။ ငါတို့ မိသားစုကို၊ ရိုးရိုးသားသား
အကူအညီတောင်းပါ။ ငါတို့ ကူညီမယ်။

ဘဝ အခြေအနေမြင့်မားချင်တာနဲ့၊ အချစ်
ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အသည်းနှလုံးကို ရောင်းကုန်
လုပ်လိုက်တာတော့၊ မကောင်းဘူး ထင်တယ်”

“နင် ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ သိမ်းပိုင်။ ငါ
နားမရှင်းဘူး”

“အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်မနေပါနဲ့ဟာ။ ငါ
ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ၊ နင် သိမှာပါ။

နားမရှင်းဘူးဆိုပေမဲ့၊ ငါ့စကားက၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲ”

ခေတ်လွန်အဝတ်အစားတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ ခေတ်လွန်မျက်နှာထားဖြင့်၊ ခေတ်ကို သရော်သော အပြုံးမျိုးကို ပြုံးလျက်...

“နင် ယောက်ျားပဲ။ စကားကို တိုက်ရိုက်ပြောရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

ကျွန်တော် အံ့သွားတွေ ကြိတ်လိုက်မိသည်။

“ငါ့ညီ မင်းပိုင်ဟာ၊ နင်ရဲ့ မောင်အရွယ်ဆိုတာ နင် မသိဘူးလား”

“သိတယ်လေ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဆွေလိုမျိုးလို နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကိုသာ နင် မသိဘူးလား”

“သိတယ်”

“သိရင်၊ ဘာဖြစ်လို့ နင်တို့နှစ်ယောက် ငြိတရတာလဲ”

“ငြိတာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်တာ”

ကျွန်တော့်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားရသည်။

“ချစ်သင့်လို့လား။ ချစ်ထိုက်လို့လား”

ဒေလီယာ ပြုံးလေ၏။ ပြုံးလျက်...

“အချစ်နဲ့ မထိုက်တန်တဲ့အရာ၊ လောကကြီးမှာ မရှိဘူး”

“ရှိတယ်။ ကိုယ်နဲ့ တူရာတန်ရာကိုပဲ မှန်းသင့်တယ်။ မတူမတန်တာကို မှန်းတယ်ဆိုတာ အမျှော်အမြင်တစ်ခုခု ဂီနေလိုပဲ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချိုးနှိမ်စော်ကားဖို့ နင် ဒီနေရာကို တကူးတက ချိန်းလိုက်တာလား သိမ်းပိုင်”

ကျွန်တော်က...

“ငါ အသိုင်းအဝိုင်း၊ ငါ့မိသားစု၊ ငါတို့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မစော်ကားမိဖို့ နင့်ကိုလာပြီး သတိပေးတာ။

သာမန်လူတန်းစားက၊ သာမန်အလယ်အလတ်ကိုပဲ မှန်းပေါ့ဟာ။ အခုဟာက သိပ်မြင့်လွန်းနေတယ်”

မထီမဲ့မြင် ရယ်မောသည်။

“ဒီမယ် သိမ်းပိုင်။ ငါက အလယ်အလတ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး။

ဆင်းရဲရင်လည်း စုတ်ပြတ်နေအောင် ဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာရင်လည်း မိုးပျံနေအောင် ချမ်းသာ။ အဲဒါမျိုးပဲ၊ ငါ ကြိုက်တယ်။

ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အလယ်အလတ်ကို
စိတ်မဝင်စားဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း၊ ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်ရှိခို
ကြိုးစားပေါ့ဟာ။

ဘာဖြစ်လို့၊ သူတစ်ပါး အလင်းရောင်အောက်
ကို ဝင်လာရတာလဲ”

“နင့်ညီက ငါ့ကို ချစ်နေတာလေ။ အရမ်းကို
ချစ်နေတာ။

ငါ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“နင် တတ်နိုင်တာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ ပြန်မချစ်
ဖို့၊ မပတ်သက်ဖို့၊ နင် တတ်နိုင်မှာပါ”

“အဲဒါတော့၊ ငါ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့၊ ငါကလည်း မင်းပိုင်ကို အရမ်းချစ်နေပြီဟာ”

စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဖွဖုပုတ်လိုက်မိသည်
ဒေလီယာ၏ မျက်နှာကို ရွံရှာစွာ ကြည့်ရင်း...

“ငါ့ညီက ဆိုက္ကားသမားဆိုရင်၊ နင် ချစ်
မလား”

“နင့်ညီ ဆိုက္ကားသမားဆိုလည်း၊ သူက ဟို
သည်ကိုပဲ ချစ်မှာပေါ့။ ငါ့ကို ဘယ်ချစ်ပါ့မလဲ”

“ငါ နင့်ကို စကားနိုင်လာလုနေတာ မဟုတ်ဘူး
ဒေလီယာ။

ငါ ပြတ်ပြတ်သားသား လာတားနေတာ”

“နင့်ညီကို နင်တားပြီးပြီလား”

“တားပြီးပြီ၊ မရဘူး။ မိုင်းမိနေပြီ၊ အဲဒါကြောင့်
မိုင်းထပ်မတက်အောင်၊ ငါ အမှိုက်လာရှင်းတာ”

ဒေလီယာက...

“အမြစ်နှုတ်လို့ မရဘဲ၊ နင်က အကိုင်းအဖျား
ကို လာခုတ်နေတာကိုး။”

အပင်သေစေချင်ရင်၊ အမြစ်ကနေ ဆွဲနှုတ်ရ
တယ်။ ငါက...အကိုင်းအဖျားပါဟာ၊ နင့်ညီက
အရေးကြီးပါတယ်။ နင့်ညီရဲ့ ရင်ထဲက၊ အမြစ်ကို
နင်ဆွဲနှုတ်လိုက်။ အဲဒါဆို ပြီးပြီ”

“အကိုင်းအဖျားကို မီးတိုက်ရင်လည်း အပင်
သေနိုင်ပါတယ်ဟာ”

“နင်က ငါ့ကို မီးတိုက်မလို့လား”

“မီးတိုက်ရုံတွင် မကဘူး။ လိုအပ်ရင်၊ ဖင်စည်
ကပါ ခုတ်လှဲပစ်မယ်။

ငါ့ညီကို၊ နင် မပိုင်စေရဘူး။ အေး... နင့်ရဲ့

မာယာတစ်သိန်း၊ ပလီပလာအသချေကြောင့်၊ ငါ့ညီ
ယိုင်နဲ့သွားပြီဆိုရင်လည်း၊ ငါ့ညီယိုင်သလို၊ နင် ယိုင်စေ
ရမယ်”

“နင် ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား”

“ခြိမ်းခြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ စိန်ခေါ်တာ”

ဒေလီယာ တဟားဟား ရယ်လေ၏။ ပြီးမှ...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်
စိန်ခေါ်တာ ရှက်စရာမကောင်းဘူးလား သိမိပိုင်”

“မိန်းမပိုင်းလုံး လုပ်တာကမှ၊ ပိုပြီး ရှက်စရာ
ကောင်းတာပါ”

“စိတ်ချ သိမိပိုင်။ နင့်ညီကို၊ ငါ...ရအောင်
ယူမယ်”

“ယူလိုက်ပါ ဒေလီယာ။ အခုအချိန်က စပြီး
နင် ငါ့အိမ်ရိပ်ကို မနင်းမိစေနဲ့”

“မနင်းဘူး။ အိမ်ရိပ်ကို မနင်းဘဲ၊ အိမ်ရှေ့တို
လာရင်တော့ နင်နဲ့ မဆိုင်ဘူးနော်”

ပြောပြီး ရယ်လေ၏။

ကျွန်တော် လက်သီးကို ကျစ်လျစ်စွာ ဆုပ်ထားလိုက်မိသည်။

၂၀၁၂.၁၂.၁၀

(၅)

သိမိပိုင်၏ ဆိုက်ကယ်စက်နှိုးသံကြားတိုင်း၊ ကျွန်တော်
ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရသည်။ ဒေလီယာ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်
သည်။ မသွားနဲ့ မလာနဲ့...ဟု၊ ညီဖြစ်သူကို၊ ကျွန်တော် မတာ။
ဘာလုပ်လျှင် ကောင်းမလဲဟုသာ၊ အချိန်နဲ့အမျှ စဉ်းစားနေဖြစ်သည်။

“ဒေလီယာက၊ မင်း မခံချင်အောင်၊ တမင် စကားရွဲ့ပြော
တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”ဟု၊ ထိုက်အောင် မေးသည်။ နေလင်းထိုက်
ထ...

“ဖြစ်နိုင်တယ်နော်...။ မင်း ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာ
တွေက အထက်စည်းက၊ နင်းပြီး ပြောခဲ့တာ။
အဲဒီတော့... မင်းကို စိန်ခေါ်သလိုလို၊

ခနဲသလိုလို လုပ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က...

“ခနဲတယ်၊ ရွဲတယ်ပဲထား။ ငါ့ညီကို၊ သူ
ဖြတ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အဓိကက၊ ငါ့ညီနဲ့ သူ
မပတ်သက်ဖို့ပဲ”

နေလင်းထိုက်က၊ လက်ကိုင်ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်သို့ ဖွဖွတင်
ပြီး...

“ငါ လေးလေးနက်နက် တစ်ခုပြောချင်တယ်
သိမီးပိုင်”

“ပြော...”

“ဒေလီယာနဲ့ မင်းညီနဲ့ တကယ်ချစ်ကြ
ကြိုက်ကြလို့ ညားကြလေသတည်းဖြစ်သွားရင် မင်း
အတွက်၊ မင်းမိသားစုအတွက်၊ ဘာတွေ နစ်နာသွား
နိုင်သလဲ”

“ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရောသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွ” ဟု
ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။

“ဒေလီယာက အကျင့်ပျက်နေလို့လား”

ကျွန်တော် မဖြေ။

“ဖြေလေကွာ။ ဒေလီယာက အကျင့်ပျက်ခဲ့

လား။ ဟိုက ဒီက ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့သတင်းစကားမျိုး
ကြားဖူးလို့လား”

“ရှုပ်မှ ပွေ့မှ အကျင့်ပျက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။
အမျှော်အမြင်တစ်ခုခုနဲ့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့
ကြိုက်ဖို့၊ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်တာ အကျင့်ပျက်တာပဲ”

“အဲဒီလို ရည်ရွယ်ပါတယ်လို့ မင်း...
ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

“နေလင်းထိုက်၊ မင်း၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို အဲဒီလို မေးနေ
တာလဲ”...ကျွန်တော်၊ ပြန်မေးမိသည်။ နေလင်းထိုက်က...

“မင်းရဲ့ ထင်မြင်ချက်၊ မှားနေရင် မကောင်းဘူး
လေ သူငယ်ချင်း”

“အဲဒီ ထင်မြင်ချက်တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်
ဘူးလေကွာ။ ဆွေရင်းမျိုးရင်းလို နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေ
ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ငါ ပြောချင်တာ”

“မင်းဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
ဟု ထိုက်အောင် ဝင်မေးသည်။

“ရအောင်တားမယ်။ ငှားလို့ မရရင် တခြား
နည်းသုံးမယ်။ လိုအပ်ရင် ဒေလီယာကို အန္တရာယ်ပေး
ဖို့အထိ ငါ စဉ်းစားနေတယ် သူငယ်ချင်း”

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးဝိုင်းသွားကြသည်။ အတ္တကြီးသော ဘီလူးတစ်ကောင်ဟု၊ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ထင်မြင်နေကြလေပြီ။

“သားကြီးရေ။ ဝမ်းသာစရာစကား ပြောရဦးမယ်။ ပိုင်ပိုင် က နိုင်ငံခြားမသွားချင်တော့ဘူးတဲ့။ ဒီက အလုပ်တွေကိုပဲ လုပ်ထား မယ်တဲ့။ ဒေလီယာနဲ့ သူနဲ့ မေတ္တာမျှနေကြတယ်တဲ့။ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးပါတဲ့။ သားကြီးက၊ သိပ်သဘောမတူချင်ဘူး ဖြစ်တယ်ဆို။ ဟုတ်လား” ဟူသော အမေ၏ စကားသံကို၊ ကြားလျှင် ကြားချင်း၊ ကျွန်တော့် ဒေါသတွေ ရင်ထဲမှာ တလိပ်လိပ် တက်လာ သည်။ အံသွားတွေကို တစ်ချက်မျှသာ၊ ဖိကြိတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် ဒေါသစိတ်ကို၊ တစ်ပါးသူ မည်သူမျှ မမြင်တွေ့စေရ။

အဖေက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးလျက်ကြည့်နေသည်။ မင်း က အမေအနားတွင် ကပ်လျက်၊ ကျွန်တော် တုံ့ပြန်စကား မဝံ့မရဲ စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ ကျွန်တော် ပြောလိုရာစကား၊ ကျွန်တော် ဖြစ်လိုရာဆန္ဒ၊ ကျွန်တော် ပိတ်ပင်လိုရာ အဟန့်အတားတို့သည် လည်ချောင်းအရပ် အာခေါင်စပ်တွင် တွယ်ကပ်တစ်ဆို့သွားလေ

“သားကြီးက၊ သဘောမတူဘူးလား”

အဖေက၊ ပြုံးလျက် မေးသည်။ ကျွန်တော် ပြုံးလျက်သာ စကားဆိုရသည်။

“သဘောမတူတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်နှာ ပူစရာ ဖြစ်နေမလားလို့ တွေးပြီး ပိုင်ပိုင်ကို ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး တားမိတာပါ”

မိဘနှစ်ပါးက၊ ကန့်ကွက်လိုဟန် မပြသဖြင့်၊ ကျွန်တော် အဆင်သင့်သလို ပြောလိုက်ချင်းဖြစ်၏။ အဖေက...

“ဒါဆို သဘောတူတယ်ပေါ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ရုတ်တရက် ချက်ချင်း၊ စေ့စပ်တာမျိုး

လက်ထပ်တာမျိုးတော့ မလုပ်စေချင်သေးဘူး အဖေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားကြီးရဲ့။ ကိုမြမောင်တို့ မခင်စောတို့ ဘို့ အဖေက အသိတောင် ပေးတော့မလို့”...ဟု အဖေ ပြောသည်။ ကျွန်တော်က...

“ပိုင်ပိုင်က၊ အခြေတကျ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး အဖေ။ လုပ်ငန်းတစ်ခု ခိုင်ခိုင် မာမာ လုပ်ကိုင်ပြီးမှ၊ နားဖောက်ကာတို့ ဘာကို လုပ်စေချင်တယ်။

ကျွန်တော် ပြောတာ ပိုင်ပိုင်အတွက်ပါ။ လုပ်ငန်း

ကိုင်ငန်း ရှိပြီးမှ၊ ဒေလီယာ မိဘတွေကို အသိပေး
တော့၊ ပိုင်ပိုင် ပိုပြီး ထည်ဝါတာပေါ့။

အခု ချက်ချင်းကြီးဆိုရင်၊ မိဘအရှိန်အဝါကို
အားကိုးတယ်လို့၊ အထင်အမြင်ခံရရင်၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာ ထိခိုက်နိုင်တယ်လေ။”

အဖေက “ဒါပေါ့။ ဒါပေါ့” ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်
စကားဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့၊ ပိုင်ပိုင် အလုပ်
လုပ်ဖို့ အခြေကျဖို့ တစ်နှစ်လောက် အချိန်ယူစေချင်
တယ်”

အမေက...

“တစ်နှစ်ဆိုတာ၊ ကြာလွန်းပါတယ် သားကြီး
ရယ်။ မိန်းကလေးဘက်က၊ အချိန်ကြာလေ နှစ်နှစ်လေ
ဆိုတာမျိုး ရှိတတ်တယ် သားကြီးရဲ့”

“တစ်နှစ်မဟုတ်တော့လည်း ခြောက်
လောက်ပေါ့ အမေရယ်။ မဟုတ်ဘူးလား။

ဒီကြားထဲမှာ ပိုင်ပိုင် တစ်ခုခုလုပ်ပေါ့။ စကား
က စားသောက်ဆိုင်ကို ဦးစီးပိုင်းနိုင်ရင် အကောင်
ပဲ”

ထိုစကားအဆုံးတွင်၊ ပိုင်ပိုင်က...

“အဲဒီကို သွားရင်၊ မဒေလီယာကို ခေါ်သွား
မယ်လေ။ အဲဒါဆို ဒီတ အလုပ်တွေ သား မလုပ်
တော့ဘူး”

ကျွန်တော်... မင်းပိုင်ကို စူးစူးရဲရဲ မကြည့်ဖြစ်အောင်
နေရသည်။ ဒေါသသံကို ပျော့ပျောင်းအောင် တမင်ထိန်းလျက်

“အဲဒါကတော့... အဖေနဲ့ မင်းနဲ့ တိုင်ပင်
ပေါ့။ ဒေလီယာက ဒီမှာ သူ့အလုပ်နဲ့သူ ရှိနေတာပဲ။
နှစ်ယောက်သွားတော့၊ နှစ်ယောက်ပင်ပန်းတာပေါ့။

မင်းတစ်ယောက်တည်းသွားပြီး အဆင်ပြေ
တယ်ဆိုမှ၊ သူ့ကို ခေါ်ချင်ခေါ်ပေါ့”

ပြောပြီး ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ပြီးနောက် အဖေ
အက်သို့ ငဲ့ကြည့်ကာ...

“အဖေ၊ ဒီနေ့ အစည်းအဝေးတစ်ခုရှိတယ်
နော်၊ ကျွန်တော်လည်း ဂိုဒေါင်တစ်ခု ရှင်းစရာရှိတယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်” ဟု၊ အဖေ ပြောသည်။
ဆိုင်ရာမှ ထ၏။ စကားပိုင်း ရပ်တန့်သွားရသည့်အတွက်၊ ကျွန်တော်
ဆုံးငယ်မျှ ကျေနပ်သည်။

၁၆၄

မောင်လှမျိုး

(ဆင်းစုတ်)

ဒေါသအမူအရာကို ချုပ်ထိန်းညင်သာနိုင်ခြင်းသည်၊ အတ္တ
အစိုင်အခဲကို၊ ပို၍ ထည်ဝါစေပြီဟု၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သိလိုက်၏။

(၆)

“ကိုကို ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေလား”...ဟု တယ်လီဖုန်း
ထဲမှ တစ်ဆင့် မင်းပိုင် ပြောသည်။ သူ့စကားသံကို ကြားကြားချင်း၊
ကျွန်တော် ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်ဖို့ စဉ်းစားသည်။ သို့သော်၊ ကျွန်တော်
ကလေးမဆန်ချင်။

“မင်း...ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ပိုင်ပိုင်။ ငါ
အလုပ်ရှုပ်နေတယ်”

“ပြောစရာတွေကတော့ အများကြီးပေါ့ ကိုကို
ရာ။ ကိုကို အစာမကြတာကို ကျွန်တော် သိတယ်။
ကျွန်တော် ရှင်းပြချင်တယ်။ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ကိစ္စကို
ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ဖျက်လိုက်တာပါ။

မဒေါလီယာရဲ့ ကွန်ထရိုး မဟုတ်ဘူး”

“မိန်းမဗျက်ရင် ပြည်တောင်ပျက်သေးတာပဲ ကွာ။ မင်း နိုင်ငံခြားသွားဖို့ အစီအစဉ်ပျက်တာ၊ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။

ငါ့စေတနာ၊ ငါ့ဆန္ဒ။ ငါ့ စိုးရိမ်မှု၊ အားလုံးကို ငါ လျစ်လျူရှုခွင့်ရှိတယ်။ အဖေနဲ့ အမေကို ဆန့်ကျင် ပြီးတော့လည်း ငါ ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ ဘာသာငါ၊ ကြိုတ်ခံစားမယ်။ မကျေနပ်တဲ့သူကို အန္တရာယ်ပေးရင်တောင် ငါ သိုသိုသိပ်သိပ် အန္တရာယ် ပေးမယ်”

“ကိုကိုက၊ ဘယ်သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးမလို့လဲ”

“မင်း သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ မင်းလုပ်ချင်တာ ဖြစ်ချင်တာတွေကို အဖေတို့ အမေတို့အားကိုးနဲ့ လုပ်လိုက်ပါ။

ငါ မကန့်ကွက်ဘူး။ ငါ မင်းကိုလည်း စိတ်မဆိုးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကျေနပ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကို၊ နာကျင်မယ်ဆိုတာကိုတော့ မင်းဘာသာမင်း တွေးကြည့်မေ့ကွာ”

“ကျွန်တော်.... အဲဒါကိုပဲ စိုးရိမ်တာ ကိုကိုကိုကိုက၊ လုပ်ငန်းတိုင်းကို၊ ကျွမ်းတယ်။ စီးပွားရေး

လောကမှာလည်း ကိုကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြိုင်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က နှောင့်ယှက်ပြီဆိုရင်လည်း သွေးအေးအေးနဲ့ မသိမသာ အနိုင်ရအောင်လုပ်တတ်တယ်။

အဲဒီစိတ်ကြီးနဲ့ လူမှုရေးကိစ္စမှာ ကိုကို တစ်ခုခု ဖန်တီးလိုက်မှာကို ကျွန်တော် အရမ်းစိုးရိမ်နေတယ်။

ကိုကို၊ ကျွန်တော်က အရမ်းချစ်နေတဲ့သူလေ။ ကျွန်တော် ချစ်နေတဲ့သူကို ကိုကို ကူပြီးတော့ ချစ်ပေးပါလားဟင်”

“ငါ...မုန်းတဲ့လူကိုရော...၊ မင်း... ကူပြီးတော့ မုန်းပေးနိုင်မလား ပိုင်ပိုင်”

စကားတုံ့ပြန်သံ၊ မကြားရ။

“ကဲ... ငါ မုန်းတဲ့သူကို ငါ တစ်ယောက်တည်းပဲ မုန်းပါ့မယ်ကွာ။ မင်းချစ်တဲ့သူကိုလည်း မင်း တစ်ယောက်တည်းပဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချစ်လိုက်ပါ။

ငါကတော့ အားလုံးရှေ့မှာ မင်းကိစ္စကို အလိုတူတဲ့ ပုံစံနဲ့ နေမယ်။ တိုက်ခိုက်စရာရှိရင်တော့ ချုံခိုပြီး တိုက်ခိုက်မယ်။ မင်းကို မထိခိုက်စေရဘူး။ စိတ်ချ”

“ကျွန်တော် ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်စေချင်တယ် ကိုကိုရယ်”

“ပြေလည်စေရမယ်လေ။ မင်းဖြစ်ချင်တာ အကုန်ဖြစ်စေရမယ်။ မင်းလုပ်ချင်တာ၊ အကုန်လုပ်ဖူးမယ်။

မင်းလည်း မျက်နှာမပျက်စေရဘူး။ ငါလည်း မျက်နှာတစ်ချက်မှ မပျက်ဘူး။ ကဲ... ပိုင်ပိုင်။ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့။ ကိုကို အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”...ဟု၊ ပြောပြီ။ မင်းပိုင် ဖုန်းပိတ်သည်။

ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းရှိ ကလီစာတွေအားလုံး ယားကျိကျိဖြစ်နေ၏။ ဩဝါဒသို့ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

နာရီပိုင်းမျှသာ စဉ်းစားကြံဆမိသော ကိစ္စတစ်ခုကို ရက်ပိုင်းအတွင်း၊ ကျွန်တော် အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ်သည်။

“အမြန်ဆုံး မစီစဉ်စေချင်သေးပေမဲ့၊ လောလောဆယ်တော့ ဒေလီယာမိဘတွေကို အသိပေးထားသင့်တာပေါ့ အမေ” ဟု စကားစ၊ ပျိုးလျက်၊ ဒေလီယာမိဘများရှိရာ နယ်ဒေသသို့ အစော-

ကျွန်တော် သွားရန် စီစဉ်ဖြစ်သည်။

ညီဖြစ်သူ မင်းပိုင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြရိပ်တွေ့၏။ ဒေလီယာ၏ မျက်နှာထားသည်လည်း၊ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်။ အမေ မျက်မှောက်တွင်လည်းကောင်း၊ အမေ မျက်ကွယ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဒေလီယာကို ကျွန်တော် ပျူပျူငှာငှာ စကားဆိုသည်။ ရယ်ရယ်မောမော ဆက်ဆံသည်။

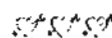
ကျွန်တော့်စိတ်ကို ထင်လင်းစွာ သိထားသော မင်းပိုင် အနေဖြင့်၊ ကျွန်တော် အာလုပ်မည်ကို တိတိကျကျ မတွက်ဆနိုင်သော်လည်း၊ ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်တော့မည်ကိုတော့ ခန့်မှန်းနိုင်ပေမည်။

“နင် ငါတို့နှစ်ယောက်ကို တကယ်ကြည်ဖြူလိုက်တာလား သိမိပိုင်” ဟု၊ ဒေလီယာ မေးသည်။ ကျွန်တော်က ရယ်ရယ်မောမော ဖြင့်...

“တားလို့ မရနိုင်တော့တဲ့ ကိစ္စကို၊ တွန်းပို့လိုက်တာ ပိုကောင်းတာပေါ့ဟာ။ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု၊ ပြောလိုက်၏။ ထိုစကားကြောင့်...

ဒေလီယာ ပြုံးလေသည်။

ယုံကြည်မှုတစ်ဝက်မျှ၊ တွယ်ကပ်လာသည့် အပြုံး။

(၇)

ညဦးပိုင်း ရထားသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောပိုင်း
တွင် ရောက်၏။ ရထားဆိုက်ရောက်ရာ ဘူတာမှနေ၍ ဒေလီယာ
၏ မိဘများဖြစ်ကြသော၊ ဦးမြမောင်၊ ဒေါ်ခင်စောတို့ နေထိုင်ရာ
ရွာသို့ မြင်းလှည်းဖြင့် ခရီးဆက်ရပြန်သည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင်
ရွာထဲသို့ ရောက်၏။

“သမီးက၊ သူဌေးကတော် သိပ်ဖြစ်ချင်တာ။
အခု သူဌေးကတော် မဖြစ်ပေမဲ့၊ သူဌေးသားကတော်

၁၇၂

မောင်လှမျိုး

(ခင်အောင်မြ)

ဖြစ်ပြီကော...

ဒေလီယာ၏ မိခင် ဒေါ်ခင်စော၏။ ရိုးသားသော စကားသည်။ ကျွန်တော့် ရင်တွင်းသို့၊ မြားတစ်စင်းပမာ ဝင်လာလေ၏။ အမေက ပြုံးနေသည်။ ဒေလီယာ၏ ဖခင် ဦးမြမောင်က စကားနည်းသည်။ ပါးစပ်ထဲတွင်၊ ဆေးရွက်ကြီး ငုံထားရင်း၊ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်သာ နေ၏။

ဒေလီယာ၏ ညီမဖြစ်သူ အေးယုဆွေက...

“အစ်မ။ အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ။ အဲဒီလို

ပြောတော့...။ မမ သိက္ခာကျမှာပေါ့”

ပြုံးလျက်ဆိုသော၊ အားတုံအားနာစကား။

ဒေါ်ခင်စောက...

“ဪ...။ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာနဲ့

နဂိုတုန်းကတည်းက၊ သားချင်းလို နေခဲ့ကြတဲ့ဟာ

စကားထိန်စရာ မလိုပါဘူး”

ကျွန်တော်က...

“ဟုတ်ပါတယ်။ အရင်ကတည်းက၊ ဆွေထွဲ

မျိုးလို နေခဲ့ကြတာပဲ။ စကားအမှားဆိုတာ မရှိပါဘူး။

အခု အမေနဲ့ ကျွန်တော် လာတာလည်း

ဒီကိစ္စတစ်ခုတည်း။ မဟုတ်ပါဘူး။ ငယ်ငယ်

မျိုးရိုးဆစ်...နေ

၁၇၃

တစ်ခေါက်လောက်ပဲရောက်ဖူးလို့၊ အခုမှ အလည်အပတ် လာတာမျိုးလည်း။ ပါပါတယ်။

အဖေကိုတောင်၊ ခေါ်လာမလို့ပဲ။ အလုပ်များလွန်းလို့၊ ထားခဲ့ရတာ”

ဒေါ်ခင်စောက၊ အမေ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“အစ်ကိုကြီး အဖအရာဆိုသလိုပေါ့။ တော့သားကြီးကတော့၊ တကယ့်ကို အားကိုးရပြီပဲ။

ကျုပ်သား၊ တော့နေရာမှာဆိုရင်၊ ရွေးမတွေကို တန်းစီပြီး ရွေးပစ်လိုက်မှာ”

အားလုံး ရယ်မောကြသည်။

အေးယုဆွေ မျက်လွှာချထား၏။ မျက်နှာပေါ်တွင် ပြီးယောင်သာ ယုတ်သန်းသည်။

ရန်ကုန်မှာကဲ့သို့၊ ကျွန်တော် ဘောင်းဘီရှည် မဝတ်။ ဇာတ်ကိုင်ဖုန်းမကိုင်။ ချည်ပုဆိုးလတ်လတ်ကိုသာ ဝတ်ဆင်သည်။

အသံတုပူလွန်းသော်လည်း၊ အဖြူရောင် အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဆင်သည်။ အင်္ကျီလက်ကိုတော့၊ ခေါက်တင်ထား၏။

အေးယုဆွေက၊ နွားလှည်းမောင်းနေသော ကျွန်တော် နံဘေးတွင် ထိုင်သည်။ နဖားကြိုးကို၊ လိုသလို ကူဆွဲရင်း...

“အစ်ကိုတို့ မိသားစုက၊ အစ်ကိုညီနဲ့ ကျွန်မ အစ်မကို သဘောတူရဲ့လား”

“တူလို့ လာအကြောင်း ကြားတာပေါ့”

ကြိမ်လုံးကို နွားပြီးညောင်ရိုးပေါ်သို့ ဖွဖွတင်ရင်း၊ ကျွန်တော် ပြောသည်။

“မင်္ဂလာတွေ ဘာတွေ ဆောင်ကြတော့မှာ လား”

“အဲဒါတော့...၊ အစ်ကို မသိဘူး။ အဖေတို့ အမေတို့ စီစဉ်ခိုင်းရင်၊ အစ်ကိုက လုပ်ပေးရုံပဲလေ။ အခုလာတာက၊ အလည်သက်သက်၊ ပြီးတော့ စကားဦးလာသမီးတာပဲ ဆိုပါတော့...”

“အစ်မ ပြောသလိုပဲ။ မမ ဒေလီယာက ဂုဏ်မက်တယ်။

အဲဒါကို အစ်ကိုတို့ မိသားစုက အမြင်မရှင်း ခိုးရိမ်တယ်”

ကျွန်တော် ရယ်လျက်...

“ဘာစိုးရိမ်စရာရှိလဲ။ ဂုဏ်မမက်တဲ့သူ

ဘယ်မှာ တိုးတက်ပါ့မလဲ။

လူလောကမှာ၊ ဂုဏ်တို့၊ သိက္ခာတို့၊ အရှိန် အဝါတို့ဆိုတာ၊ ရှိဖို့လိုတယ် အေးယုဆွေရဲ့။

အေးယုဆွေကရော၊ ဂုဏ်မမက်ဘူးလား”

“ဂုဏ်ဆိုတာ၊ ဘာကိုခေါ်မှန်း ကျွန်မ မသိဘူး အစ်ကို။

ပညာဂုဏ်ကို ဂုဏ်လို့ ခေါ်တာလား။ ဥစ္စာဂုဏ် ကို ဂုဏ်လို့ ခေါ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ်၊ အဲဒီ နှစ်ခု စလုံးကိုပဲ ဂုဏ်လို့ ခေါ်တာလား။

ကျွန်မ ကွဲကွဲပြားပြား မသိသေးဘူး။ သိခဲ့ရင် လည်း၊ ကျွန်မ မက်မောမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မမက်မောတာလဲ”

“အဲဒါတွေက၊ မက်မောစရာမှ မဟုတ်တာ”

သစ်ပင်ရိပ်တစ်ရိပ်အောက်တွင်၊ နွားလှည်းကို ရပ်လိုက် ဆည်။ လှည်းပေါ်မှ အတူဆင်းရင်း...

“ဒါဆို၊ အေးယုဆွေက၊ ဘာကို ဘယ်လို တည်ဆောက်ထားသလဲ”

ဖြူညက်ညက်၊ မျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ သနပ်ခါးပါးတွက်ကြား သည်၊ ပြုံးသောအခါ ပို၍ လှလှာ၏။

“တည်ဆောက်တာတွေ စီမံတာတွေ ကျွန်မ မသိဘူး။

စာသင်ရမယ့် အချိန်မှာ၊ စာကို တတ်အောင် သင်မယ်။ အလုပ်လုပ်ရမယ့် အချိန်မှာ အလုပ်ကို ပြစ်အောင်လုပ်မယ်။

ငွေများများရရှိလိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုး ချမ်းသာ ရမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်မျိုး ကျွန်မမှာ မရှိဘူး။

ရိုးရိုးလေး ပြောရရင်၊ အခု ကျွန်မ အခု အိမ်အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးနေတယ်။ အဘနဲ့ အိမ် အနားမှာ ရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ အဘနဲ့ အိမ်မရဲ့ အလုပ် တွေ အကုန်လုံး။ ကျွန်မ လုပ်ပေးရမှာပဲ။

နောက်တစ်လ၊လောက်နေရင်၊ ရန်ကုန်မှာ ကွန်ပျူတာသင်တန်း လာတက်ဦးမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်တာ မှန်သမျှ ကျွမ်းကျင် အောင် သင်မယ်။ ပြီးရင် လိုတဲ့ နေရာမှာ အသုံးပြု မယ်။

အသုံးပြုလို့မရရင်လည်း ဒီပြန်လာပြီး အိမ် အလုပ်ကို ကူလုပ်ပေးရုံပဲရှိတယ်။

မမက အဘနဲ့ အိမ်မကို ချမ်းသာစေချင်တာ

တဲ့။ ကျွန်မကတော့ အဲဒီလို ဆန္ဒမျိုး မရှိဘူး။

ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ တောသူတောင်သားဘဝနဲ့ အေးအေးလူလူလေး ခေါင်းချသွားကြရင် တော်ပြီ”

“လောဘ မရှိဘူးပေါ့”ဟု ကျွန်တော် စကားတောက်သည်။

“လောဘမရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လောဘ၊ မကြီးတာပါ။

ကျွန်မက ဘဝကို ဟောဒီလည်းလမ်းကြောင်း မှာ နွားလည်းမောင်းနေသလိုပဲ သဘောထားတယ်။

တဘိဘိနဲ့တော့ ရှေ့ကို ရွေ့နေမှာပဲ။ မြန်မြန် မောင်းရင်တောင် ဖုန်တထောင်းထောင်းထ၊ နိုင်တယ်။

မမဒေလီယာရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကတော့၊ ဒီလည်း လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ၊ လေယာဉ်ပျံမောင်းဖို့ စိတ်ကူး နေသလိုပဲ။ ဖုန်တထောင်းထောင်းနဲ့၊ ကျွန်မကတော့၊ နွားလည်းလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ နွားလည်းပဲ မောင်းမယ်။ လေယာဉ်မောင်းဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးမှာ မဟုတ် ဘူး”

ကျွန်တော်က၊ ရယ်မောလျက်...

“အေးယုဆွေက၊ စကားနည်းမသိ စကားပြော

ကောင်းသားပဲ”

ပြုံးလျက်...

“တစ်ဘဝစာလုံးကို ခြုံငုံပြီး ပြောရတာပါ။
နောက်ထပ် ပြောခိုင်းရင်၊ မပြောတတ်တော့ဘူး”

“ဝင်ငွေရအောင်၊ ဘာတွေ လုပ်သလဲ”

“ကလေးတွေကို စာပြတယ်။ အိမ်အလုပ်က
တွေ၊ ပဲကောက်တာတို့၊ နှမ်းကောက်တာတို့၊ လုပ်
ရတာပေါ့”

“ပဲကောက် နှမ်းကောက်ဆိုတာ၊ ဘာကို ပြော
တာလဲ”

“ရန်ကုန်လိုဆို၊ ခူးတယ် ဆွတ်တယ်ခေါ်တာ
ပေါ့။

မြေပဲကောက်တယ်ဆိုရင် မြေပဲပင်ရဲ့ အခြေထဲ
က မြေပဲတွေကို ခူးတာပေါ့။

ပဲခူးတယ်။ နှမ်းခူးတယ်။ မြေပဲခူးတယ်ဆို
မသုံးကြဘူး။ ပဲကောက်တယ်။ နှမ်းကောက်တယ်။
မြေပဲကောက်တယ်လို့ပဲ ပြောကြ သုံးကြတယ်”

“ဪ။ အစ်ကိုက၊ ကောက်တယ်ဆိုတာ
ပဲတွေ၊ နှမ်းတွေကို လိုက်ဝယ်တာလားလို့”

“ဝယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခူးတာ”ဟု၊ အေးယုဆွေ ပြော
သည်။

သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်တစ်ချက် ငေးကြည့်မိစဉ်
ဒေါလီယာ၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်၏။
ရင်တွင်းရှိ အတ္တဘီလူးသည်၊ ဒေါသမြစ်ထဲတွင် ယစ်မှူး
လျက်၊ ရှိနေသေး၏။

(၈)

ညနေစောင်းတွင်း၊ အမေနှင့် လူကြီးသူမတွေက၊ အိမ်ဝင်း
ထဲတွင်းရှိ မန်ကျီးပင်ကြီးအောက်၊ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်း၊ ရေခဲခွေးကြမ်း
ပိုင်းဖွဲ့လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အေးယုဆွေက ရွာဦး
ဆတ်အနီးရှိ ဇရပ်ကြီးရှိရာသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့၏။

ဇရပ်ကြီးသည်၊ ရွာအဝင်လမ်းနှင့် အနည်းငယ်မျှ ဝေးကွာ
၍ ဇရပ်ကြီး၏ အနီးတွင်း ထန်းပင်စုစုကို ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု
အတူသည်။ ထန်းပင်စုတို့၏ အလွန်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း။
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှင့် ကပ်လျက် ကုန်းမြင့်တွင်း ရွာဦးဆတ်
တို့ ဖူးမြင်နေရ၏။ ဆည်းလည်းသံကို၊ လေသင့်မှ ကြားရသည်။

“ရန်ကုန်မှာ သုံးလေးခါလောက်တွေ့တုန်းက၊

အစ်ကိုပုံစံက၊ ဆတ်ဆတ်ကျဲပုံစံ။

အခုလို လုံချည်နဲ့ဘာနဲ့ ဝတ်ထားပြန်တော့ သဘောမနောကောင်းတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။ ရန်ကုန်မှာ မြင်းတုန်းက၊ အပြောအဆို အခုလောက် ဖော်ရွေလိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“ရန်ကုန်မှာ အလုပ်တွေ အများကြီးပဲ။ စကား ဖောင်ဖွဲ့ချိန် မရဘူး။

အခု အလည်လာတာလေ။ အလုပ်တွေ အကုန်လုံး ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားခဲ့တယ်။ အလုပ် တွေကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်ခဲ့တော့ လူက စက်ရင် နဲ့ မတူတော့ဘူး။ လူနဲ့ တူသွားတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား”

သွားဖြူတန်းလေး ပေါ်လွင်ရုံမျှ ရယ်မောသည်။

“အေးယုဆွေ”

“ရှင်”

“အေးယုဆွေ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ပိုင်ပိုင်နဲ့ အတူတူပဲလေ။ နှစ်ဆယ်တော် အစိတ်ပိုင်းပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေးစရာရှိလို့”

“ဘာမေးမှာလဲဟင်”

“ရွာထဲမှာ ချစ်သူချည်းစားရှိသလား။ ဒါမှ မဟုတ်၊ ရင်ထဲမှာ ချစ်သူချည်းစားရှိသလား။ အဲဒါ မေးမလို့”

“အို...။ အစ်ကိုကလည်း။ ဒါ မေးစရာလား။ ဘာကြောင့် မေးရတာလဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ သိချင်ရတာလဲ”

“ရှိသွားမှာစိုးလို့၊ ရှိနေမှာစိုးလို့”

“အစ်ကိုစကားက၊ တစ်မျိုးပဲ”

“ဟုတ်တယ် အေးယုဆွေ။ အစ်ကိုရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။

ရန်ကုန်မှာတုန်းက၊ မြင်းတွေဖူးပေမဲ့၊ အေးယု ဆွေကို သိပ်သတိမထားမိခဲ့ဘူး။

အခုရက်ပိုင်း အတွင်းမှာမှ၊ အေးယုဆွေကို နီးနီးကပ်ကပ်၊ သတိထားဖြစ်တယ်။

ရိုးသားတယ်၊ ဖြူစင်တယ်ဆိုတာ၊ အခုမှ ပိုသိ ရတယ်။

လာတာကတော့၊ ပိုင်ပိုင်နဲ့ ဒေါလီယာကိစ္စပဲ။

အခု အစ်ကိုကိစ္စအတွက် လာသလို ဖြစ်နေပြီ။ အစ်ကို အေးယုဆွေကို ချစ်နေမိပြီ။

ဖြစ်သင့် မဖြစ်သင့်ကို မစဉ်းစားပါနဲ့။ ချစ်နိုင် မချစ်နိုင်ဘဲ စဉ်းစားပေးပါ။ နော် အေးယုဆွေ”

မျက်နှာအလွဲတွင်း လက်ကိုင်ပဝါအဖြူလေးဖြင့် စည်းနှောင်ထားသော ဆံပင်ရှည်တို့သည်၊ အရှက်သည်းသော မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်သွားလေ၏။

“ဒုက္ခပဲ။ ကျွန်မ...အဲဒါမျိုး စကားတွေ နားမထောင်ရဲဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ။ ကျွန်မ ကြောက်တယ်။ မပြောပါနဲ့တော့နော်”

“မကြောက်ပါနဲ့ အေးယုဆွေရယ်။ နားနဲ့မနာ ဗဝါးနဲ့နာပါ။ လိုအပ်မယ်ဆိုရင် မိဘတွေကို၊ အခုချက်ချင်း အသိပေးချင်တယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မ အစ်ကိုကို ဧည့်ဝတ်ပြုတာပါ။ အရမ်းရောရောနှောနှောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို တစ်မျိုး မထင်ပါနဲ့”

တုန်လှုပ်ကြောက်လန့်စွာဆိုသော စကား။

“အထင်သေးပြီး နှုတ်ဆော့တယ်လို့ ထင်မြင်

ရင်တော့၊ အေးယုဆွေ အစ်ကိုကို ဇော်ကားတာပဲ။

ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တဲ့ စိတ်ကို၊ ရန်ကုန်အထိ သယ်သွားဖို့ ခံနိုင်ရည်မရှိလို့၊ ချက်ချင်းဖြစ်၊ ချက်ချင်းပြောမိတာကို အေးယုဆွေ ဘယ်လို ထင်မြင်လိုက်တာလဲ”

အရပ်ခါးပန်းပေါ်မှ လျော့ဆင်းပြီး၊ သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့် ကြည့်ရင်း...

“ဘာလဲ အေးယုဆွေ။ ရန်ကုန်သားတွေ နှုတ်ဆော့တယ်လို့ ထင်ချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ခေါင်းငုံ့နေဆဲ၊ စကားဆိုသည်။

“မဟုတ်ရင်၊ ဘာဖြစ်လို့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်ရတာလဲ။

ခါးပြုတိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို၊ မြင်သာအောင်၊ ထုတ်ပြောလိုက်တာ”

“ကျွန်မ ကြောက်တယ် အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်မ ကြောက်တာပဲ သိတယ်။ ကျွန်တာ မပြောတတ်ဘူး။

ကျွန်မ ကျောင်းမှာတုန်းက၊ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေ ရှိပါတယ်။ ရောရောနှောနှော မနေဖူးဘူး။

အခု အစ်ကိုကို၊ ကျွန်မက ရောရောနှောနှော
ခင်ခင်မင်မင် ပြောမိနေမိလို့၊ ဒီစကားမျိုး ထွက်လာ
တာလားလို့ပါ။

အထင်အမြင်သေးစရာတွေရင်း ကျွန်မကို ဆုံး
ပါ အစ်ကို။ ကျွန်မ၊ ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံတာပဲ
ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။

မဝံ့မရဲမျက်နှာလေးကို၊ နီးကပ်စွာ ကြည့်လျက်...

“အထင်သေးမှတော့၊ ချစ်တယ်လို့ ပြော
မလား။

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားထဲမှာ အထင်ကြီးတာ
တွေ လေးစားတာတွေ ဖြတ်နိုးတာတွေ တန်ဖိုးထား
တာတွေ အကုန်ပါသွားပြီလေ။

အေးယုဆွေ နားလည်အောင် အစ်ကို ဘယ်လို
ပြောရမလဲ”

မဝံ့မရဲ အကြည့်ရွှေ့သည်။ မျက်ဝန်းချင်းဆုံသောအခါ
ကျွန်တော် ပြုံးလျက်နေ၏။ မျက်နှာနုပေါ်တွင် ရှက်သွေးဖြာနေ
သေးသည်။

“အစ်ကို အေးယုဆွေကို ချစ်တယ်။ အစ်ကို
ကို ပြန်ချစ်ပါ။

အစ်ကို သိုင်းဝိုင်းဖွဲ့နွဲ့ပြီး မပြောတတ်ဘူး။
အစ်ကို အေးယုဆွေကို အရမ်းချစ်တယ်။ အေးယုဆွေ

အစ်ကိုကို၊ အရမ်းပြန်ချစ်ပါ”

အင်အားငယ်သော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော်ကို ငိုကြည့်သည်။
မျက်ဝန်းတွင်း မျက်ရည်ဝေဝေကို တွေ့ရ၏။ မျက်တောင်
တွေ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်သည်။

မျက်ရည်ရောင်ကြောင့် မျက်ဝန်းတွေ ပိုလွှဲနေ၏။ ကျွန်တော်
အမြင်တွင်း မျက်ရည်ရောင်ဟု၊ မယူဆချင်။ ချစ်ရိပ် ချစ်ရောင်ဟု၊
လိုရာတွေ့၍ ယူဆချင်၏။

မိန်းမသား တချို့သည် ရင်ထဲသို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိန်းဝပ်
လာပြီးဆိုလျှင်၊ မျက်ရည်လဲ့လဲ့ ဝေဝေတတ်သည်ဟု၊ ကျွန်တော်
ကြားဖူး၏။

“အစ်ကို။ ဟို...စေတီလေးကို သွားဖူးရ
အောင်။ အခု အစ်ကို ပြောလက်စ၊ စကားတွေကို၊
ဆက်မပြောနဲ့တော့နော်”

“မပြောနဲ့ဆို မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...
အခု အချိန်ကစပြီး၊ အချိန်တိုင်း နာရီစက္ကန့်တိုင်းမှာ
အေးယုဆွေရဲ့ တုံ့ပြန်စကားကို၊ မျှော်လင့်နေတယ်
ဆိုတာတော့ သိပေးထားနော်။

မောင်လှမျိုး

(ချစ်အောင်မြင်)

အပြေသက်သက် မလိုချင်ဘူး။ ချစ်တာ တစ်ခု
ပဲ လိုချင်တယ်။ စဉ်းစားပြီး မချစ်နဲ့နော်။ အရိုးခံ
အတိုင်း ဖြစ်လာမယ့် အချစ်စိတ်ကိုပဲ အစ်ကို လိုချင်
တယ်။ နော်...အေးယုဆွေ”

ခေါင်းညိတ်၏။

ခြေလှမ်းတူယှဉ်သည်။

လေအသွေတွင်၊ ဆည်းလည်းသံတွေ စိညံ့စွာ ကြားရ၏။
နွေမကုန်သေး။

(၉)

အေးယုဆွေသည် ထမင်းပွဲပြင်သောအခါ၊ လက်ဖက်ပွဲ
ပြင်သောအခါ၊ အကြမ်းအိုးချသောအခါတွေမှာ၊ ခြေမကိုင်မီ လက်
မကိုင်မီ ဖြစ်နေရှာသည်။

သူ့ဖခင်အား ဆေးခေါက်ဘူး လှမ်းအပေးတွင်၊ လမ်းခုလပ်၌
လွတ်ကျ၏။ ကျွန်တော် မသိချင်ယောင်ပြုထားရသည်။ ဖခင်
ဦးမြမောင်က...

“ဟဲ့...နီတာမ။ နင်...ဟိုဟာလွတ်ကျလိုက်၊
ဒီဟာ ခလုတ်တိုက်လိုက်နဲ့၊ ဘာဖြစ်နေသတုန်း၊”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အဘရဲ့။ ဒီက...အစ်ကိုကို
ရွာနီးချုပ်စပ်လိုက်ပို့တာ နေပြင်းတွေ၊ မျက်လုံးတွေ

ပြာပြာပြီး ဟိုတိုက် ဒီတိုက် ဖြစ်ကုန်တာ”

“ခေါင်းမှ ဆောင်းမသွားဘဲကိုး” ဟု၊ မိခင်ဖြစ်သူက ပြောသည်။ ဖခင်က...

“ထန်းရည်တွေ ဘာတွေ မတိုက်လိုက်ဘူးလား။ နင့်အစ်ကိုကို”

“အစ်ကိုက၊ ဆေးလိပ်တောင် မဖွာတတ်ဘူးအဘရဲ့”

“ဟ၊ ရန်ကုန်သား အရမ်းရိုးသက်၊ ရန်ကုန်မှာ နေရင်၊ ရိုးလို့ မရဘူးနော...”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ။ ကျွန်တော်က ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မှာစိုးလို့ အသောက်အစားရှောင်တာပါ”

အိမ်ဝင်းထဲတွင်၊ လယ်သူရင်းငှား ဆယ်ယောက်ကျော်ခန့် ရှိဟန်တူသည်။ နေဝင်စတွင်၊ ရေလှည်းတိုက်သူတွေ ထင်းခွေသူတွေက၊ နွားတွေနှင့်အတူ ပြန်လာကြ၏။

အိမ်အလုပ်သမား သူရင်းငှားများမှတစ်ဆင့် ရွာထဲတွင် အေလီယာ၏ သတင်းစကားသံ၊ ပျံ့နှံ့နေလောက်ပေပြီ။ ရန်ကုန်က သူဌေးတွေ ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့်၊ ကျွန်တော်တို့ သားအမိတို့ ကြည့်ကြ၏။ အထင်စားကြီး ကြည့်ကြသည်။ ထိုအကြည့်မျိုးတွေထဲ လည်း၊ ကျွန်တော် ရင်မဆိုင်ချင်။

သို့သော် မိဘ၏ စာတိရပ်ရွာဟု၊ သိထားသဖြင့် မေးသမျှ မြန်းသမျှ စူးစမ်းသမျှတွေကို ဖော်ရွေစွာ ပြောရသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျေးလက်အသရုံး လူတန်းစားတို့မှာ၊ ရိုးသားဖြူစင်သော အလိုလောဘနည်းသော၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အနေအထိုင် အပြောအဆိုတို့ကို ဆုပ်ကိုင်ပိုင်ဆိုင်ထားကြသေးသည်ကိုမူ၊ ကြည်နူးစဖွယ် တွေ့မြင်ရ၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင်လည်း အေးယုဆွေသည်၊ ထိုသို့သော ရိုးသားဖြူစင်သူတို့ထဲတွင် ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်လျက် ရှိသည်ကို ကျွန်တော် ထင်ရှားစွာ သိပါသည်။

အေးယုဆွေ၏ အမေနှင့်အမေက၊ အမေ့ကို ရွာဦးကျောင်းသို့ လိုက်ပို့ကြသည်။ ရွာသို့ရောက်ရောက်ချင်း တစ်ခါရောက်ပြီးပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်ပါမသွား။ အေးယုဆွေနှင့်အတူ၊ အိမ်တွင်သာ နေခဲ့သည်။

ဘုရားဆွေအိမ်တော်ကမ်း မျက်နှာသစ်တော်ရေ သောက်တော်ရောက်ပုံ၊ ပန်းဆီမီးတို့ ထုံမွှမ်းပူဖော်နေသော၊ အေးယုဆွေကို၊ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။ ဘုရားရိုင်းပြီးသောအခါ၊ ကလေး

တွေကို စာသင်ထားသော အနက်ရောင်သင်ပုန်းပေါ်ရှိ မြေပြ
စာကြောင်းတွေကို ရေစိုအဝတ်ဖြင့် ဖယ်သုတ်၏။

ကိစ္စဝိစ္စတို့ ပြီးစီးသောအခါ၊ ရေခန်းဓာတ်ဘူးနှင့် အကြမ်း
ပန်းကန်လုံးတွေပါသော၊ လင်ပန်းကို ကျွန်တော့်ရှေ့ရှိ မတ်တတ်စား
တွင် တင်သည်။

“အစ်ကို့၊ ထမင်းကြော် စားတော့မလား။ အစ်မတို့လား
စားမလား”ဟု မေးသည်။ “အင်း၊ လူကြီးတွေ လာမှပဲ စားတာပေါ့”
ဟု သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ဖြေ၏။ အနားမှ ထွက်ခွာ
မည်အပြု၊ ကျွန်တော်က...

“အေးယုဆွေ”

“ရှင်”

“ထိုင်ဦး”

အမိန့်ကို နာခံရှာသည်။

“အစ်ကို့ကို စကားမပြောချင်တော့ဘူးလား”

“မပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို့၊ မပြော
ရတာ”

“ဘာကို မပြောရတာလဲ။ မပြောရဲစရာ ဘာ
လို့လဲ”

“ကျွန်မ လိပ်ပြာမလုံဘူး အစ်ကို”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ အေးယုဆွေ။ အစ်ကို
ကို နားရှင်းအောင် ပြောပါ”
တံထွေးမျိုချ၏။ စကားဟုတ် အာခေါင်ကပ်နေဟန်တူသည်။

“ကျွန်မကို မမလိုမျိုး ထင်မှား၊ ကျွန်မ အရမ်း
ကြောက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အစ်ကို့ကို ကျွန်မ
ရင်မဆိုင်ရဲတာပါ။

အခုဆိုရင်၊ ရွာထဲမှာ အသံသွဲ့သွဲ့ထွက်နေပြီ။
မေယုဆွေတစ်ယောက် သူဌေးကတော်ဖြစ်တော့မယ်
တဲ့”

“မေယုဆွေ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“မေယုဆွေ ဆိုတာ မမဒေလီယာရဲ့ နာမည်
လေ။ ရွာထဲက သူ့ကို မေယုဆွေပဲ ခေါ်ကြတာ။

မမက မှတ်ပုံတင်လုပ်တဲ့အရွယ်ကစပြီး သူ
နာမည်ကို ဒေလီယာလို့ ပြောင်းတာ။ အဘတို့ အစ်မ
တို့ကိုလည်း၊ ဒေလီယာလို့ ပြောင်းခေါ်ခိုင်းတယ်။
မခေါ်ရင် စိတ်ဆိုးတယ်”

ဒေလီယာလို့ ငယ်ဘဝ ငယ်အတွေးကိုး တွေးမြင်လျက်၊
ကျွန်တော် ရယ်ချင်သည်။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ စကား မကပ်ပါဦး”

“အစ်ကိုက၊ ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုတော့၊ ကျွန်မက အစ်ကိုကို ပြန်ချစ်ရင်၊ အစ်ကိုကိုပဲ ယူရမှာ။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်က သူဌေးသား နှစ်ယောက်ကို ယူကြတယ်လို့၊ ကျွန်မ အထင်မခံချင်ဘူး”

“ဒါ အသေးအမွှားကိစ္စပါ။ အစ်ကို ကြားချင်တာက၊ အေးယုဆွေ အစ်ကိုကို ချစ်နိုင် မချစ်နိုင် ဆိုတာပဲ သိချင်တာ။

လောလောဆယ် ဖြေရမယ့်၊ အဖြေကို မဖြေဘဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကိစ္စကို ထည့်စဉ်းစား နေတာလဲ”

“နောက်မှ ဖြစ်မယ့် ကြုံမယ့် ကိစ္စကို ဂျေတန်းတင်ပါရစေ အစ်ကိုရယ်။

မမ ဒေလီယာ မတွေးပေမဲ့ ကျွန်မ တွေးဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မက၊ သူဌေးကတော်လည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။ သူဌေးမလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။

ကျွန်မ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ပဲ နေချင်တယ်။ ဆင်မဇာတာပါတယ်ပဲပြောပြော၊ ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ ကျွန်မ ရပ်တည်နေချင်တယ်”

“အဲဒီစိတ် ကောင်းတယ်လေ။ အဲဒီ စိတ်ကို အစ်ကို သိတယ်လေ။

အစ်ကို မသိသေးတာက၊ အေးယုဆွေ အစ်ကိုကို ချစ်မချစ်။ အဲဒါ အစ်ကို မသိရသေးဘူး။ သိချင်တယ်”

“ကလေးတွေ စာမေးပွဲနီးပြီ အစ်ကို။ သူတို့ စာမေးပွဲပြီးရင်၊ ကျွန်မ ရန်ကုန်ကို၊ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတက်ဖို့ လာမယ်။ အဲဒီကျမှ၊ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မ နဲ့ တွေ့ပါရစေ”

“အချိန်ဆွဲနေတာလား အေးယုဆွေ။ အစ်ကိုက စီးပွားရေးသမား။ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်တာကို ပိုကြိုက်တယ်”

“ချီတုချတုဖြစ်ရာကိစ္စမျိုးကို ချက်ချင်း မဆုံးဖြတ်သင့်ဘူး အစ်ကို”

“စဉ်းစားတယ်ဆိုတာ၊ တွက်ဆတဲ့ကိစ္စ။ အကျိုးရှိမရှိ ချင့်ချိန်တဲ့ ကိစ္စ။

အဲဒီ စဉ်းစားတာမျိုးက၊ မရှိသေးဘူးလို့ အစ်ကိုက စွပ်စွဲရင်ကော...”

“အစ်ကို စွပ်စွဲလည်း၊ ကျွန်မ ခံရုံပဲပေါ့။

၁၉၆

မောင်လှမျိုး

(ချစ်သူချစ်သူ)

ကျွန်မက... တစ်သက်လုံး အားကိုးရပါမလား။
ကြွယ်ကြွယ်ဝဝ နေရပါမလားလို့ စဉ်းစားတွက်ဆတာ
မှ မဟုတ်ဘဲ။

ကျွန်မ ပါးစပ်က ထွက်ကျလာရမယ့် ချစ်တယ်
ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် မကြွယ်ဝတဲ့ ဘဝအခြေ
အနေပေါ် ဘယ်လောက်ထိခိုက်နိုင်သလဲပဲ။ ကျွန်မ
စဉ်းစားမှာပါ။

စိတ်ချပါ အစ်ကိုရယ်။ ရန်ကုန်ရောက်ရောက်
ချင်း၊ အစ်ကို လိုချင်တဲ့ အဖြေကို၊ ကျွန်မ ပေးပါ
မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ လိုလားတဲ့ တောင်းဆိုမှုတစ်ခု
ကိုလည်း အစ်ကို ပေးရလိမ့်မယ်။

“ပေးမယ်”...ဟု၊ ကျွန်တော် လွယ်ကူစွာ ပြောလိုက်၏။
မျက်ဝန်းချင်း ဆုံကြသည်။

သူ့ ရင်ခုန်နေမည် ထင်၏။

မျက်ဝန်းဆုံစွာ ကြည့်လျက်...

“ဒေလီယာနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမှာလား”...ဟု၊ ကျွန်တော်
လိုက်သည်။

သူက ပြုံးလျက်...

“မမနဲ့ တိုင်ပင်မှတော့။ ဘာမှ စဉ်းစားမနေ”

မျိုးသစ်...နွေ

၁၉၇

ချစ်လိုက် ကြိုက်လိုက်...လို့ အကြံပေးမှာပေါ့ အစ်ကို
ရဲ့။

ကျွန်မ၊ အခု ပြောပြီးပြီပဲ။ ရန်ကုန် ရောက်
ရောက်ချင်း၊ အစ်ကို လိုချင်တဲ့ အဖြေကို ပေးပါမယ်
လို့။

“ကျေးဇူးပဲ”...ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“မနှစ်သက်တဲ့ အဖြေကို ပေးမိရင်လည်း ကျေးဇူးတင်
မပျက်ရဘူးနော်”...ဟု၊ သူ...နောက်ပြောင်၏။

“အမြဲတမ်း ကျေးဇူးတင်မှာပါ”...ဟု၊ ကျွန်တော် ပြော
သည်။

“အဲဒါဆို၊ ကျွန်မလည်း ကျေးဇူးပဲ”

သူ ပြုံးသောအခါ၊ နေရောင်ခြည်သည် အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာ
တွင် ပို၍ လင်းလွေလာ၏။

~~~~~

(၁၀)

မင်းပိုင်၏ ဈာပန မြေချစဉ်က၊ ဒေလီယာ လူးလူးလိမ့်လိမ့်
ငိုကြွေးသည်။ အမေ...သတိလစ်မေ့မြောသည်။ အဖေ...မျက်ရည်
ကျသည်။

ကျွန်တော်...

မငိုကြွေး။ သတိမမ့။ မျက်ရည်မကျ။

ဒေလီယာကို ငေးကြည့်၊ စိုက်ကြည့်၊ စူးကြည့်ရင်းသာ၊
ဒေါသစိတ်တွေ မြင့်သည်ထက် မြင့်လာသည်။ အငြိုးပြင်းထန်ခြင်း
တွေ ပို၍ တိုးသည်ထက်တိုးလာသည်။ တုံ့ပြန်လိုစိတ်သည်...၊
ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများအလား။ တဖွားဖွား။

ဒေလီယာ၏ အိမ်မှအပြန်၊ မြစ်ကူးတံတားတစ်ခု၏ အဆင့်
ဘက် အကွေ့တွင်၊ မင်းပိုင် ဆိုင်ကယ်မောက်သည်။

နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသည်။

အမေနှင့် ကျွန်တော် ခရီးမှ ပြန်ရောက်သည့်နေ့က၊ မင်းပိုင်
ဆုံးပြီးခါစ။ အလောင်းကိုသာ မြင်ရသည်။

“ဒီမိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒီလို ဖြစ်တာ” ဟုသာ၊ ကျွန်တော်
တွေးမှတ်နာကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

မည်သူ့ကိုမျှ ရင်မဖွင့်။ မည်သူ့ကိုမျှ မကြေညာ။

ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးမှ၊ ဒေလီယာ၏ အဖေ အမေထံ
ရောက်လာကြသည်။ အံ့သြစကား၊ ကြေမြေ့စကား၊ တသ၊ စကား
တို့၊ ပြောဆိုဝမ်းနည်းကြ၏။

မိဘများမှတစ်ဆင့်၊ အေးယုဆွေက၊ ကျွန်တော့်ထံသို့
စာတစ်စောင် ပါးသည်။

အစ်ကို...

ကလေးတွေ စာမေးပွဲပြီးမှ

ကျွန်း၊ ဂုန်ကုန်လှမြန်မယ်။

စာမေးပွဲတွေ ခဏ်နေတုန်း

ဂျိကလှမြန်မာပါ။

အစ်ကိုနဲ့ထပ်တူ၊ ကျွန်း ခံစားရပါတယ်။

အစ်ကို...

တကုန်း ပြောပါနော်။

အစ်ကို အေးယုပါစေ...

အေးယုဆွေ

ဒေလီယာမျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်မိစဉ်တွင်၊ အေးယုဆွေ၏
စာခေါက်ကို၊ လုံးချေမိမလို ဖြစ်သွား၏။

၂၀၂

မောင်လှမျိုး

(ရှင်းလင်းမြင်)

စေ့စပ်ခြင်း လက်ထပ်ခြင်း မပြုရသေးသော်လည်း ရပ်ထဲ ရွာထဲတွင်၊ သတင်းစကားသုံးသုံးကြားပြီး ဖြစ်သဖြင့်၊ ဒေလီယာတွင် နှစ်နာမှုရှိနိုင်ကြောင်း၊ အဖေနှင့်အမေ တွက်ဆသည်။

ထို့ကြောင့်...

သားဖြစ်သူ မင်းပိုင်၏ ဇနီးလောင်း။ သူတို့၏ ချွေးမလောင်း အဖြစ်၊ ဒေလီယာကို သတ်မှတ်ပြီး တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၊ ကားတစ်စီး လက်ဝတ်လက်စားတစ်ဆင့်စား၊ ငွေသိန်းတစ်ရာတို့ကို၊ ဒေလီယာ အား၊ လိုလားစွာ ပေးအပ်သည်။

ကျွန်တော် မကန့်ကွက်။ မငြင်းဆို။ သို့သော်...

ဒေလီယာအနေဖြင့် ကန့်ကွက်သင့်သည်။ ငြင်းဆိုသင့်သည် ဟု၊ ကျွန်တော် ယူဆ၏။

ကိစ္စဝိစ္စများ။ အားလုံးအပြီးတွင်၊ ကျွန်တော် ဒေလီယာထံ သို့၊ သွားသည်။ တရားဝင် စစ်ကြေညာခဲ့သည်။

“ငါ့ညီသေတာ နှင့်ကြောင့်လို့ ငါ...တစ်သက် လုံး စွဲမှတ်လိုက်ပြီနော် ဒေလီယာ။

အဲဒီတော့၊ ငါ ခံစားရသလို၊ နင်...ခံစားနိုင်ဖို့ အားပေးထား”

“သိမီးပိုင်ရယ်။ နင့် မနာလိုမှုတွေက၊ အခုထိ မကုန်ခမ်းသေးဘူးလား”

မျိုးသစ်...နေ

၂၀၃

“ဟာ...

နင့်ကို ငါက၊ မနာလို ဖြစ်ရအောင်၊ နင်က... ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့လဲ။

နင့်ကို၊ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မနာလိုမဖြစ်ဘူး။ နင့်ကို၊ ငါ မလိုလားတာ။ လုံးဝ...ကို မလိုလားခဲ့ တာ။ ငါ့ညီ...နင်နဲ့ ပတ်သက်လိုက်တာ...၊ စုန်းမ ကဝေမနဲ့ ပတ်သက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ နင့်ကို၊ ငါ ဘယ်တော့မှ မကြေဘူး ဒေလီယာ”

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ကြိမ်းလိုက် မောင်းလိုက်တာဟာ”...ဟု၊ ဒေလီယာ ပြော၏။ “နင်ကလည်း မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အရှက်နည်း လိုက်တာ”...ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောခဲ့၏။

ဒေါသမီးတောင် ပေါက်ကွဲတော့မည်။

~~~~~

(၁၁)

“တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောင်းချစ်လို့ရရင် ပြောင်း
ချစ်လိုက်ပါလား အစ်ကို” ဟု အေးယုဆွေ ပြောသည်။ ကျွန်တော်က၊

“အချစ်ဆိုတာ မြေစင်းခရမ်းပျိုးလို ရတဲ့အရာ
မဟုတ်ဘူး။

ဒီနေရာမှာ... ဒီအပင်စိုက်မယ်ဆိုရင် စိုက်ကို
စိုက်ရမူ။

ပြောင်းလဲလို့ရတဲ့ အရာမဟုတ်ဘူး အေးယု
ဆွေ။ ကမ္ဘာလူဦးရေ သန်းပေါင်းများစွာထဲမှာ အစ်ကို
ချစ်တာ၊ အေးယုဆွေ တစ်ယောက်တည်းပဲ။

တခြားကို ဘာဖြစ်လို့ အာရုံညွှန်နိုင်နေတာလဲ”

“အစ်ကိုကို ချစ်ဖို့ ကျွန်မ လိပ်ပြာမလုပ်ဘူး၊
ဒီကြားထဲ၊ အဘနဲ့ အစ်မ ပြန်လာလို့၊ ရွာမှာ ကြားရ
တဲ့ သတင်းက၊ ပိုဆိုးတယ်။

မမဒေလီယာက၊ အစ်ကိုတို့ မိသားစုပေးတဲ့
ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို၊ လက်ခံယူလိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒါ
မကောင်းဘူး။ ကျွန်မ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်။

တစ်ခုခုကို မျှော်မြင်ပြီး၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်ရတာ
မျိုး၊ ကျွန်မ မဖြစ်ချင်ဘူး အစ်ကို”

“ဒေလီယာတို့ ကိစ္စတွေက ပြီးပြီလေ။ တစ်လ
ကျော်လောက်ကြာခဲ့ပြီ။ အစ်ကိုခေါင်းထဲမှာ မရှိတော့
ဘူး။ အေးယုဆွေက၊ ဘာလို့ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားရ
တာလဲ”

“ပြောပြီးပြီပဲ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုကို ကျွန်မ
လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ ချစ်ချင်တယ်”
ကျွန်တော်၊ သူမျက်နှာကို ပြုံးလျက် ကြည့်ရင်း...

“ဒါဆို... အေးယုဆွေက၊ အစ်ကိုကို
ချစ်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ချစ်တယ် အစ်ကို။ အရမ်းချစ်တယ်။ ဘဝမှာ
ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ တစ်ခါမှလည်း မချစ်ဖူးဘူး။

ပေတသီး၊ ကျီးတစ်သား ဆိုသလိုမျိုးပေါ့။
ဒါ...၊ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်ချင်
တယ်”

“အစ်ကိုလည်း၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဖူးပါဘူး...”ဟု၊
ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ အေးယုဆွေက...

“အစ်ကို”

“ပြောလေ”

“ကျွန်မ... တစ်ခုခုတောင်းဆိုမယ်...လို့၊

အစ်ကိုကို စကားခံထားတယ်နော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူတောင်းဆိုမှုသည်၊ ဥစ္စာပစ္စည်း တစ်ခုခုတော့ မဟုတ်
နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် တွက်ဆသည်။

“ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ၊ ဒီက စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းတွေကို၊ စွန့်ထားခဲ့ပါလား အစ်ကို။ ပြီးတော့
ရွာမှာ လာနေပါ။ ကျွန်မ လုပ်ကျွေးပါရစေ”
ထိုစကားကြောင့်၊ အံ့သြရသည်။

“သူဌေးတစ်ယောက်က၊ ကျွန်မကို လက်ထပ်
တာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး။

ကျွန်မက သူဌေးတစ်ယောက်ကို၊ လက်ထပ်

မောင်လှမျိုး

တာမျိုးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။

အစ်ကိုကို အားကိုးဖို့ ကျွန်မ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုးကွယ်ဖို့ ချစ်တာ။ ရွာမှာ လာနေရင် အစ်ကို၊ ကျွန်မ လုပ်ကျွေးမယ်”

“အေးယုဆွေရဲ့ အဘနဲ့ အစ်မကို မခွဲနိုင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း။ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို။ အစ်ကို ဘဝထဲကို၊ ကျွန်မ မဝင်ချင်ဘူး။ ကျွန်မ ဘဝထဲကိုပဲ အစ်ကို ဝင်လာစေချင်တယ်။

ကျွန်မ လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ ချစ်ဖို့အတွက်၊ အစ်ကိုရဲ့ ကြွယ်ဝမှုတွေကို၊ ရွာချခဲ့ပါ အစ်ကိုရယ်၊ နော်...”

လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လျက် စကားဆိုသည်။

“အစ်ကိုက အေးယုဆွေရဲ့ လုပ်စာကို ထိုင်စားရမှာလား”

“အစ်ကိုဘာသာ ထိုင်ပဲစားစား။ ထ၊ပဲစားစား ကြိုက်သလိုစား။

သွားဖို့လာဖို့အတွက်၊ ကားမရှိရင်တောင် နွားနဲ့ ပါတယ် အစ်ကို”

ချစ်ရိုးသစ်...နေ့

ကျွန်တော်.... ရယ်မောမိသည်။ ပြီးမှ....

“ဘယ်လိုစိတ်ထားနဲ့ပဲ ချစ်ချစ်။ အစ်ကိုကို ပြန်ချစ်တာ၊ အစ်ကို ကျေနပ်ပါတယ်။ ပျော်ပါတယ်။ တခြားကိစ္စတွေ မပြောနဲ့တော့နော်။

ချစ်ပြီးရင်၊ ကျန်တာတွေအားလုံးက အသေးအဖွဲ့ပါ။ ခေါင်းခြောက်ခံပြီး စဉ်းစားမနေနဲ့တော့၊ နော်”

သူ.... ခေါင်းမညိတ်။

မြေပြင်ကို စိုက်ကြည့်လျက်....

“အခု...မမရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းမှာ ကျွန်မ မနေဘူး။ သူ့ကားကိုလည်း ကျွန်မ မစီးဘူး။

သူ အရင်ငှားထားတဲ့ တိုက်ခန်းမှာပဲ ကျွန်မ နေတယ်။ သင်တန်းပြီးရင်၊ ကျွန်မ ပြန်မယ်။ ပြီးရင်.... ကွန်ပျူတာတွေ ဝယ်သွားမယ်။ ရွာက ကလေးတွေကို၊ ကွန်ပျူတာသင်ပေးမယ်”

“အစ်ကို ဘာကူညီရမလဲ”

“အစ်ကို့ဆီက၊ ကျွန်မ ဘာအကူအညီမှ မလိုဘူး။ အမှတ်တရလက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုလောက်တောင် ကျွန်မ ယူမှာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို။

အစ်ကိုသာ၊ အခုအချိန်ကစပြီး စဉ်းစားပါ။

ကျွန်မတို့ရွာမှာ... အစ်ကို နေနိုင်၊ မနေနိုင်။
သေသေချာချာ စဉ်းစား။

ကျွန်မ စီးပွားရေးပိုလုပ်မယ်။ ရွာမှာ အစ်ကို
ကို ထားဖို့ တိုက်အိမ်ဆောက်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစား
မယ်။ နော်...အစ်ကို”

ဦးခေါင်းကို လှုပ်ရုံသာ ကျွန်တော် ညိတ်ဖြစ်သည်။

တကယ့်ချစ်သူကို တွေ့ကြုံပိုင်ဆိုင်နေရပါလျက်၊ မုန်းသူ
ရန်ဘက်နှင့် သွေးသားတော်စပ်နေလေသည်။

(၁၂)

အလုပ်များပြားသည့်ကြားမှာ အေးယုဆွေ၏ ကွန်ပျူတာ
သင်တန်းသို့ ကျွန်တော် သွားရောက်ကြိုပို့သည်။ ကြိုခြင်းပို့ခြင်းကို
ကျွန်တော်ကားဖြင့် ကြိုပို့ခွင့်မရ။

အေးယုဆွေက ကျွန်တော်ကားကို လုံးဝ မစီးလိုကြောင်း
ပြောပြခြင်းဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် အငှားကားဖြင့်သာ ကြိုရ ပို့ရ၏။

ကွန်ပျူတာသင်တန်း သုံးလခန့်အကြာတွင် အေးယုဆွေ
ကွန်ပျူတာသုံးလုံး ဝယ်သည်။ သူနေသော တိုက်ခန်းပေါ်သို့

၂၁၂

မောင်လှမ်း

(ရင်းချောင်းမြို့)

ကွန်ပျူတာတွေကို၊ ကျွန်တော် ကူမ၊ရသည်။

တိုက်ခန်းသည် လေးထပ်မြောက် တိုက်ခန်း။ ကူမ၊
သယ်ဆောင်ပြီးသောအခါ၊ ကျွန်တော် ချွေးဆို့သည်။ အေးယုံဆွေက
ကျွန်တော့်ကို အအေးဖျော်တိုက်သည်။

အအေးမန်ခွက် တစ်ဝက်ကျိုးလောက်အရောက်တွင်၊ စာရွက်
တစ်ရွက်ကို ကိုင်လျက်၊ အေးယုံဆွေ အနားတွင် လာထိုင်၏။

“ပင်ပန်းသွားပြီလား...အစ်ကို”

“မပင်ပန်းပါဘူး”

“နည်းနည်းတော့ မောသွားတယ် မဟုတ်လား
အစ်ကို လုပ်ငန်းထဲမှာဆိုရင်...”

ဒါ...အလုပ်သမားတွေ၊ လက်အောက်ထံ
သားတွေ လုပ်ရမယ့် အလုပ်လေ။

အခု...အစ်ကို ကိုယ်တိုင်၊ သယ်ရ မ၊ရတော့
ကျွန်မ...အားနာတယ်၊ ဒါပေမဲ့...ကျွန်မ ပျော်တယ်

“ဘာကို ပျော်တာလဲ”

“အလုပ်တစ်ခုကို အတူတူလုပ်နေရတယ်လို့
ခံစားရလို့ပေါ့”

ပြောပြီး လက်ထဲမှ စာရွက်ကို၊ ကျွန်တော့်ထံသို့ ပေးသ်

“ဒါ...ဘာလဲ”

ချိုရိုးဆစ်...နွေ

၂၁၃

“ကျွန်မရေးတဲ့ ကဗျာလေ။ အစ်ကိုဖတ်ကြည့်”
ပိုင်းစက်သော လက်ရေးများဖြင့် ရေးထားသော၊ စာကြောင်း
တွေကို ကျွန်တော်...
အသံထွက်၍ ဖတ်လိုက်၏။

တောလမ်း

တစ်ယောက်လက်ကို

တစ်ယောက်ဆော။

တစ်ယောက်ချွေးကို

တစ်ယောက်သုတ်၊

တစ်ယောက်အလုပ်ကို

တစ်ယောက်ကူ၊

အတူကူမ၊

တူပြိုင်က၊မယ်...၊

ဘဝ မြိုင်ထ

နှစ်ပါးခွင်...။ ။

(အေးယုံဆွေ)

ကျွန်တော့် ပန်းတွင် မေးတင်ဖို့နဲ့လျက်...

“ဖတ်လို့ ကောင်းလား အစ်ကို”

“ဖတ်လို့လည်း ကောင်းတယ်။ ရင်ထဲကိုလည်း
ရောက်တယ်။ အေးယူဆွေက၊ တကယ်တော်တာပဲ
ဒီ...ကဗျာကို၊ ဘယ်တုန်းက ရေးတားလဲ”

“အခုနတွင် ရေးလိုက်တာ။ အစ်ကိုက၊ ကျွန်
အလုပ်တွေကို ကူလုပ်။ ပြီးတော့...၊ တစ်ယောက်
လက်ကို တစ်ယောက်၊ ရေဆေးပေးနေကြတာကို
ကြည့်ပြီး၊ ရင်ထဲမှာ...ဒီစာကြောင်းလေးတွေ ရေးချင်
စိတ် ပေါက်လာလို့၊ အခန်းထဲမှာ ဝင်ရေးလိုက်တာ။
ဒီ...ကဗျာလေးကို အစ်ကို သိမ်းထားနော်”

“သိမ်းထားမှာပေါ့”...ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောသည်။

စာရွက်ကို ခေါက်လျက်၊

စားပွဲပေါ်တွင် ဖွဖတ်ပြီး၊ လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် အသာဖိထား
လိုက်သည်။

အေးယူဆွေသည် ပန်းပေါ်တွင်၊ မေ့တင်ဖို့နဲ့နေရာမှာ ရင်ခွင်
သို့ ခိုဝင်မှေးမှိတ်လာလေသည်။ ကျွန်တော် အလိုက်သင့် ဖက်သိုင်း
ရင်း၊ ဒေါသတံတိုင်းကို၊ မပြုလုပ်အောင် ထိန်းရ၏။

စားပွဲပေါ်ရှိ ကဗျာစာရွက်လေးကို၊ မမှိတ်မချွန် ငေးကြည့်

မိစဉ်၊ တစ်ခါက ကဗျာစာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကို၊ ဖတ်ရှုနေခဲ့သော
ညီဖြစ်သူ မင်းပိုင်၏ မျက်နှာလေးကို တရားရေး တစ်စိတ်စိတ် မြင်ယောင်
၏။ မြင်ယောင်ရာ မျက်နှာတို့၏ အဆုံးတွင်၊ ဒေလီယာ၏ မျက်နှာ
သည် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်လာသည်။

အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့၊ ကားတစ်စီး ဝင်လာသည်။ ဒေလီယာ
မောင်းနှင်လာသော ကား။

အိမ်အဝင်တံခါးဝသို့ ကျွန်တော် ရောက်သည်။ ဒေလီယာ
က၊ ကားတံခါးကို ညင်သာစွာ ဖွင့်သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ကြွစွစွာ
လှမ်းလာပြီး...

“ငါ... နင်နဲ့ ပြောစရာရှိတယ် သိမ်းပိုင်”

“အဖေ။ အပြင်သွားတယ်။ အဖေ ဘုရားရှိခိုး
နေတယ်။ အဖေ သိလို့ရတဲ့ ကိစ္စဆိုရင်၊ အိမ်ထဲမှာ
ပြော။

နင်နဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သိဖို့လိုဘူးကိစ္စ
ဆိုရင် ဒီမှာပဲ...ပြော”

“အေး။ ဒီမှာပဲ ပြောမယ်”

“ပြော”

“နင်...ငါ့ညီမကို၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝင်လုံး
နေတာလဲ။ နင့် ခြေလှမ်းကို ငါ သိတယ်နော်။ နင်...
ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ၊ ငါသိတယ်”

“အေး။ နင် သိဖို့လိုတယ်။ နင် သိပြီးပြီပဲ။
ဘာပြောဖို့ ကျန်နေသေးလို့ တကူးတက လာပြော
ရတာလဲ”

“နင်...တစ်ခုခု ယုတ်မာတော့မယ် မဟုတ်
လား”

ကျွန်တော် မဲ့ပြီး ပြုံးလျက်...

“နင့်ကို၊ ငါ စစ်ကြေညာထားပြီးသားနော်။
ကြေညာပြီးသား စစ်ကို၊ ငါ...နိုင်အောင်တိုက်မယ်။

စစ်တိုက်ပြီ ဆိုတာတည်းက။ နိုင်ဖို့ပဲ အရေး
ကြီးတယ်။ တရားတာတွေ မတရားတာတွေ၊ ယုတ်မာ
တာတွေ၊ မယုတ်မာတာတွေ ထည့်မစဉ်းစားသင့်ဘူး။

နင်...အခု၊ ငါ့ဆီကိုလာတာ၊ ဘာပြောချင်တာ
လဲ။ လာတောင်းပန်တာလား။ ဒါမှမဟုတ်၊ စစ်သတင်း
လာယူတာလား”

လည်ဝှတ်သာသာ ဆံပင်နီကျင်ကျင်တွေကို၊ လက်ဖြင့်

ဖယ်သင်ပြီး...

“ငါ့ညီမနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ။ နင်...သူ့ကို
တည်ကြက်မလုပ်သင့်ဘူး”

“ဪ...ဒေလီယာကလည်း။ နားဝေးလိုက်
တာ။

ငါ...နင့်ကို တိုက်နေပြီ။ ဟိုဟာ မလုပ်သင့်
ဘူး။ ဒီဟာ မလုပ်သင့်ဘူး။ လာမရှင်းပြနဲ့တော့”

“နင် အတ္တသိပ်ကြီးတယ်...သိမ်းပိုင်”

“ဟာ။ အဲဒါ သိပ်မှန်တာပေါ့။ လူလောကမှာ
အတ္တမှ မရှိရင်၊ မတ်တတ်တောင် ရပ်လို့ ရမှာ
မဟုတ်ဘူး။

ငါ့ညီကြောင့်၊ ငါ့အတ္တ အစိုင်အခဲကြီးကို၊ ငါ
အရည်ဖျော်ထားခဲ့ရတာ။ အဲဒီ...အတ္တဖျော်ရည်တွေ
ကို၊ ငါ သွန်မပစ်ရသေးဘူး။ နင့် မျက်နှာကို ပက်ဖို့၊
ငါ သိမ်းထားတာ။ နင် ပြန်တော့ ဒေလီယာ”

ဒေါမန်အကြည့်ဖြင့်၊ ကျွန်တော် ပြောဖြစ်သည်။

“ငါ့ညီမကို၊ နင့် ပစ်ကွင်းထဲက ဖယ်ပေးပါ
သိမ်းပိုင်”

“ဒေလီယာ။ ငါနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ နင့်ညီမကို

နှင့် တားပြီးပြီလား”

“တားပြီးပြီ။ မရဘူး။ နင့်ကို အရမ်းယုံကြည်
နေတယ်”

ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြီးလျက်...

“အမြစ်နှုတ်လို့ မရဘဲ၊ နင်က အကိုင်အဖျား
ကို၊ လာခတ်နေတာကို။

အပင်သေစေချင်ရင်၊ အမြစ်ကနေ ဆွဲနှုတ်ရ
တယ်။ ငါက အကိုင်အဖျားပါဟာ။

နှင့်ညီမက၊ အရေးကြီးပါတယ်။ နင့်ညီမရဲ့
ရင်ထဲက အမြစ်ကို၊ နင် ဆွဲနှုတ်လိုက်၊ အဲဒါဆို
ပြီးပြီ”

သူပြောဖူးသော စကားလုံးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်
သည်။ ဒေလီယာ နှုတ်ခမ်းကိုက်၏။

“နင် မိုက်ရိုင်းတယ်။ နင်...ယောက်ျားမပီသ၊
ဘူး။ နင်...သတ္တိရှိရင် ငါ့ကို လုပ်လေ။ ငါ့ကို...သတ်၊
မဆိုင်တဲ့သူကို အသုံးမချနဲ့”

ကျွန်တော် ရယ်မောလျက်သာ နေလိုက်၏။

“နင် လူကြီးတွေရဲ့ မျက်နှာကို မထောက်
တော့ဘူးလား သိမ်းပိုင်”

“ငါ့ကို၊ ဘာမှ မပြောနဲ့တော့ ဒေလီယာ။ ငါ
အခု၊ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး။ မောင်းတင်ထားတုန်းပဲ
ရှိသေးတယ်။

နှင့်ညီမကို တားဖို့ အချိန်မီနိုင်သေးတယ်။ နင်
သွားတားလိုက်ဦး”

ဒေလီယာ၊ ကျွန်တော့်ကို စူးစွာ စိုက်ကြည့်သည်။ အံ့ကြိတ်
သည်။ ကားတံခါးကို ညင်သာစွာ ဖွင့်သည်။ ပြီးနောက် ကားကို
ညင်သာစွာ မောင်းထွက်သွား၏။

~~~~~

(၁၃)

ရွာမှ၊ မိန်းမဖော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားကြောင်း...၊
ထိုမိန်းမဖော်ဖြင့် ရွာပြန်မည်ဖြစ်ကြောင်း...၊ ကွန်ယူတာတွေကို
ရွာသို့ လူကြိုဖြင့် ပို့လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း...၊ အေးယုဆွေ ပြောပြသည်။
ထိုင်နေရာစားပွဲ မျက်နှာပြင်သို့၊ တံတောင်ထောက်တင်
လျက်၊ ကန်တော်ကြီးရေပြင်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေသေးသည်။
အတန်ကြာမှ...

“ဒါဆို အေးယုဆွေ ပြန်တော့မှာပေါ့”

“နောက် အပတ်လောက်ဆို ပြန်မယ်လေ
အစ်ကို။ အစ်ကို တစ်ခါတည်း မလိုက်နိုင်သေးဘူး
မဟုတ်လား”

ပြုံးလျက် မေးသည်။

“တစ်ပါတည်းတော့ မလိုက်နိုင်သေးဘူးပေါ့။

နောက်ပြီး အေးယုဆွေကို၊ အစ်ကို ဆွေးခွေးစရာရှိ
နေတယ်”

“ဘာကိုလဲ အစ်ကို၊ ဘာဆွေးခွေးချင်တာလဲ”

“အေးယုဆွေက၊ ရွာမှာ လာနေဖို့ အစ်ကိုကို
ခေါ်တယ်နော်”

သူ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ခေါ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ ခေါ်တဲ့ စိတ်ထား၊
နှလုံးသားကို၊ အစ်ကို တကယ်လေးစားပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့၊ အစ်ကိုကလည်း၊ အေးယုဆွေ
တောင်းဆိုသလိုမျိုး၊ အစ်ကို ဘဝထဲကို အေးယုဆွေ
ဝင်လာဖို့ တောင်းဆိုမယ်ဆိုရင်ကော၊ အေးယုဆွေ
ငြင်းဆန်ရက်မလား”

မျက်နှာလေး၊ ငယ်သွားသည်။

“သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါ ရတယ်လို့ မတွေး
နဲ့လေ။ ခေါ်ရာလိုက်ရတယ်လို့လည်း မတွေးနဲ့၊ အစ်ကို
နဲ့အတူ၊ ယဉ်တွဲလိုက်ပါတယ်လို့ပဲ တွေးပေါ့။

အစ်ကို ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကို၊ လိုက်လျောစိုက်

တယ်။ ပါရမီဖြည့်လိုက်တယ်လို့၊ ခံယူပေါ့။ မဟုတ်
ဘူးလား”

“ကျွန်မ စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကို
ရယ်၊ ကျွန်မ အစ်ကိုကို၊ တကယ်ချစ်တာပါ။ အရမ်း
ချစ်တာပါ။

အစ်ကိုရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေနဲ့၊ ကျွန်မ
တကယ် မဝတ်သက်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်မ ဆန္ဒကိုသာ၊
အစ်ကို လိုက်လျောပေးပါ။ နော် အစ်ကို”

“အစ်ကို ကြိုးစားပါမယ်”...ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်
သည်။

“ရွာကို ပြန်ရောက်တာနဲ့၊ အစ်ကို လာမယ့်
နေ့ကို ကျွန်မ မျှော်နေမှာနော်။

ဘယ်နှစ်လကြာမှ ရောက်ရောက်၊ ဘယ်နှစ်၊နှစ်
ကြာမှ လာလာ။ အစ်ကို မလာမချင်း၊ ကျွန်မ...
မျှော်နေမှာ။

အချိန်တွေကြာလာလို့... အစ်ကို ရောက်
မလာရင်လည်း၊ ကျွန်မက အစ်ကိုကို၊ အိမ်တိုင်
ယာရောက်၊ လာခေါ်သင့်ရင် လာခေါ်မိမှာပါ။

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး၊ မုန်းသွားဖို့တော့ မစဉ်းစား

နဲ့နော် အစ်ကို။ ကျွန်မ သေမတတ်ဘဲစားရမှာ။ ကျွန်မ
တစ်ခါမှ ချစ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

ရိုးသားသော စကားလုံးများသည်။ သေးမွှင်သော သံမဏိ
ကြိုးတို့ဖြင့် ယက်ဖောက်ထားသည့်။ ကရုဏာအချုပ်အနှောင်။
ထို့ကြောင့်၊ ကျွန်တော် မျက်နှာထား ဖြေလျော့ကာ...

“ကဲ... အစ်ကို လာနိုင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားပါမယ်။

အေးယုဆွေ ဆန္ဒကို၊ မဆန့်ကျင်ချင်တော့ဘူး”

လိုတရ မျက်နှာထား။

အပြုံးပါးလှပ်တို့၊ စာလွင်လွင် လဲသွား၏။

မျက်နှာလေးကို စောင်းထဲလျက်၊ မေးထောက်ပြီး၊ ကျွန်တော့်
ကို ကြည့်ရင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကို
ကျွန်မကို အလိုလိုက်တယ်လို့ပဲ ကျွန်မ ခံယူပါတယ်။
အစ်ကို မုန်းသွားမှာ၊ ကျွန်မ သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ။
တစ်နေ့က၊ မမ လာတယ်။ အစ်ကိုနဲ့
မမတ်သက်ဖို့ လာပြောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ...လို့
ကျွန်မက၊ မေးတော့၊ မမ မဖြေဘူး။

အစ်ကိုနဲ့ မမ ဒေလီယာကြားမှာ ပြဿနာ
တစ်ခုခုရှိနေသလား အစ်ကို”

“ဟင့်အင်း။ မရှိပါဘူး။ အစ်မတစ်ယောက်
အနေနဲ့၊ ညီမအတွက် တစ်ခုခု စိုးရိမ်ပြီး တားတာ
နေမှာပါ”

“အစ်ကိုကို၊ ကျွန်မ ချစ်တာ၊ သူ... ဘာ
စိုးရိမ်စရာ လိုလို့လဲ”

“ဪ... အစ်ကိုက စီးပွားရေးသမားလေ။

ရှုပ်မှာ၊ ဖွေမှာ မျက်နှာများမှာကို၊ စိုးရိမ်တာနေမှာပေါ့”

အေးယုဆွေက၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ပြုံးပြီးခွင့်ခွင့်ကြည့်ပြီး

“အစ်ကိုက၊ မျက်နှာများမယ် မထင်ပါဘူး။
အရမ်းကို တည်ကြည်တဲ့လူပါ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်
လား အစ်ကို”

“ဒါပေါ့”

ကျွန်တော့် အဖြေစကားကြောင့်၊ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်
ကွယ်လျက်၊ သူ...ရယ်မော၏။ အတန်ကြာမှ စကားလမ်းကြောင်း
ပြောင်းသည်။

“ရွာမှာ၊ ကလေးတွေကို ကွန်ပျူတာသင်ပေး
မယ်။ လိုအပ်ရင်၊ ကျွန်မထက် ကျွမ်းကျင်တဲ့ သင်္ဂြိုဟ်
တစ်ယောက်ယောက်ကို ဦးစီးခိုင်းမယ်။

ငွေကြေးရှာဖွေတာ အဓိကမဟုတ်ဘူး။ ရပ်ကျိုး

၂၂၆

မောင်လှမျိုး

(ချင်းရောင်းခြင်း)

ရွာကျိုး တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ဆောင်ရွက်တာမျိုးပေါ့။
ဘယ်နှယ်လဲ အစ်ကို။ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက် ကောင်း
ရဲ့လား”

“အရမ်းကောင်းတယ်”

“အစ်ကို ရောက်လာရင်၊ ကျွန်မ ပိုအားရှိမှာနော်”...ဟု
သူ ပြောသည်။

စကားမပြန်ဘဲ၊ ငေးကြည့်ပြီးရယ်နေလိုက်၏။

မုသားစကားတွေ များလွန်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့်၊ နောက်ထပ်
လိမ်လည်လှည့်ဖြားဖို့၊ မုသားစကားများ၊ ရှားပါးနေရပြီ။

***

(၁၄)

ကျွန်တော် ပြုမူနေသမျှတွေကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့်သာ
တိုင်ပင်နှီးနှောခဲ့လျှင်၊ သူတို့...၊ တားမြစ်ခဲ့ကြမှာ သေချာသည်။

ဒေလီယာအပေါ် ထားမိသည့်၊ မကျေချမ်းမှုတိုင်းသည်၊
ကျွန်တော့် အတ္တစိတ်ကို၊ ပိုမို၍ ကြီးလေးစေခဲ့၏။

အမေနှင့်အတူ၊ အေးယုဆွေ၏ ရွာသို့၊ သွားခဲ့ရသည့်၊
ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်သည် မကောင်း။ မကောင်းမှန်းသိလျက်၊
ချွန်ဆက်ခဲ့သည်။ မကောင်းသော စိတ်အပေါ်၊ ကံကြမ္မာ၏ တုံ့ပြန်
ချက်သည် ပြင်းထန်လွန်းလှ၏။ အိမ်အပြန်တွင် ညီဖြစ်သူ ဆုံးပါးနေ
သဖြင့်။

ဒေါသအပေါ် သောကဖိစီးလိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့်၊ ကံကြမ္မာ၏

သတ်ပေးချက်ကိုပင် အလေးမထားတော့ဘဲ၊ ကြွက်မနိုင် ကျိမီးရှို့
ဖို့ ဆက်လက်ကြံရွယ်ခဲ့ပြန်၏။

အေးယုဆွေ၏ ထင်သာမြင်သာသော၊ ရိုးသားမှု သံယောဇဉ်
အချစ်စိတ်ကို သိသထက်သိ၊ မြင်သထက်မြင်လာဖန်များသောအခါ
ကျွန်တော့်မှာ ကရုဏာသက်ရသည်။ အလုံးစုံသော အသိတရားတို့
ပွားများလာသည်မျိုးတော့ မဟုတ်ချေ။

လှမ်းလက်စ၊ ခြေလှမ်းကို၊ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ဖို့သာ၊ ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်၊ အေးယုဆွေ ရင်ကွဲနိုင်သည်။
ရင်နာနိုင်သည်။ သို့သော် လိမ်လည်လှည့်ဖြား၊ အပြိုးအတေးထားနေ
ခဲ့သည့် အခြေအနေဆိုးနှင့် နှိုင်းစာလျှင်၊ သက်သာနိုင်ပေသေး၏။

အတ္တငုပ်ကောင်ကို၊ တုတ်နှောင်ချုပ်ထိန်းလျက်၊ အေးယု
ဆွေအပေါ်၊ ကျွန်တော် သူစိမ်းဆန်ရပေတော့မည်။

၆၃

ကကြောင်းကရင်းတွေကို၊ ရေသောက်မြစ်က၊ ခံဒါတွေပါပဲ
အေးယုဆွေ။

အေးယုဆွေအပေါ် ထားခဲ့တဲ့ ကန်ကုန်း၊ စိတ်နှလုံး၊ ဘယ်လောက်ပဲ
ညစ်ညမ်းညစ်ညမ်း၊ ဖြူစင်ပြီးသားတဲ့ အေးယုဆွေကို၊ စိတ်ကို ချိမ့်လှာ
ပြီးနေကုန်ပြီ။ ကန်ကို ဆက်မညာချင်တော့ဘူး။ မကျဘူးချင်တော့ဘူး။

ခံဒါကြောင့်... ဒီစာကို ရေးပြီး ကန်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ဝန်ခံရတာပါ။

အေးယုဆွေကို၊ ကန်ကို မမုန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့... ကန်ကိုကို၊
အေးယုဆွေ၊ မေ့ပစ်ပြန်ပါ။ ကန်ကိုက ဒီပွားရောင်းမားဆိုတော့၊ ချစ်ခင်
မေတ္တာဆိုတာတွေကို၊ ချစ်ပြီး၊ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ ဒီနီကပ်ကပ် မရှိခဲ့ဘူး။

အေးယုဆွေကို၊ အေးမဲ့တဲ့ ချစ်ခင်၊ မေတ္တာ ကငွေကသက်ကို၊
ဒီနီကပ်ကပ် မှင်တွေ ခဲ့ရတော့မူ၊ ကန်ကို၊ ဒေါသတွေ ကတူတွေ လျှော့ပါး
ခဲ့ရပါတယ်။ ဒေါသကပေါ်ထားခဲ့တဲ့၊ မကျေချမ်းမဲ့တွေကိုလည်း ကန်ကို
လျစ်လျူရှုပျက်ပါတော့မယ်။

ကန်ကို ဆက်မညာချင်တော့ပဲ၊ ဒီစာကို ရေးရတာပါ။ ကန်ကိုကို
မျှော်နေပါနဲ့တော့ကွယ်...။

အေးယုဆွေ ကို၊

ကန်ကို (ခါးပိုင်း)

အေးယုဆွေ ပြန်တော့မည်။ ရန်ကုန်ဘူတာသို့ သူ့ကို ကျွန်တော်ကားဖြင့် လိုက်ပို့ခွင့်မရှိ။ ထို့အတူ ဒေလီယာ၏ ကားဖြင့် လည်း သူ မလာ။

သူ့ဘာသာ၊ သူမိန်းမဖော်နှင့် သူ၊ အငှားကားဖြင့်၊ ဘူတာ သို့ လာသည်။ ဘူတာရုံရောက်မှ ဆုံတွေ့ခွင့်ရသည်။ ရထားမထွက် မချင်း၊ ကျွန်တော် ပြန်မည်မဟုတ်မှန်း သိသဖြင့်၊ ဒေလီယာ စောစီးစွာ ပြန်သွားသည်။ ဒေလီယာကို ရန်မူသောအကြည့်မျိုးဖြင့်၊ ကျွန်တော် မကြည့်။ မသိကျိုးကျပ်ပြုလျက်သာ၊ ကျွန်တော် နေခဲ့ သည်။

“အစ်ကို၊ တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် အရောက် လာနော်”

အင်္ကျီအိတ်အတွင်းရှိ စာအိတ်ဆီသို့ လက်ရောက်သွားပြီး မှ၊ လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ရသည်။

အသည်းနှလုံးနှင့် အနီးဆုံးတွင် ရှိနေသော၊ စာခေါက်ထူထူ တစ်စောင်ကြောင့်၊ သူ ရည်စူးရာ မျှော်စင်တစ်ခု၊ ပြိုပျက်တော့မှာ ပါလားဟု၊ တွေးရင်း၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

နှုတ်ဖြင့် ဖြေရှင်းပြဖို့ စိတ်ကူးမိပြန်သည်။ လက်မှ၊ နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ရထားထွက်ချိန် နီးလှပြီ။

“အစ်ကို၊ ပြောလေ။ လာဖြစ်မယ် မဟုတ်

လား”

သံဆန်ကာပေါ်တွင်၊ တင်ထားမိသော လက်ချောင်းများကို အေးယုဆွေ ဆုပ်ကိုင်သည်။

“ပြောလေ အစ်ကို၊ မလာချင်ဘူးလား။ မလာ ဖြစ်တော့ဘူးလား”

ကြိုးစားပြီးလျက်၊ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ရထားထွက်ရန် (၅)မိနစ်အလို”ဟူသော စာတန်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ ရထားထွက်တော့မည့် အချက်ပေးခေါင်းလောင်း သံကို၊ ဆူညံစွာ ကြားရပြီ။

အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ၊ စာခေါက်ကို၊ လေးပင်သော လက်ချောင်းများဖြင့်၊ နှိုက်ယူလိုက်၏။ အေးယုဆွေ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...။ ဒါဘာလဲ။ ဘာစာလဲ...အစ်ကို”

“အစ်ကို ပြောချင်တာတွေ၊ ရေးထားတဲ့...စာ။ ရထားပေါ်ရောက်မှ...ဖတ်”

“ဖြတ်စာများလား အစ်ကိုရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုအပေါ်၊ အေးယုဆွေ နားလည်အောင်၊ ရှင်းပြထားတဲ့ စာပါ။ ဟင်...ရထား ထွက်တော့မယ်၊ ပြန်ပြန်တက်တော့...”

၂၃၂

မောင်လှမျိုး
(ရင်းချောင်းဖြူ)

လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်ဖြင့်၊ ရထားပေါ်သို့ တက်သွား၏။
သူ...ပြတင်းပေါက်သို့အရောက်၊ ရထားဘီး စ၊ လိမ့်သည်။

စာအိတ်ကိုင် လက်ချောင်းများဖြင့်၊ ကျွန်တော်ကို ဝေ့ယမ်း
နှုတ်ဆက်သည်။ မလှုပ်မယှက်သော လက်ချောင်းတွေဖြင့်၊ ကျွန်တော်
လက်ပြလိုက်၏။

ရထားတွဲဆုံးသည်အထိ၊ ကျွန်တော်...ရပ်မနေပြန်တော့။
ဘူတာအပြင်ဘက်သို့ လေးပင်စွာ လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။ ချစ်သူနှင့်
ကွေ့ကွင်းခြင်း...ဟူသော ဝေဒနာကို၊ ကျွန်တော်... စ၊ တင်ခံစားခဲ့ရ
ပြီ။

၂၃၃

Neurosis - နျူရိုးသစ် = စိတ်ရောဂါအနုစား

နျူရိုးသစ်...နေ့ = (နေ့လွှဲ)

(၁၅)

တစ်နှစ်ခန့်ကြာသည်အထိ၊ အသည်းကွဲအက်နေသူ
တစ်ယောက်အဖြစ်၊ ကျွန်တော် ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

သူ့ကို မေ့နိုင်ပါလျက်၊ ကိုယ်တိုင်က၊ မေ့မရသူဖြစ်ခဲ့ကြောင်း
ကာလအတန် ကြာကြာကြာမှ၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပို၍
သိလာသည်။

သိလျှင်သိချင်း၊ ဒေလီယာ နေထိုင်ရာသို့ ကျွန်တော် သွားခဲ့
သည်။ ဝန်ခံကောင်း အရှုံးပေးစကား ခွင့်လွှတ်နားလည်စကားတွေ
ပြောဖို့ ကြံရွယ်သယံဆောင်သွားသော်လည်း၊ ဒေလီယာကို ရှာမတွေ့
တော့ချေ။ အကြိမ်ကြိမ် သွားရောက်ရှာဖွေသော်လည်း၊ အချည်းနှီး။

၂၃၆ မောင်လှမျိုး

(ချင်းစရာင်းမြို့)

အလုပ်ကိစ္စများထဲတွင်၊ နစ်မွန်းနေရင်းမှာ ချစ်ခြင်း၏ ခြေရင်းသို့ ဝပ်ဆင်းနစ်မွန်းနေပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချိန်တိုင်း သိလာ၏။

အေးယုဆွေ ပြောခဲ့ မှာခဲ့သလို၊ သူ့ရပ် သူ့ဌာနတွင်၊ (အရာရာကို စွန့်ခွာလျက်) ကျွန်တော်...၊ နေထိုင်ပျော်ပိုက်နိုင်ပါ့မလား။ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စဉ်းစားခဲ့ရသည်မှာ၊ တစ်နှစ်တိတိ ကြာလပ်ခဲ့သည်။

...

တစ်နှစ်ခန့်ကြာမှ...

အဖြစ်အပျက်၊ အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်းများကို၊ အဖေနှင့်အမေ့ထံ ကျွန်တော် ရင်ဖွင့် အသိပေးဖြစ်၏။

အဖေက...

“ဒါဆို၊ သားကြီးက၊ လုပ်ငန်းတွေ အကုန်လုံးကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့မယ်ပေါ့”

အဖေကို၊ အားနာစွာ ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။

“စွန့်ပစ်ထားခဲ့တယ်လို့ပဲ၊ ယူဆပေးပါ အဖေ၊ အဖေပဲ လက်လွှဲပြီး လုပ်လိုက်ပါတော့”

အဖေက၊ ပြုံးလျက်...

ချစ်ရိုးသစ်...နေ့

၂၃၇

“အဖေက၊ အသက်ကြီးပြီနော် သားကြီး၊ လုပ်ငန်းတွေ အကုန်လုံး၊ အဖေ ဦးစီးနိုင်ပါတော့မလား”

“အဖေ ကြည့်ကောင်းသလိုသာ စိစဉ်လိုက်ပါတော့ အဖေရယ်။

လိုအပ်ရင်၊ အားလုံးကို လှူဒါန်းပစ်လိုက်ပါတော့”

အဖေ ရယ်မော၏။ ပြီးမှ...

“မင်းက အေးယုဆွေကို၊ တကယ်ချစ်လိုက်ပြီကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေ။ ကျွန်တော် သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒါကြောင့်၊ အားလုံးကို စွန့်ပစ်ခဲ့ဖို့၊ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။

ဒါတောင် စဉ်းစားစိစဉ်ရတာ၊ တစ်နှစ်လောက် ကြာသွားတယ်”

အမေက...

“သားကြီးက၊ သူ့ရွာမှာ နေရင်းက ဒီ ချိန်တုန်းမှာ နေဖို့၊ ဆွေးနွေးလို့ ရရင်လည်း၊ အချိန်မရွေး ခေါ်ခဲ့နော် သားကြီး”

“သူ ဒီကို လိုက်နေမယ်ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ အမေရယ်။

ဒါပေမဲ့...ကျွန်တော်က... သူ့ကို အရမ်းချစ်မိနေပြီဆိုတော့၊ သူ့ဆန္ဒကိုပဲ၊ လိုက်လျောဖို့...ပိုများနေတယ် အမေ”

“မိဘကို ပစ်ပြီးတော့တောင် ချစ်တော့မယ်ပေါ့”...ဟဲ့ အဖေ နောက်ပြောင်၏။

“အေးယုဆွေကို ပစ်ထားခဲ့မိတာ၊ တစ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီ အဖေ။

အဖေ့နဲ့ အမေကို ကျွန်တော် ခဏပဲ ပစ်ထားခဲ့မှာပါ။ မကြာမကြာ လာမှာပေါ့။ နော်...အမေ” အမေက၊ နားလည်တတ်စွာ ခေါင်းညိတ်ရှာ၏။

အဖေက...

“တရားသဘောနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ အားလုံးဟာ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြရမှာပါ။

ပုထုဇဉ်စိတ်နဲ့ ကြည့်ရင်တော့...၊ ငါတို့က လွမ်းစရာကြီးနော်။

ပိုင်ပိုင်က၊ သေကွဲ ခွဲသွားတယ်။ သားကြီးက ရှင်ကွဲ ခွဲဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သားကြီးရယ်။ မင်းရင်ထဲက၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို၊ အဖေ မြင်တယ်။ ကောင်မလေးရဲ့ စိတ်နှလုံးလေးကိုလည်း။ အဖေ လေးစားတယ်။

အဲဒီတော့၊ မင်း သွားလိုရာ သွားတော့။ ဘာမှ နောက်ဆံမတင်းနဲ့။ အားလုံးကို အဖေ စီမံလိုက်မယ်။ လိုအပ်ရင်၊ မင်းပြောသလို၊ လှူပစ်လိုက်မယ်ကွာ။ ကျေနပ်ပြီလား။ စိတ်ပြောင့်ပြီလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဖေ။ အမေ့ကိုလည်း

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပြောပြီး၊ အဖေနှင့်အမေကို ကျွန်တော် ရှိခိုးကန်တော့လိုက်

၏။

အဖေက...

“ကိုမြမောင်နဲ့ မမင်စောတို့ကို၊ မင်းဘာသာ နားဖောက်။

အဆင်ပြေရင်၊ အဖေတို့ကို လာခေါ်။ ရွာထဲမှာ မင်္ဂလာ အကြီးအကျယ် ခေောင်ပေးမယ်”

ရင်ထဲတွင်...

ခွေးတွေအေးမြသွား၏။

၂၄၀

မောင်လှမိုး

(ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ)

ပျော်လိုရာ သိုက်မြိုသို့၊ ပျံသန်းရတော့မည့်
ငှက်တစ်ကောင်ပမာ၊ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားရသည်။

(၁၆)

ရွာထဲအထိ၊ ကားလမ်းပေါက်နေပေပြီ။ သို့သော်...
ကျွန်တော်၊ ကားမယူခဲ့။ ရထားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြင်းလည်းဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ခရီးကြမ်းကို ရွှင်လန်းစွာ ကျွန်တော် နှင်ခဲ့သည်။
လက်ထဲတွင်၊ ခရီးသွားအိတ် တစ်အိတ်သာ၊ ယူဆောင်လာ၏။

အိမ်ဝင်းအဝသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်။ ဒေလီယာ
ပြေးထွက်လာသည်ကို မြင်၏။

“နင်...ဘာလာလုပ်တာလဲ သိမ်းပိုင်”

၂၄၂

မောင်လှမျိုး

(ရှင်းချောင်းမြို့)

“ငါ...အေးယုဆွေဆီကို လာတာပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်၊ ငါ...သူနဲ့ ဒီရွာမှာပဲ အခြေချဖို့လာတာ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ၊ နင့်အပေါ် ထားခဲ့မိတဲ့ ငါ့ရဲ့ အာဇာနည်တွေ အပေါ်လည်း၊ ခွင့်လွှတ်ပါ...လို့ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။

နင့်ကို တောင်းပန်ဖို့ ငါ...နင့်ကို လာရှာသေးတယ်။ ခဏခဏပဲ။ ဒါပေမဲ့...၊ နင့်ကို၊ ငါ မတွေ့ဘူး။ အခု...တွေ့တွေ့ချင်။ ငါ...တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“နင်...ငါ့ညီမအကြောင်းကို ကြားလို့ လာတောင်းပန်တာလား”

“ဟင်။ အေးယုဆွေ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါက ဘာကို ကြားရမှာလဲ။ သူ...ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အခု...အိမ်မှာ မရှိဘူးလား”

ဒေလီယာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်သည့် မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။

“နင်...။ နင်...တကယ်မသိဘူးလား”

“အေး။ ငါ...တကယ် မသိဘူး။ ငါ...ဘာသိ

မျိုးရိုးဆစ်...နေ့

၂၄၃

ဖို့ လိုနေသလဲ။ သူ...ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ငါ့ကို ပြောပါ။

ငါ...သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ လာတာပါ”

ဒေလီယာ ငိုလေ၏။ ငိုလျက်ဖြင့်...

“နင့်ကြောင့်။ ...နင့်ကြောင့်၊ ညီမလေး ဘဝ

ဆုံးရှုံးသွားရပြီ။ သူ ဦးနှောက်ပျက်သွားပြီ။ အတိတ် မေ့သွားပြီဟဲ့...”

ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးပြောပြလေသည်။

ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူလာ၏။

ကျွန်တော့် စာကို ဖတ်ပြီးလျှင်ဖတ်ပြီးချင်း၊ အေးယုဆွေ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထကြောင်း...၊ ပြေးလွှားနေပြီဖြစ်သော ရထား၏ အရှိန်ကိုပင် မတွက်ဆဘဲ၊ ရထားတွဲ အဝင်ဝသို့ ပြေးသွားကြောင်း လက်ကိုင်တန်းကို ကိုင်လျက်၊ ရထားပေါ်မှ ဆင်းဖို့ ပြင်စဉ်၊ ရထား ပြေးလမ်း နံဘေးရှိ၊ မီးတိုင်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ရိုက်မိပြီး၊ ရထားပေါ် မှာ ပြုတ်ကျသွားကြောင်း...၊ အဖော် မိန်းကလေး၏ ပြောပြချက် များမှတစ်ဆင့်၊ ဒေလီယာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။

“ညီမလေးကို ဆေးရုံတင်ပြီးပြီးချင်း၊ ငါ...

နင့်ဆီလာမလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့... ငါ... မလာချင်တော့ဘူး။

ငါတို့ထိုက် ငါတို့ကလို့ပဲ။ သဘောထားလိုက်
တော့တယ်။ ညီမလေးက အသက်မသေပေမဲ့၊ ဘဝ
သေသွားပြီ။ သူ ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူး။

နင်... အိမ်ထဲကို မဝင်ခင်၊ ငါ... တစ်ခုတော့
အသိပေးထားချင်တယ်။ နင့်စာကြောင့်၊ ညီမလေး
အခုလို ဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတာ၊ အဘနဲ့ အစ်မ
မသိဘူးနော်”

ကျွန်တော် ကျောက်ရှုပ်တစ်ရှုပ်ပမာ ဖြစ်နေရလေသည်။

“ညီမလေးက၊ ဘဝ သေသွားပြီဆိုတော့...”

ငါ ရန်ကုန်မှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။

ဒီရွာမှာပဲ ငါ လာနေလိုက်တော့တယ်။ သူ...
လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေကို သူ့ကိုယ်စား ငါ... အားလုံး
လုပ်နေတယ်။

ကားလမ်းပေါ်က၊ တိုက်အိမ်တစ်အိမ်မှာ
ကွန်ပျူတာသင်တန်း၊ ဖွင့်ပေးထားတယ်။ သူက ရပ်ရွာ
ကို တိုးတက်စေချင်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့... အခု
သူ ဘာမှ မသိတော့ဘူး”

လက်ထဲရှိ သားရေအိတ်ကို၊ ကျွန်တော် ကိုင်မ၊ နိုင်ခြင်း

မရှိတော့။

“ငါ့ကို တွေ့ရင်တောင်၊ သူ မမှတ်မိနိုင်တော့
ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား ဒေလီယာ”

“မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး”

ကျွန်တော် အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရန်၊ ခြေလှမ်းပြင်ပြီး...

“ငါ... သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်ဟာ။ တွေ့ပါရစေ”

“နေစောင်းနေပြီ။ ဒီအချိန်ဆို...၊ သူ အိမ်မှာ

မရှိဘူး။ ရွာထိပ်က ဇရပ်ပေါ်မှာ သွားထိုင်နေလောက်
ပြီ”

သားရေအိတ်ကို၊ အိမ်ဝင်းတံခါးတိုင်တွင်၊ တွယ်ချိတ်လိုက်
သည်။ ရွာထိပ်သို့ ခြေလှမ်းကို၊ အပြင်းနှင့်ခဲ့၏။

၂၄

ဇရပ်ပေါ်တွင်၊ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ဆံပင်
ရှည်များကို ညီညာစွာ ဖားလျားချထား၏။ မျက်နှာပေါ်တွင် သနပ်ခါး
လိမ်းထားသည်။ မညီမညာ။

ပါးပြင်တွင်လည်း၊ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားကွက်ထားပြန်သေး
သည်။ ထူထူပျစ်ပျစ်။

သူ့အနီးသို့ကပ်လျက်...

“အေးယုဆွေ”...ဟု၊ ကျွန်တော်၊ တုန်ယင်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။

ခေါ်သံကြောင့်၊ သူ ငဲ့ကြည့်၏။

မမြင်ဘူး၊ မတွေ့ဘူး၊ မကျွမ်းဝင်ဖူးသော...၊ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဖုတ်ခနဲ ကြည့်သကဲ့သို့သာ၊ သူ ကြည့်၏။ ကြည့်ပြီးမှလေ၊ မျက်နှာထားရာဘက်သို့၊ ပြန်လှည့်သွား၏။

“အေးယုဆွေ။ အစ်ကို၊ ဒီရွာမှာ နေဖို့လာတာ။

အစ်ကို...၊ သိမ်းပိုင်လေ။ အစ်ကိုကို၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား။

အစ်ကိုက၊ အေးယုဆွေကို အရမ်းချစ်တာ။ အရမ်းချစ်လို့၊ အားလုံးကို စွန့်ပြီး၊ ဒီကို လာခဲ့တာ။

အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ အေးယုဆွေရယ်။ နော်” ဒေလီယာ၊ ကျွန်တော့် အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“နင်...ဘာပြောပြော၊ သူ သိမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။

ရိုင်းရိုင်းပြောရရင်၊ သူ...၊ ရူးနေပြီဟာ။ သူဘာမှ မသိတော့ဘူး”

ရေပေါ်သို့ ရွာဦးကျောင်းမှ၊ ဘုန်းတော်ကြီး ကြွလာသည်။ ဒေလီယာနှင့် ကျွန်တော် ဘုန်းတော်ကြီးကို၊ ရှိခိုးဝတ်ပြုကြ၏။ အေးယုဆွေက၊ ဝတ်မပြု။ ယခင်အတိုင်း၊ ထိုင်လျက်သာရှိ၏။ မည်သူ့ကိုမျှ၊ ငဲ့မကြည့်။

“သူက ဧည့်သည်လား”...ဟု၊ ဘုန်းတော်ကြီးက ဒေလီယာကို မေးသည်။ ဒေလီယာက...

“ဦးစိုးပိုင်၊ ဒေါ်သိန်းနွဲ့တို့ သားပါ ဘုရား။

ရန်ကုန်က...၊ အခုမှ ရောက်တာ”

ဘုန်းတော်ကြီးက၊ ခေါင်းရင်းဘက်တွင်၊ ထိုင်ပြီး...

“ဒကာမလေး အေးယုဆွေကတော့၊ ရူးသွားပြီ ဒကာကြီးရေ။

သူက အုပ်ခေါင်းကို ထိခိုက်မိလို့၊ သိသိသာသာ ရူးသွားရတာပေါ့။

လောကမှာ...၊ မသိမသာ ရူးနေတဲ့ လူတွေလည်း၊ ရှိကြသေးတယ်ဗျ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“လိုချင်တယ်မက်စိတ်။ ဖြစ်ချင်စိတ်။ ပြိုင်ချင်၊ ဆိုင်ချင်၊ နိုင်ချင်တဲ့၊ စိတ်။

အဲဒီ အတ္တစိတ်တွေနဲ့၊ အပြိုင်အဆိုင် ရုန်းကန်

နေတဲ့ သူတွေအားလုံး၊ မသိမသာ ရှေးနေကြတဲ့
သူတွေပေါ့”

ကျွန်တော်လည်း၊ ကျွန်တော့်အတ္တနှင့်ကျွန်တော် ရူးနမ်းခဲ့
သည်...ဟု၊ ကျွန်တော့်ကို ရည်ရွယ်လျက်၊ ဆိုမိန့်လိုက်သကဲ့သို့၊
နှင့်မှာ...ခံစားနာယူရသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးအား၊ ထပ်မံ ရှိခိုး ဦးချလျက်...

“တပည့်တော်လည်း၊ အတ္တကြီးခဲ့ဖူးပါတယ်
ဘုရား”

“ဟေ၊ အတ္တကြီးတယ်၊ ဟုတ်လား၊ အင်း...၊
အတ္တကြီးရင်၊ မီးပဲဗျ။

အဲဒီအတ္တမီးဟား သူတစ်ပါးကိုလည်း လောင်
တတ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း လောင်ကျွမ်းတတ်
တယ်။

အတ္တတွေကိုလျော့၊ ဒကာကြီးရေး၊ လျော့နိုင်
သမျှ...လျော့”

“တင်ပါ...ဘုရား”

အေးယုဆွေး ထိုင်ရာမှ ထ၊သည်။ ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။
ဒေလီယာနှင့် ကျွန်တော် ဘုန်းတော်ကြီးကို၊ ဦးချပြီး...

“တပည့်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ဘုရား”

“အေး...အေး။ ကောင်ပြီ၊ ကောင်းပြီ”

ဇရပ်ပေါ်မှ အဆင်းတွင်၊ အေးယုဆွေသည်၊ ရွာထဲသို့
ဝင်ပြေးသွား၏။

ကျွန်တော့် နှလုံးသည်းခြေ၊ ကွဲအက်ကြေမွခဲ့ရပြီ။

“ဒေလီယာ”

“ဘာလဲ သိမ်းပိုင်”

“ငါ...နင်တို့အိမ်မှာ၊ နေပါရစေဟာ။ ငါ

တစ်သက်လုံး အေးယုဆွေကို စောင့်ရှောက်ပါရစေ။

ငါ...၊ သူ့ကို၊ အလုပ်အကျွေးပြုပါရစေ”

ပြောရင်း၊ မျက်ရည်တွေ ပြိုကျလာရသည်။

ဒေလီယာ ငိုလေ၏။

၂၄၉

နွေ၏လေရူး၊ ပြင်းပြင်းတစ်ချက် တိုက်ခတ်သည်။ ရွာဦး
စေတီမှ ဆည်းလည်းသံတွေ၊ တလွင်လွင် ကြားရ၏။

ဆည်းလည်းသံ လာရာဘက်သို့၊ လှည့်ကြည့်မိသည်။
စေတီ၏ ထီးတော်ကို ဖူးမြင်ရသည်။ တစ်ခါက...

ချစ်သောသူနှင့် တူယှဉ်ဖူးမြင်ခဲ့ရသည့် စေတီဦး...။

၂၄၉

(၁၇)

မျိုးဝင်း... နေ

ဘာမှ သုံးလို မရဘူးဆိုပြီး

သုံးဝ...

လွှင့်ပစ်လိုက်ဖို့ ကျပြန်တော့

ဘဝကို

တလျှာ အုပ်စိုးနေ။

မေမေ

ကြိုးဖြည်ပေးပါ။

အနားသတိ (ကမ်းစပ်) မရှိတဲ့

မြစ်တစ်စင်းလို

ကျဲပြန့်စီးဆင်းချင်ပြန်တော့လည်း...

နွေမတိုင်မီကတည်းက

ရေအိုင်တွေ ခြောက်ခန်း

ကြေပျက်...။

နေ့မြင့်ပြီး

အရူးမရင့်အောင်၊

အယောင်ဆောင်ထားရတဲ့

ဂုဏ်သိက္ခာသစ်ခေါက်တွေကို

ခွါချလိုက်တော့....

ပင်ခြေက၊

အလှတရားတွေ

ခြများစွာ စားနေပြီ...။ ။

~~~~~

လေးစားခင်မင်လျက်

မောင်လှမျိုး (ချင်းလှည်း)

2003 Oct. 24

3:40 (A.M.)